

במקום ח' ונריך ליטא וליטן עס הגוי. אין השפח שמא ילמוד ממעטיו כהלכותה נביאים יומר מעשאר משה ומסן. כמיש מוסי' עס ככדיא. ואפילו קצמא דהכל מקרי כדי חיותו הכס דוקא דאמרו צנתי ככדיא וכדי חייו שרי מה שאין שייך צדקה דידן להסביר ייחוד משום כדי חייו דלא תשכחן דשרי חכמים משום כדי חייו. ולא ידעמי למה הוד מעשים עמד מנגד ולא ממו לכו למהות ק' שוכלל בשוכלי. גם מה שהוכיח מסכים בדבריו חז"ל שיש להסביר ייחוד במקציו לנורך משה ומסן כאשר קי"ל דקמס נשי דידן מקרי משהות ונאמרו סוף הבית וכמיש' הרשב"ה כ' אני שמעתי ולא אבין מה שייך לכהן דק"ל פסל נשי דידן מקרי משה' כו' ושיינו לפנינו אומם וספרום וילאות של שמה דלמסמך ביה הלכה הושתא ונאמרו מוך הבית כו' וקי"ל דכ"י נשי דידן פסמא משה' ונאמרו כינה לכל אין זה קמס שמהיינה משהות ומכאמם בליסור וגם אין הכרח שמהיינה משהות ומסמם לגרום שום היסר ייחוד ע"ז. רק כשי' דידן כן נושאות ונאמרו הכל לא בליסור היו דלא שציקן לכו. ודרך הלכה חמינה יטאומם ונאמרו מוך הבית דייקא חברו ומסוי' אח"י. ואשר נקשה לפשו לדמס הנמלה מזה במשנות האחרונים חדשים גם ישרים. ואם אסורו מוחלט בלי שום פתח היסר מ"ע שמקו ליה רבנן כי נכחו במקום חיסורא מי שנקב' לכו. הכה אודיע לאיש אמורים כי בחשיבת מחרים פדוואה ס' כי כנס ודוכח מנולה לנדי ק"ק קואל על שהו הנשים שם מקילות בזה. ודחה שם הימירא דלמסו עמו דלא שייך נגיי יע"ש גם כדרי"ט ופרישה ח"פ ס' כי כנס על המכנס שנגנו לאת לדרך עס עגלן גוי בשומר כסן. ורלה ליטב המיכס. וכוסי' בקופטרים אחזקן שלו השיג עליו שאין היסר לנדר ושהוא מנהג נגד ההלכה והדין אלא שאין בידיו למחום וכה"ג בעויה שמה חיסורי דאורייתא שנגנו לכקל כהם יע"ש. וכ"כ בחשיבות מחרים מיין של שמקילות הנשים בשבין זה כמדרומה שהוא בס' כי אז כ"ז כהוף השפונה ממש. ואין בידו כעס פשוט או לפיין אחריו. יחשב מר וימלא חס ים לו פשוטה זו, ועס כל זה יעטוי ומאלת' ללמד זכות פליהן מאין יאל הביהר הזה כי ישראל קדושים הם ואפי"ם שליטם נכחיה ומל"מי און לי ממש' הרין וס' המגיד בייסר השמלות בהמם בצדקאות של גוים כזון הזה. משום דגוים בזמיני לא חשידי על הדיעה אדרבה מכין ופושטים פליו הובאנו ביה יוסף ב"ר סי' קכ"ג. איכ זיינו לדין דהיה בידו לגוים בזמיני לא חשידי אזהרת ישראלית דהא חשיג' דביהיה הי' חביב פליהן בהמם של ישראל. וזמנינו ס"ל להרין וברכ המגיד דלא חשידי ה"ה דלא חשידי אישראלית ואדרבה מכין ופושטין פליו ואם הישראלית אשם איש ישראל פשיטא דמכין ופושטין פליו אלא אפילו בפניה ישראל חס הגוי בשל אשה הוא ח"יב שריסם כדריסם ודין ח"ינו כהוגר באשמו ודין אשה איש כן שמעמי' כדירור גמור ודפול לי שכן דין בלי ספק, ואף גם זה כמשלש חדשים ויוסר הייתי של סעודות נשיין הולין' כמו שרגילים לעשות בליל שבת שלפני החסונה וטיו שמה כמה לועדים וחשונים ותי' לנו פסחין פה בזה והרלימי לפניהם היסרוז וטלס אמרו ישר ופושט מאד בעינינו וטלס ידעו שכן דין כדריסם ונאמרו ישר ופושט מאד בעינינו מאד דעלמי למדין מדברי רבין וסבגוד דלא מקרי חשידי אלא כשרחמי אומם שרגילים בכך ואירע כן הרבה פעמים. וגם שלא יתי' שום סכנה וזכום כלל בדבר אבל בדבר שלא רחמינו שרגילים לפשוט כך בלי נזשה בדבר ולא אירע כן בזמנינו הרבה פעמים לא מקרי חשידי. וכ"ל כשצחק ופושטין פליו דלא חשידי ונאמרו פיינו כרוואום שלח אירע מכאול בזמנינו ופיי' מלאו לנס לפשות קן. שאלו ח' כיו מכאולות עליים בודאי היו נמנעות מליטן או חמיי כדור היו מוכעים סמנהג הרע הזה. חמסם מאחר שלא טרע שום פקלה דנפקא מזה החן קו זככנס וזה עלם שהיסר כזה דכהא חזקן דלא חשידי אישראלית וק"ל. וכלאו כתי ליל ג"כ סכרה זו לישב הסכנה שמהגים לייחד עס הפעלים בכל כמ ורעפ והא קי"ל להסיר להסתייחד עס הגוי דחשידי אשפוטם דמיס ומשגח או שייך דמזה בלחשים ככשים. ופולא בציי' שלא הפעיר רוס מפשיית למחום על המכנס מעמם זה דשי"ד המגפ בלחשים ככשים ונאמרו חין שולא פה ומכאול כלל לנאסור להם הפשח ומתן הפעלה לידי ייחוד ע"ה הפעלים י"פשי"ם

סו תשובה מהגאון המופלג הרב המפורסם מוהר"ר מאיר שפסרין נד"ו על שלמתי ששאלתי אותו. והוא ניכר מתוך הכתובה. אמנם נוף השאלה נאשר שהי' מהדורה קמא וכבשתי להרצ נד"ו שיחזרו אלי ולא עשה נשארם מפל חזה. כלכמא חומי' ככולי תלמודי וכי. כל מה דלמא משנה אלא פנים כי לים מימי צמרגניסא. ה"ה אהו' הנאמן. לללמס התן. ויחכס מכל הארס מכלכל דרעס והימן. הרב הגדול. משוח ומגדולי. וכל החושב וסוסר מפלסו מבין ידול. כ"י פיה פיה כבוד מוהר"ר חיים נד"ו יאיר אף זריח. על ארבינו יסגוד ריע אף זריח. כל אורדיו כהם יפח. ואשו"ר. אחרי פפירה כחיים והפלוס על ראשו יחדיו יהי' ממי'. פד עמוד וקן ונאמנע כרי' אהבת פולס אהבתיו על כן הכבוד נאמנע הסדק מנאמנע כרי' אהבת פולס אהבתיו על כן משכתי בשכמ סוסר דחום דמפי הקלושה והנמהרם. על כנס (פי' לפיל פשוטה ס' פיז) פחויח חומס קודע נליווף השאלה מור ולבויה מקוסרם. שקבלתי חון לזמנו כסנר פנים יפוח מן האלוף ר"מ סופר י"ו כלוונס ככהה הנזכרם. ואח"כ על ידי סיבה אחרת. ממך הזמן ואחר עד פחה. הרמס כי פרוך מהאמול ומשלוסם כהנל דנא. כאשר כרלחיו לכווסר הר"מ י"ו זה ימים רבים. הפסק ככז זה. מכלן ואילך כל יומא פרקיה. והכס עמה נחמי אשר שאל אדווי בפנין הנשים כהולטום לנמי גוים להקפסתר ומפייחדים עמכס. וכלא ים כהם חיסור מוסף על ייחוד שפס איש ישראל כרתקן נפי' אין ממעדין ולא פתיחה עמכס ואמרו צנתי לא תלכא דלפיי אשקו עמו. דכ"ישראל קי"ל אשמו משמרמו ונבני לכוור וככה מחמיקו סיבותי למסכ"ת דמיי אפשיה לשקוד של הקטום נמום ישראל. ולטמוד על פיקרא דמילמא למלאו להם שמחי היסר כי ביכי דלא ליהו חיו צמם ישראל נוהגים מנהג הפקר. וכפאונה ישבה אם לחיותיו. וכס פשו אבותיו ורכותיו הקדמונים. כאז"ל קמחי' הו מקרי נפשיהו כו' לפרושי' מאסורא. כסודר' דמסון פחון ס' זו' שיה' כו' משאיכ' דדורוסינו אומרים לרעפ זדיק אח"י ומיוס שגכרה אגרופה של מחפסה כו' אין גודר גדר ולא עומד כפרן. והלואי לא יחזיקו ידי טוברי פבירה. וכן עמה צנתי ליטא וליטן כלאומן כעפמים שכוכיר מסכ"ם דלי משום איבה שרינו ככ"ג. איכ כהמה עמכס מוכסם השמה ומסמם לאלל. וממלאו כקלו כל כהמקו' כפשו חז"ל גזרו גזירה לגזירה ועסו משמרם למשמרם לכל כמסרע גוים וללמד ממפשיהם וגזרו על סמן משום שמן ומל שממן משום ייין ומל ייין משום בנותיכס. אלא ודאי כדור כמשע דלא שריח משום איבה אלא אקראי בשלמא הנמשך ממסך היסר כגון לקבל דרוח נגוי מכירו ביום חידו דכל השנה טולס מוהר לו ליטא וליטן עמו ולקבל דרוח ממנו אי לא שרים ליה לקבל דרוח ביום חידו דאקראי בשלמא הוא הנמשך מחסקי היסר שלו איכה איבה. וכן מילרם ישראל שידע לכל אומנתה ואיח' לה לאשחמוסי נפסה מלחזים מילרם לגוי שרי' משום איבה דאקראי הוא הנמשך מאומנתם היסר שלה. וכן כה"ג גבי דושח ישראל איבה נמשך מאומנתם היסר שלו. משאיכ' הני נשי דרע' חס לא מלכנה לנמי הפעלים כלל אין כאן איבה ואיך פילה על הדמס לומר דשרי לייך לנחיהס בלי שומר. לכן ע"ש שלא סקאנה שומר פמחן מנמרכה לכן איבה. איכ לא מלכנה לנמי הפעלים כלל ולא סה' לכן איבה וק"ל. ומו מאן לימא לן דליכא איבה כהם שוקחם שומר פמה דלמא ליכא איבה דמלי' לאשחמוסי ככמה נזיר. ובגמי מוכח דלא שריח משום איבה אלא מאיבה ודחיים דליכא לאשחמוסי כשום נוונה כלל. דקאמר הכס סכר רב יוסף למימר שרי משום איבה כו' איז אב"י יוכל למימר כרי קאי אלאיגרא כו' וככ"ג אובח דחיסח הכס פ' אין משמדין. ולא שייך מני לדמחום להיסר מכירה כהמה נכס' לגוים חו' להלוותם כריבי' שכתבו כהום' לחלק בין זמן לזמן דכמס אשכחין כהו חסנמ' להק. כמיש הכס צנתי' גבי מכירתם כלי' זיין לגוים והאידנא דמונגיניא למרסלי' דמנוו פון. לשיך רכמו כהום' היסר כמכירת סוסים לגוים צנתי' וה"ו כהפס שאלו ממי מטע כמקיס ח'. וכן גבי הלוחס כריבית לגוים איכה כמה קסמים נלאו הכי חלל קי"ל כהם כליכנה כהרו דחיוו אסור כלל. וכודלא שייך טעם החיסור משום כהה ילמוד ממסיוו צומחי' מלמד ד"ישראל מעפמים דדיס

א"ש כיון דבזמניו און רגילין עך ותרבה מכן ופושין חיוב
 פירוש על כוונת לא מקרי חשד' אש"ד כזמן כזה. פס סיוח
 שבעתה ת"ח נכרה כהר"ע קרד ס"ד פס זכית ספרל כידוע
 למכ"ס מ"מ אקראי כעלמא הוא און רגילים נכך גם סרוחא סווא
 סוואך לברוח מהמם זמא ולבמלס על נפשו זכו אשר הפלח' מלודת
 שכלי סקלר כזה. ול רוח. ומ"מ ראי' ותפסחי עמו"ח כהגון זל
 שהיה עושה טרידס ודרש על כן נרבים בעוכתה מנולה גם אכרי
 אחרי' הסורתי בני מדינתי מדינת גולדא פ"א סרבה ומקפתי ארתס
 פ"י חרפות וקנסות ופלתה נדי' שהיו נמנפים מליך שום אשה
 לכ"ש פל בלי שומר כדתי. וכן ראו לכל ירא אלהים לפשות עד
 מקום שירו מגפת. אך אמנם מ"מ הוא ללמד זכות ארך נחפסס
 המכנה רפס כזה ושאלן לרון את הנשים כזה כפונרי פ"ד משה
 וסודי' ועדין ז"ע על האיסור קאמר המסג כאלשים כנגשים. וע"כ
 לריך לישב איתו המכנה פ"כ ינפתי ומלאמי מילתא דשוי לתריוכו
 והנה פ"ד הנשים בלבד עוד לאלוס מלין למלוא שריותא פ"ס דברי
 שום' שסוכרי מר כס' און מפעידין פ"ס הירושלמי שסכיו שס
 אמנם הוא כמ"מ שנתתי לבי לדפס ארך נחפסס קולא זו ישראל
 שהיא סיבה ח"ו לכרות ממזרות ישראל אס לא כפונרס שאין
 תשס כלל דבר שא"כ ודאי לא היו מכריחות פנתן בכל יום לספס
 תקלה וקלון. ולפונר בכל יום פל לאו דלא תסור :

ועד המוס' כפוכה דכ"ס פ"ב ד"ס משום רש"א חתן פסור כו'
 דבדיק מר למחותי האלוף כהר"ע בן מהר"א לפיין פליו
 ועל דברי כהר"ש שס ולא ידפתי אס השיב הוא למכ"ס או לא
 כזה ל"ל אף כי לכאורה דבריהס מנונגמים מ"מ אחר הפיון
 קאם דבריהס פוליס כהגון ואנא לפרס בקררה כי דפס רש"י הוא
 דלמ"ק פסורים חתן וששכריים וכל כס"ח מחפלה ותפילין משום
 פרדה שמהם יושאון דשיח סכרות וקלות ראש ואון יכולים לכוין
 ולא משום דפוסק כמלוה פסור מן המלוה . ולכן כק"ס חייבים
 דא"ל כוונה סרבה דאי משום פוסק כמלוה כו' גם מק"ס חייבים
 ספירי ורש"א חתן פסור אף מק"ס דסריד פוכא ואל"א לכוין אפי'
 כסוק ראשון ושאר כס"ח חייבים אף כפסלה ותפילין דלא ספירי
 מהמם פוסק כמלוה פסור כו' וגם און סרודים כשמחה וכסכרו'
 כו' ויכולים לכוין. ח"ש רש"י והני תנאי לא ס"ל הפוסק כמלוה
 פסור כו' ור"ל ת"ק ור"ש וע"ו הקשו מוס' דא"כ יתחייב חתן
 כפוכה דא"ל כוונה ומשום פוסק כמלוה לא ספר ת"ק לפרש"י
 כ"ס ס"ג הא משמע דר' שילא כח להקל יותר מת"ק גבי חתן
 מהמיר גבי שאר בני הרוסס ולפרש"י הא אשכחן נמי חומר לרש"י
 גבי חתן דברג שא"ל כוונה כעו פוסק דחתן חייב כפוכה לכוין פ'
 מוס' דל"ל הפוסק כמלוה פסור וכו' הרא"ש דלמ"ק כוון פסורים
 מתפלה ותפילין וחייבים כק"ס אי משום דס"ל למ"ק דגם שושכרין
 וכתיב מקרי פוסקים כמלוה ולא כו' שילא ופליג גם כזה אר"ש.
 ולכן פסורים מתפלה ותפילין ובק"ס חייבים אפי"ג דהס פוסקים
 כמלוה דלא ש"ך פסור דפוסק כמלוה אלא כשאר"ך להסיה דפתו
 ממלוה דפסיק כה ולכוין דפתו למלוה האחרת אז אמריק הפוסק
 כמלוה פסור מלסקריה פלמו להסיה דפתו ממלוה זו ומפסק זה
 ולכוין דפתו למלוה אחרת אבל כשא"ל להסריה ולהסיה דפתו
 ממלוה שפוסק כה אס רזנה לקיים אחרת ודאי לריך לקיים גם
 באחרת כיון שאין פסק מלוה כראשונה פונשו מזה כלל וא"כ לשה
 יספריכו מלוה כראשונה מלקיים גם שיהס כא' סובים וק"ל וכן
 מרש"י כסדיח דף הכלל פ"א ולכן ס"ל למ"ק דחייבים כק"ס דלריך
 רק כוונה מפס כסוק אחד וא"ל לזה להסריה להסיה דפתו
 ממלוה שמהו . ולא ש"ך כזה הפוסק כמלוה פסור כו' (ואו
 משום דגם למ"ק לא מקרי בני החוטה ושושכרי' פוסקים כמלוה
 - כל' שילא נפי' והס דפסורים מתפלה ותפילין משום דשיח סכרות
 וקלות ראש כחוסה ואון יכולים לכוין . ובק"ס דלריך מפס כוונה
 שפיקא לריכס להסריה פלמוס ולכוין כיון דיכולים לכוון כוונה
 פושס ואפילו לריכס להסיה דפתס משמתחם לאורך כוונה פושס'
 זו ואפי' חתן דפוסק כמלוה הוא און חייב להסיה דפתו משמתחו
 לאורך מלוה אחרת . מ"מ כק"ס חייב דא"ל היסיה דרפס
 משמתחו כלל לכונס סוקו א' בלבד) ונג' שילא חתן פסור אפי'

מק"ס דא"ל לו לכוין כלל אפי' סוקו א' בלבד כלי היסיה דרפס'
 משמתחו ואוה פוסק כמלוה שמהו וסוקו מלסקריה פלמו לסיה
 דפתו משמתחו . ושוכרי' ושאר כס"ס חייבים כק"ס כיון דלאו
 פוסקים כמלוה ינשו אף דא"ל לכוין אפילו כסוקו א' כלי היסיה
 דרפס משמתחו' . מ"מ הס חייבים להסריה פלמוס להסיה דפתס
 משמתחו כד לכוין כסוקו א' . אבל מתפלה ותפילין פסורים אף
 פ"ג דלאו פוסקים כמלוה ינשו. משום דמהמם סכרות וקלות ראש
 דשיח כשמחה חוסה א"ל להס לכוין סרבה אף אס ירלו להסריה
 פלמוס להסיה דפסס משמתחו און יכולתם לפשות. וק"ל. ולמ"ן
 אפסר לומר דפסוקס חתן וששכרי' פסורים. חתן משום פוסק
 כמלוה פסורים וכו' כשאר"ך להסיה דפתו אפי' קלות. וס"ל לריך
 להסיה דפתו קלות אס יתחייב כפוכה כדאמר ספס לפיל און שמהם
 אלא כחוסה וכפוכה המתקס לר ואון סוואר שולס כדסירש רש"י
 וששכרי' ושאר כס"ח פסורים משום מלפסר דק"ל דפסור מן
 הסוכה וכן מלפריס היו אי לא חדו כסדי חתן ומש"ס ס"ס כהר"ש
 כך סיומא וסא דפסירי מוסוכה כו' משום דלרש"י דלא ס"ל לפי'
 תנאי הפוסק כמלוה פסור כו' ולר' שילא פסור חתן מק"ס דפסור
 רוב שמתחו אף אס ירלה להסיה דפתו ולסרות לכוין אפי' כסוקו
 א' און ביטולמו לפשות כמו לשאר כס"ח דתפלה ותפילין . א"כ
 כפוכה דלקן סאדי דלא ש"ך לומר און ביטולמו ליכנס ולשכב
 כפוכה מברוכ שמתחו סיה חתן חייב . וכ"ש שאר כס"ח ואס פליג
 על סוניא דלפיל דאמר רב חתן וששכרי' וכל כס"ח פסורים
 מוסוכה וכ"ס ס"ל קשה קוש"י כהוס'. אבל לפי מוס' וברא"ש דלר'
 שילא חתן פסור מק"ס משום פ"סן כמלוה פסור כו' ואפי' אס
 יכול לכוין כסוקו א' כשמסן פורה ומפס היסיה דרפס . משום
 דפוסק כמלוה א"ל לכפל שמתחו כלל אפילו מפס א"כ ס"ס כפוכ'
 פסור משום דאון שמהם אלא כחוסה גם אפילו א"ל כלי' ש"ס
 אירא וסיה שמתחו כפל קלם דפוסק כמלוה א"ל לכפל מלוה
 כלל אפי' מפס ממנו לורך מלוה אחרת וכוין דחתן פסור מוסוכה
 משום פוסק כמלוה מעילא שאר כס"ח פסורים משום
 מלפסרי' אי לא חדו כסדי חתן. ולא פליגי על סוניא דלפיל
 דאמר רב חתן וששכרי' וכל כס"ח פסורים מוסוכה . ול"ק קר'
 מוס' . וזנה אש"ל דמוס' מקשו על רש"י כמ"ס דלא ס"ל לר"ש
 פוסק כמלוה פסור כו' וא"כ כשמל חתן פסור מק"ס פ"ג משום
 דאון ביטולמו לכוין כסוקו א' כמו לשאר כס"ח כפסלה ותפילין.
 א"כ יתחייב חתן כפוכה דלא ש"ך כך פפמח וא"כ מתי' מתנאי
 דר' שילא לא קאי אלא אק"ס וכפסלה ותפילין מורי למ"ק דשארי
 בני החוטה פסורים מס הפלו ארובה כזה דהא מתי' דפסירי שאר
 כס"ח מתפלה ותפילין לר"ש הוא משום דשיח סכרות וקלות ראש
 כחוסה כמ"ס כהר"ש ולא משום דפוסקים כמלוה ינשו אפי' לפי'
 מוס' א"כ מתי' כופילו כזה דהא קושיות' פסוקס אי לא ס"ל שפוסק
 כמלוה פסור כו' כדוכתס קאי ועיקר הת' חסר מן הספר. אבל
 למ"ס א"ש דמ"ס ח"ל לכך כראה דחתן און יכול לכוין כלל אפי'
 כסוקו א' כו' דר"ל און יכול לכוין כלל כלי היסיה דרפס משמתחו
 מלוה (ולא משום דסריד כדסירש"י דר"ל שאף אס רזנה להסיה
 דפתו משמתחו און ביטולמו מהמת דסריד) מעילא משמתחו וכשפסק
 כמלוה פסור מלסקיה דפתו ממלוה וא"כ מפורין אקו"ס מוס' כמ"ס
 כמ"ס לפיל באורך ולהכי סיימו נמי דכחתי' מורי למ"ק ולא
 קאי אלא אק"ס משום לסודות דספירי מוסוכה ג"כ וכמ"ס כהר"ש
 אבל לפי' רש"י דר' שילא פליג אש"ק וס"ל דשאר כס"ח חייבי' גם
 כפסלה ותפילין שפיקא דחייכס כפוכס ג"כ וע' דמש"ס סיימו
 כהוס' כך סיומא לתמן מ"ס דמשמע דר"ש כח להקל יותר מת"ק
 דלירדו א"ס דכחתי' שרס למ"ק ורק להקל כח לפסור חתן
 מק"ס. וספירות דברי ספיר א"ח כס' ל"ח וכס' פ' ג"ל מפיסיר'
 דמר דלק"ס דכס' פ' פיירי בר' ימיס ויליות כהר"ש פסוק
 משום סרד' המ"ס דכפי' וכדתי' ס"ק דכמותס וא"ל
 לכוין דפתו ואון ביטולמו אפי' אס ירלה להסיה דפתו כמו שאר
 כס"ח כפסלה ותפילין כמ"ס לפיל . ומש"ס ככז שס דכונס אס
 האלמנה חייב כק"ס וגם מש"ס ככז שס דלא ירלה להמיר על
 פלמו פלי' כפלתת' אי רשאי ליסול את ספס משום דלריך חשידות
 וסירות גדול כזה לכוין דפתו מתוך סרדס זו. אבל כס' ל"ח פיירי

אי פטורים חתן וכל נכיה מחמת שמתם בשו"י וי' המעשה
 בנות לאסר ד' ימים ימים וילנות או כשכסל לילה הא' דמו ליכא
 טרדה או שפירסה מרה וספק הסוד כפי' דר' שילה דלמי' חתן
 חייב כק"ס ולא מיסטר מחמת מנהג שמתו בו' ימי המעשה כיון
 דחיל לטרחה ולהסיה דפחו לבטל אפי' קנה שמתו לנורך סוטה
 פסוק אי' בלבד וכמי' לציל לנפס פ"ק וגמ' לא סוכר שס' טו'ס
 אם האלמנה דהסת לא שיך פטור זה דר' ימי המעשה כלל. וכל
 פשטא דלא פסק הטור כר' שילה חף דלכיו הרמי' פסק כר'
 שילה משום דנבי סוכה דסיל לר' שילה דחתן פטור מאוכס וכמי' ש
 הביאו ע"פ ס' פרים ס"ל להרמי' דלא כר' שילה אלא כשכדי
 דירושל' וכמי' הרמי' נופ' משה פסק הסוד גם כהא דלא כוסי':
 ופו מדפסן חתן פטור ליל אי' בו' פד מי' ד' לילות אם לא פשה
 מפשה מוכה דלפני על ר' שילה דלר' שילה אפי' פשה מפשה
 פטור כל ז' ימי המעשה משום פוסק במלוה פטור בו' ולהרמי' ש
 י"ל דמשום סיפא דלפני' הסם רשבי' ורנכ' אי' רשאי להתעיר על
 טלאו וליטול את השם נקפ' הכי. דווקא כהר' ד' לילות פליגי דלרדך
 חסידות וחסידות גדול לכיון מתוך טרדה זו. אכל בו' ימי המעשה
 אפי' לר' שילה דפטור משום הפיסק במלוה פטור כו' ולא
 הטריחהו להסיה דפחו ממלוה בשביל ק"ס תי' לכ"ז אי' רוצה
 להחזיר עלו טמנו ולהסיה דפחו לקרום ק"ס רשאי דלון ז' רוצה
 ליטול את השם ובכ"ס דפח מוטט בני לכוון פסוק אחד אלא שילה
 הטריחהו חממי' כיוו שפוסק במלוה אחרת וליד לפרד' הי' ד'
 לילות וק"ל. ומ"ש הט"ב נשם הרמי' כפי' תרי' חיל ולי' הרמי' ש
 ז"ל כ' כו' פד וחזן אפי' שפטור מכל המי' חייב כסוכה כו'
 דמשמע לכאורה דפטור גם מק"ס בו' ימי המעשה דמינה חייב
 החם כמי' ריש דברים נשם הרמב"ם דחזן ושאר נכיה כל ז'
 המעשה פטורים מסוכה כו' י"ל דחייב ממלוה דלרי' פודה
 גדול ולרדך להכנסל ממלוה הרבה כדי לקיימ' דבה שפשיבין
 חייבים כיון דלאו פוסקים במלוה ינכו בשמחזן ואי' פטורים
 אלא מחמלה ופליגי משום דשכיח סכרום וקלוה ראש ולין ביטלסם
 לעשוהו וע"ז קאמר וחזן אפי' שפטור מכל המלוה שרדך להכנסל
 ע"י קיומם ממלוהו הרבה כיון דעוסק במלוה הוא. אכל לשלם
 בק"ס חייב וכתיב דר' שילה דשם חיל ביטול מניסו כלל וק"ל וע"ז
 דכסי' תרי' השמי' הטור לא שיל הרמי' והוא חיל לשמי' חיל
 דפסוק כר' שילה ולהטור כל ס"ל כהרמי' כו'. אם זה רמי'
 וכמון אל לבי לכשי' למכ"ס חף נכחה מאפי'סם הפנאי כהפס
 מוחלט. ואמנ' באשר רמי' יוס' ו' הפנ' פ' מלור' הכתב של
 היקר כהר"ם סופר שילה זכרוני בו והוסף להפלי' שלא השכתי
 לו מענה. אחרתי כילי האי ודאי לאו אורח ארשא להשיב ימי'
 אחר דלא י"מא עלי קאסתגרי כהרמי' ואף לא כהרמי' ומעשה
 אני כורת ברית אמנה להשיב למר על דכיו קמא קמא דעמי לירי
 ע"י האפ"רי. ושכוע הפנ' השכתי לפרא' מסוכה ארוכה לשואלי
 מהרים חתן הקלן ר' מיכל וייר ע"ד כד שכתב' מעלי' מה
 דינה להפט' דק"ל לאסור בכד שכתב' משום דלא בקיאים
 בשליק' כמי' סמ"ק ויהי' והגי' מהר"י כשי' אכל ככוס מילתא
 דפסיקא אמרו כגוס היה כמנושל ולא כשלוק. וכבר נאלתי בק"ס
 בולדא שאלה זו כפי' ממחומי' האלוף כהר"ם כמהר"ד ז"ל ו'
 ג' שר' ולפי' הרמ"ה היא כשאלום הרמ"ם כריבו ומיטום וככלל
 שאחר הפרט דנעשה כלל מוסף על הפרט ומרבה הכל אי' מה
 ערך לפרט כלל ש' הריב"ש כהשוכה של הכחורים הרמ"ם י'
 להם קושיות אלו ושכאל תכמה בחורים לרמ"ם ע"ז. וקושי' זו
 של כלל מוסף על הפרט וק ריב"ש שאחר המיטום מה לורך לפרט
 ולמיטום מקש' תוספ' כבי' כשם רש"ם פ' הפרה [ד' יד ד"ה
 שה דאברן] וכמו שיהי' רגיל רש"ם לפרן דשמי' יש דבר שלא
 היי' מרבי' מכלל' אי' לאו דנעשה כלל מוסף על הפרט. ובה
 אלא כפי' סוד. ישיבתו ה' בנן רטוב. ואויבו עמינו לקמי' כפי'
 אזהב נחמן בגלי' וסתון. זה כל סימני'. בלב תמי' נחם הקצן
 מאיר ש פ פ ר י

רשאי ליק' לדרסו דלא חזר' לחמלא שלה משלח רק באם ילמ
 ליקח הנשים. ונפשי' מן הול' דלמי' ליה בני' סוף חולין כמס'
 אכשי' רלוסום וכמס' הרמב"ם והביאר כסוד ושי' סי' ריב"ס
 וכמס' היו משלח ואם לא שלה אינו לוק'. ובסוף האנשים שר'
 סדרי בי'ים זה פי' זה ופי' רש"י ובסו'ין ליטול הסמנוים רל'
 דרשי' ס"ל דקף האכשי' גם כהא אם טפל האם מעל הכי' כמו
 איך האכשי' שלפניו וחזרו רק דלמי' הוא דלמי' דפשוט כרוכי'
 על סדר בי'ים אחת עובר בלקחו האם אפי' שמינה הכי'ם שאין
 כאן חילוי'. גמי' כאן כיון שמתכוין רק למחמוים ולא רצה
 בעליונים מלוח' עמס' ע"ה ה"ל בעליונים כמלים ואברים ומי'ו
 גם הרשבי' הכין דברי רש"י כן רק דהשי' על רש"י דיון דתפל'
 האם אפי' לא יטול לא עליונים ולא מחמוים הא' מן אגרי הרי'
 נוסל את האם וכו' ולפי' מי' ליק' דרשי' ס"ל דודאי אם לא רצה
 ליקח לא עליונים ולא מחמוים עובר בנטלו האם כמו כסדר בי'י'
 אחת גמי' כזכיון ליטול מחמוים לבד ה"ל עליונים כדבר אחר
 וחזן. מי' דברי הרשבי' נכורים ומי' שר'ם על הלב. גם המוס'
 הרגישו בדוחק של פי' רש"י לכן פרשו דלמי' הוא אם מוצר
 ליטול את המחמוים קודם שילוח וא"כ לא אכשי' ליה אכשי' זו
 לערן מלקום דפשיטא דלן חיונ' מלקום כמילים האפ"רי'ם או
 הכי'ם כשים מקום ואינו רק מימרא דרב יי' דלא דלסוד לנזום כבי'
 שהאם רוצה עליהם סוף חולין ומקפא י"י משלח משלח את האם
 והדר את האם בעי'ם סוף חולין ופי' אינו עין שצובר כהא על לא
 תקח והאכשי' לפי' האוס' רק את כי' ליקח המחמוים לא לפרק'
 מלקום והרי' השי' חזר' כל האכשי' יחד וכן הרמב"ם וכמס' על
 כלם דלמי' אכל אינו לוק'. ומצי' כך נדחק רש"י לפרש דגם
 אכשי' זו קאי אנטיל' האם רק מעני' שאין דשאו על הכי'ם
 הפליונים חף שדעמו ליטול המחמוים נעשו הפליונים כדבר אחר
 או כבי'ם מומי'ם או של פוף סמא כמו שפירש' לה כהמ' הרשבי'
 רק דרשי' ס"ל דה' ג"כ דוחק לפרש סתמם השי' ק'. אכל השי'
 סבר היה שגם דפ' רש"י הוא כדעת המוס' שאינו חוצ' ליטול
 האם דהאכשי' רק את רשאי ליטול בי'ים המחמוים וא"כ היה
 להשי' לכתיב שרשבי' רש"י לא ירד למונ' רש"י שחרי' דברי רשבי'
 מוכח שהכין דפ' רש"י דמי' שטמ' האם כמובן לענין והוא
 האמ' שזהו פ' פירשי' ומדוקק שגם' אם נכחיון לי' לא
 המחמוים לשון את שמשע שר'ל שכתב' ע"י רש"י דהאכשי' לא שו'
 היא האכשי' גם לשון נכחיון מה זה כוונה דה"ל לרשי' לצימר
 את יטול או רשאי ליקח המחמוים שואל לשון המוס' שסם ודאי
 פרשו כן ומא' נופ' מוכח דלא ס"ל להמוס' דרשי' נכחיון
 לפירוש'. והנה דלמ' המוס' שפרשו דברי'ם דהאכשי' הוא אם
 רשאי ליקח המחמוים מוכח שאינו מתיי' להיטול' אם ימלא ק'
 ליפור דלי' ס'ד דמחיי' מה' אחי' לי' שיקח המחמוים הא' לאחד'
 שיטלן המחמוים פשאר האם רוצה' על הפליונים ומחיי' לשלח
 את האם אי' רשאי אחר שנטל המחמוים ליק' לו כי' לא ינק'ם
 דבר כי' אם הבי'ים המחמוים וכשי' הרמ"ה מקום על פס' סי' ה'
 ואינו כרש"י. אלא שלמי' גמי' שם עמי' דק"ל' ע"כ כי' יקרא
 מה ס"ל לפי' שח' שלח משלח יטול יחזור כהרים וכו' ס"ל כי' יקרא
 במלור' וא"כ כפי' דשמע' שלא יחזור כהרים תי' במלור' משאר'
 דמי' עלי' לוקק' לה ואי' ס'ד דליכ' עלי' חוב' מהיכא ספי' לן
 למי'ר שחזור כהרים שחרי' אפי' במלור' יטול להי' וליק' לו.
 גם על מה שכתבו דלם נטל' הכי'ם משאר' האם אינו עובר רק
 דאינו רשאי כמי' ר'י מממשאום שלה אם האם מסיק' והדר
 את הכי'ם סיק' לך משאר' אם עבר ולקח הכי'ם מחילה ושאר'
 האם לבדה חו' אם אחי' אינו משלח את האם רק לוקח' אינו
 עובר שחרי' אינה עוד על כרי' וא"כ קשה אם לורך לא' לדרב'
 מלוה לילדת או סתרת המלור' יכול לפשות כהי' ולמה סק' לא
 יטול אם על כרי' אפי' לטור' כהא את המלור' ואין לוג' דלא
 יטול אם על כרי' סק' ואפי' רשאי לבזום כחול' דכשי'כא דפשיט'
 הוא למה יצטר' אפי' לא חסר לו לקיים מלוה אחרת ולא יצטר' על
 זו וס' דקמי' איצטר' קרא שלא משלח לזה ע"ה כהגי' דהאכשי'
 לאוקמ' ריב'ו דקרא כבשר ושקלה אי' דנטלה ע"ה לשלח' משמע'
 דחולת זה לא מלי' נטיל' האם רק בהכרח' גמ' ולי' ולפי'
 מה

סו שאדה

נשאלתי אם כי יקרא קן ליפור לפני איש כשה
 אם מחייב פכים לזוקק לה לשלח את האם או

מה שבבט קשה כפיך למס פתח התורה לבטל מלפני פתח
 מוצרם בשביל מלוא דשלוה האם שלפטר לקיים המלוא הריא תגלה
 לפטר על זו האמנם בלתי קשה שכול לברוך ולחוקק את הכרע
 מהא אמן או לאשום אופן קריסה וליקה אחיך את האם. ונחזור
 לפתח בשאלה אם מחויב לסיפול ערלה דקדוק נכון הוא מה שיש
 לדקדק מנמי יחול יחזור בנכסי ימי דעשה דמי יקרא מיסם מחויב
 ליסול וכו' ממחבר למסע שכי' חוזר שהוא כדי שהסיף את הפטות
 פולטער ומסרה ממקום למקום לבקש את כתי' ופי' כך יתגלגלו
 רחמי המקום ביה על בניו שבגלות. ומה שהאמת מדברי הסופ'
 הסיף זה הלך אין דברי הסופ' מוכרחין דלפטר לפרט כמיש
 כרשבי' איך בתי' דעס רשי' ולפטר שכי' מפני גמי ריכול
 יחזור בנכסי אחי רשי' ממי' הסופ' ודוק לכן יל דחיב לסיפול
 ולקיים מלוא ה' ולא יחל ספק שראוי לחוש ולהחמיר בכל
 דבר עמי' הספיד רבינו יונה גבי זמן ק"ש והגלפטי' כמבתי .
 הפרוד :

יאיר חיים בכרך

סח שאלה

קהל שבי' להם פמוס שקורין לאמתי' של כסף
 מלויה לפני ארון כקודש ונגנבה ואין להם
 יכול לנדב אחת פי' דנתת בני הפיר לשל כסף רק קלמס רוי'ם
 לנדב מחסיה פמוס של נחושת קלל שקרין מפי'ם ולמס רוי'ן
 לפכך בלמגרי כי אין זה כבוד הנזר למלוא בנהי' פמוס של
 נחושת המלוי כנפיש :

תשובה

האם הפמוס גדולה וכמלי פו'ם הרבה ונחושתי מלכבי'
 נחושתן שמוכי' ביפיה ואין רגיל להיות נחושת רק
 נכמי שרי' ופסירי' מופלגי' פשוטא שהדין עם המגרי'ם. וכמיש
 להלן גבי שפרי נקודת שלא נשתנו לשל זהב הפרי שנחושתן מלכי'
 נפי' דיומא . ואם היא פמוס ביטוי ושכיח' בנפיש ילי דמי'ם
 יס'ה לנזר ולפלו'ם נר כנכמות וי'ם כממוס הזה אם אין נכילמן
 להשיג תשובה בשם הרי' ורואים ממורה דבי' המקדש דשעלו
 של ברזל ולרי' של פון נפת שרי'ם כנפי' דמנחום דכי'ה פי'ם
 וזין למק בן מי'ם דלשעול'ם נר תמיד לרשום ושוד דמכנ' שכנ'ו
 נשעם הוכח ולא מלי כנלי שזנע רק כבוד דידה ולכי'שישירו יפשו
 של כסף במקדש כמי'ם נמורה שם נמנחים ובשערו המקדש שם
 דיומא. לכן אחי' לכתחילה טוב לניזר לכבד ה' בנרות כנפוט'י'
 כל דבו לפי היכולת ומפרי שאין לזר פני מסתמא לא יבטל
 כממדי . משי' יחוד הממלכ' אחי' מורה חשובה לר'ך הסכמת
 הקבל ואפי' חבורה שני'ר מפני שאם הרשות נחונה לכל חבורה
 או ליחיד לשעול'ם כן ידעו מחלוקת בישראל וכל הרואה ימלא ידו
 לפלו'ם בנהי' וידעה זה לזה והיום יפשה וידיק ולממא יבטל הן
 פי' התרשלות או פניו'ם וימלו הפמוסי'ם נפלים וחסוים ואין גמלי'
 גדול מזה לכן הניזר לא יחזר רשום כי אם בדבר הנון וכבוד
 וחסי'ה הרלוי' והסמכד ופשי' מוטולג שמסתמא'ם גם בניו אחיו
 ימססו מנהג אביהם ולא דעם סיחיד ענב ורואה להחליף דבר
 נכבד ננקלס לר'ך גי' הסכמת הקבל מסתם זה והכל לפי ראות
 פריהם אם היכולת כדו עדיין במקדש או לא דהיל' כהנוס מלפטר
 יומר מעשגת ידו ובנהי' נחישת רבו'ם . ואזי אפי' אי'ם אחר רואה
 להמריב במקומה פמוס של כסף אחרים זה הרלבון קודם דמנחם
 דל וקומלו מני'ר לפי המקום כבוד פמוס דפשי'ר ולי הכסף והזכב
 חלג ה' לנחום ומי'ם כידור מלי' י'ם וכמי'ם. ומי'ם ריל דאפילו
 של כבוד אם הכבוד קרי'ה של מורה וכמי'ם כממוס נחושתן שגמלי'
 נפשו'ם כהי' כנימו ורואי י'ם גמלי' לכבי' והפטר כבוד לניזר וקרי'ן
 ביה הקריבו'ם לא להחזיק וומר טוב לנלקק ולהלליק הגרוס נדיבוק
 ליסירום של ברזל מלהשמתם בו כך והגלפטי' כמבתי .
 האם כפרוד יאיר חיים בכרך

הסם כמסלונ'י' שקנה בים ביוקר מאד שאל לוי לנפלי את האמת
 הוא שביקש ליתן שין ריש כבוד הכי'ם והכי'ב להדי'ם ואם ביקש
 ליפנה לי כבוד שין לא חלמי' לקחשה. וכנפי' לוי לשמאון דין
 והכי'ב כפי'ן נפסלי' להכריח מחקי' אמרתי שקר כי זה דרך הסגרי'
 לשנע שכן קנו הסחורה אחי' כי שקר הוא ויכד השבוע' שבשנפסי'
 היימי' לומר כפי' ומנכסל בלבי' ואם חלמי' חקבל דין שמי'ם. ומלמד
 זה אמם כנפסי' כי אם בו ביום נמן לי אחר כבוד הכי'ם פי' ריש
 לא מרסי' לו הכי'ם מפני השטפה שבשנפסי' וידי' כך כנפסי'
 כי ידפמי' שאין אדם בעולם יתן לי כי'ם לכן סאכמי' על זה שלא
 הוי'ן לי השטפה . ואין כאן שטותם שוא כלל :

ג'ל

שמעון פסור מדין אדם אחי'ם שהכל שמעון בו כפרממו
 שהספ'ר שפסלי' ביקש לו שין ריש ולי' לא שאל פיו לסי'
 קיימו'ם וסמך על הימנחי' כי סכר מילתא דפיבדלא לגי'י' לא
 משקר אחי'ם ויש לו תרעומות על חזירו ועל סלבו [שאלאין לו
 ופשה כדרך הסגרי'ם שבנפסי' שכן קנו אף דשין פילי' הוא
 ופסי' יאמין] ומי'ם כדרך השטפה היימי' מנכסל בלבי' אין זה משפיק
 אפילו כדרי' אדם כי לא הסירו חזיל רק עבד אדם וכיוצא בו ואלא
 יאל מפיו שקר מוחלט כמבאר שם. ומלד זה כייפיק לי' לקיים
 שבועמו. גם אין לומר דשבועמו אפילו נפילה מלך סזנמו כרלשור
 שכן דרך הסגרי'ם ממי'ם חיל' כדרי' וזיוון ככהי' גבי קו'ם ומורב
 זה אימר שאי' פומה וכי' דוקא כבוד או כשנע לכנא ועל דבר
 שנרשמו לשמם ואין שבו'ה שקר כשיאל מפיו משי' ככהי' וכנר
 אמרו שאין למדין דבר מדבר כפי'ן ד' שטותם ונרי'ם שהסירו
 חזיל. אכן מי'ם שרשמו ה'ם כשבעמו נאמם שלא ימנו עוד ה'ם
 כפי' ריש ורליו'ם כזה מפני השבו'ה וידע שאין פס'ל' כשבעמו
 כי לא יחל פמי' ויתן כזה . ודלי' מרצה הוא כי אין
 כששמו'ם השבו'ת לכל שזנע כי לא היה טו'ן הכי'ם זולם השבו'ת
 רק מלד כי יקרה כפי'ו'ם לשו'ה . ומי'ם הלך קיל דנאמן כדרי'ם
 ושבו'תם לומר מלי' ה' בלבי' אם י'ם כנאשפ'רום לפרט לכן שבו'תו
 כך פי' חיי'ם פי' גבי'ם [גם כיד סי' רלי'ם סי' פ'ם של סאוכה
 פי']. ומלמתי' דוגמת זה כפטר ביה כבי'ו'ם כשי' סי' ריה סי' ה'
 ומה' חני' ככהי' למס לא יוכרה לקיים שבו'תו וכדף אורו פי'ם
 וגי'ם. אבל דין שמי'ם מחייבי' וכל דבר המסור לנכ נאחר בו ויראה
 מאלו'ך אחי' אמם הוא שכוונתו כך היה וכן כל המסרי'ן
 כשבעמו'ם ורז'ל' לא הולרבו למקן פי' המקום וידי' כיד וכלי' פרמה
 רק מפני קלי' דעת דכרי' דלס דעס' פי'ם פרממן שדרי' השבו'ת'
 אמם כפי' מחשבתן לא יחיה להם שונע ולפחום יקל שונעם. וככהי'
 היה קטם ששכפי'ם ממי'ם כך אם ישראל. אבל פי'ם כהאמם כלפי'
 שמי'ם לא מבי' כלל קרי'א דרנא ולא שום מחבול'ם ומשום לודך
 רבי'ם המדי' ר' יוחנן כמפי' פי' דכ'ה פי'ם לממוך ככהי' כמה
 שבנפ'ם לכהי'א מסרו'תם לאלה' ישראל לא מגלי'ה. וכל זה דוקא
 אם כנר פרע לוי לשמעון משי'ם א'ם פי'ין הממוס כדו ליל דמי'
 למיער על דכרי' שאלמ'ם שכנר רל'ה נפסלי' ליתן שין ריש
 ובשנפ'ם סאכמי' וי'ל דודלי' ככהי' הוא לאמרנא דעומה שכי' כרלמי'
 דמכרי' אחי' כמכר וכמי'ם כנכמות רמי'ם פי' רז'ם פי'ם והגלפטי'ר
 כמבתי :

יאיר חיים בכרך

ע שאלה

אילם השמר וכי' כיי פיה מי'ם כמבוריר חיי'ם
 כרי'ו אל יע כפי'י' סוד רועמות מבי'ם שכל אי'ם
 מסכן לא מכם לרמוס מלוח קדשו כשאלך אח'ם קס'ה ויהי' לודך
 שפה כלאר בין כקא לפשור דדמי' אר'ם כדרי'ם לאסור ליסור אל
 נפש לפרישום ומהם שלא לאמל ולסעוד כפסודם רשום וכלאר
 ארשו מלא כמה סעודות של אורחים גדולים שנאלו לנאן ואילו
 כי'ן גדולים נפשה וכבוד שאלפטר פמס'ם בשלם סעודות אמר
 הדורס ככבו'ם והמה מפלי'י' כיי והמגי'שה מלכ'ם אלי'ם הוא לי'
 להיק קל'ם מכמה פרי'ם חפסלי' לדעם אחר שכאלי' הדורס ודון
 כמבורי' פיה ולא ססק שומיי'ו מסלפיל' דוכר הלכ'ה כספוד'ם
 ואחיי'קורי' דמייקיר'ו כיי וקדוב לומר דככהי' ס'ר' מלי'ם כוי' ודיפרי'
 לא סכי'ם נחשו'ם ונאנ' ירמי' כדרי'ו כלאר סעודות דנמם א'
 ויתן גדר וכלל לסעודת מלי'ם או רשום לממן אר'ם דרך א' סלך
 ו

סמ קוי

שנא לשמעון ואמר לו כיסך הסתי כלא דירי'ם מחד
 אופו לי וחל' את סמן לי מחירה סי'ק ריש אממ'ם
 כך ואמר לוי אמן לך שין השי' לו שמעון כנר ה'ה נפסלי' ליתן
 לי שין ריש וכנפי'ם נקיק'ם שאם יבא סיס'ם לי ויתן לי כעדם פי' ריש
 לא אממ'ם לו ותמרי' כך נמן לו לי פי' ריש וק'ה הכי'ם וי'ם

אחי אם הם קמים עם או עם קמים עם וסודי האלים לריש
 וזו כבודיהם ולכבוד ור"ל ויז גדולה להם מלפני הוק) וזה
 שמתוך סודם אמר כתיבם הסגולת שקורין קום מאל ודאי לה
 מקרי ס"ג כי אין זה פשוט לחסוך דברי שמים עדים אמר
 קדושתו. ונאמר ידעתי שאתם ממונב כפי ראותם מלפני אלה דברי
 הארבע למחירי קום ואתם שלם וכו' :
 כ"ד חסוך כהנאם כדרישך ספרד יאר חיים ככך
 כר"ד לחדש זו חמ"ם לשיק :

שנשנים מחמת נמר דבר מלוא ודאי ס"ל סימן וכן ר"ל סודם
 שמתם בעל סגן כיום שנתם לו נם או סודם שמתם מי שמתן
 ס"ם וכלי קדם לכה"כ. וכן סודם חמדם שלומדים יחד כהגמרו
 ספר, משיך זום סגובל לחטרה כל עכ"ל או סודם כן שנשים
 שים להסמקת אחי זה סגן שנשים מנדך שהחיים כי ק"ל מ"מ
 לא יחייב שיטה סודות מלפני לכן ראו לדרוש כסס . וסודות
 ל"ל שלפי מילת ויום שלישי למילת לא סוי סימן שאינם רק מנכב.
 וסודות חמדם חמון כזה שפירש כל שמתם אין מין לכה לריי
 כרעם שהסמחה כמסוד ו' ברעם דגנמ' ונסוד ושי"ם ס' ס"ל
 רק סודם ל"י סגובלם שלפי זום החמונה אמר דוחה מנכב
 נשינה סגובלות בכל מדותם אלו הוא משיך קדושת סגרי סג"י
 כגמי אום חששין לסגובלות גם קריק שם הסודות על שם מנכב'
 זה יום להפירם חסם וזולמו. ול"ל שגם על כן זכר ססן כתיב ס'י
 רס"ם שכוה ג"כ סימן ולדעתו כוא ידוע סגן דגמי דביק ד"ם
 לרי"ם (ולדעתי ל"ל ר"ח כי ר"כ כפוך סדך שגם כשם ר"ח חס
 חיתמטיס"י להסוס שכתבו על פי רש"י שפי' סדון סגן ש"כ
 כפוך ומ"מ גם זה אמנם וחיל לכוני' כפוך ר"ם ספדיין לה
 ס' ופ' ככה"ג סוד כפרי חס"ם סוף דק"ם וכפרי מ"ק הוכחתי
 שמי"ם הכופו כקדושת ד"מ מ"ל כשם ר"ח דפי' קיבוץסוס משחק
 נקובל ור"ל קיבו' מלשון קיוב' [וכפרי' חדשות דכו' פי"ב מראש
 מקום כפי' מלם קיוב' על חסובם המצוי ח"ל ס' ר"ז. ואין
 כהפונה כר"י ולמדן שהשם עגור מלשון הסקיב למישור ומפרי
 שדקטוח כפרום שזה לכן כל דבר סגובל ויש לו ג' מרחקים אחד
 ורחב ונכס וסולס למפלס וזמם להר כמי"ם ר"ל כפמי"ם ר"ג
 מפלי סלגל לקירל כפי' מקרי לארעל ופירשי' רלשו ו' דריו
 והיינו דמות קיוב' מוכחה וגם כגשון יון נקרא חסגן על דבר
 עלו ג' מרחקים קיוב' וכפלי סודםס כינוסו משוכב . רק הקיף
 סוססם כלשומם כמו כלי"ל לאריק מלרשספדיק מלרנסוסק גללרריק
 קרפ"ק והוא שם מואר ס"י חסגן קיוב'. ופינו חסגן של דמות
 קיוב'. וכלשון הקודש יסוסף ספ"ן הסקוב ואסער שגזם כל הוך
 סדך לא יער נקרא סוקב כמי"ם וספכני זה שפמי"ם ואסער שגזם
 ג"כ כל מליו' כפמי"ם כ' ז' ופי' מהחלסין כמו סבךר למסין הסקר
 רפיו וסלס]. וסוסם כוא מדרך הלשון על שמוטכמו ככך ול"ל
 ר"ם [ואף כי רליו' כדודתי סרמכ"ן מס' ג"כ ד"ג' שכתב ג"כ
 ס'י הסוס' כשם ר"ח ולא נכתב רלשו סיבות רק ריניו חגלל מ"מ
 כ"ל דסם סמות כפמי"םס הוא שמואל ר"ם ופמי"ם כהפונה ח'
 כהגנ"ס יוד' כי כפוך ס' על קנססן מנסין קיוב' סוסם ור"ל
 נכסם דמי"ם וס"כ ר"ל הוא ס' רש"י שפי' קיבוץסוסם גונב
 כפוסם ור"ל כי להפסו ס' קיוב' מלשון סיקבס חרם אלכ"ס ופי'
 גמ' דרי"ו וסוסם הוא כער כפי' הסוס' כשם ר"ח כפמי"ם
 שגם דפי"ם רפי"ב דוק) וחלילם לי להק' סליו אף כי להקל מ"מ
 ים ססחון סס לומר שגם ספודם לא יכונה וכן ל"ל שסינהל"ן כי
 כדודים חלוק כער לשון בני חרם שאין אולכ"ן סס כקבס רק חלו
 ככססן וחלו חלוקן וסוסן מסס מופיר וכמה לא יסגמו דבר גם
 אין מנמי"ן ב בני חרם . ולפסר"ד זה סכלל כגלשון בני חרם לא
 ככלל מלגה ספודם רק כפמי"םס סס קדושים ולא קרא ספודם
 מלפני חלל כפמי"םס כי חרם כוא כשכל המטה או סיסר הדרת
 שכנר ילל מני סקדמי"םס מסי שסדרתם כל כחמם ספודם וכל
 כפמי"םס בני ספודם מקמי"םס לקול סודרס שכך ראו לסי"ם דלל
 כונכב מקולקל על ססמי"םס משי"ב מה שסס קלם ס"ח שים
 כריכס ד"ם חרם מקסי"ב כמי"ם לפ"ל ורלשו סוד מספודם פיסר
 כודרס דלני ססן דל"ן ככפמי"ם רק גדוליס וסי"ח וחס"ם ולי
 שספודם סלמה ס"ל על מלפס לא ריחם כשם ס"מ כדויכח סס
 כפסכדרי"ן דפי"ב פי"ב (ישי"ם דפרי"ל אין מנסין ל"ה חלל כסס דגן
 וקסי"ום ופי' רש"י ולא ידעלל מנסם מה קסס סם דגן ומשמש
 דלמסוסי סם אורו וזוחן קלמי ולמד"ן דודל"ל לא יסלה על דסם חס
 פקס ססס סם לרסם וחלילו לכלול ב סם דוחן ואורו שאי"ס נקרא
 לחס ואין כפמי"םס ספלי"ס ספול"ל רק מפרי דכולך ססלל לשומם
 ג"כ קפמי"ם לאסוקי כער רובן וסן סדן סיקדי"ם סם ורלל ס"ח
 שפרי"ם סם קפמי"ם וספמי"ם ו' וסירל לכן הולך לסוסף מלם
 ש"ן ורל"ס לרבינו דכ"י ספ"ס ספ"סל"ס דס"ו ס"ל כפמי"ם ל"ה לר"כ

עא שארה דוד בר אשר ז"ל גילגורו כעס דרך אי"ם כל
 ים עם חזיו אנשיל אמלמספודם לספרינל
 ולאכר זכרונם לגמרי כפער שרס וכסלרו כריסם פנוסם וחסר ס"ג
 שרס כל לפי כ"ד דלמספודם ספרי מקי"ם מ"כר סס וסד חרם
 מסידי ספרי דוד בר אשר ז"ל גילגורו סכ"מ חס זה ספסיק לספרי
 ספונס מלמס אנשיל וכנר רבו ספמי"ן דפי' סרמי"ם ספסיק
 שח"ס כי יסרלל כוא מסי"ן חסמו גם ק"ל דל"יס סוי ס' כמי"ם
 כרמי"ם ג"כ כי ספרום סל יוסף כן ספמי"ן וכס"ם רלר"ס מרמס
 לס לסידור ג"ם. וכקס"ל לפסום למכ"ם ספ"ך לר"יום לספסי"ם ג"כ
 לפר"ום דפונס :

ע"ד כקס"סס לסי' משי"ם למסין פנוס פי"ם ס"ם כפסר
 לשון ז"ל מי"מ לא נספלי לספרי פנוס חלילו לסי"ך כי
 חפי' למסי"ם ל"י סיכא כפמי"ם לא כפי"ל ח"ס סודר סגול וסודר
 סוא סלל כלכד שארי מקי"ם רק חפי' מפרס על ספמי"ם ח"ס
 חמם כוא ספלי כואל על לב חרם מה סלל חלמ"ן כי לל ספרי
 כרמי"ם רק כסכככג כפרי כפרי"ם ח"ס סלוי מה ח"ם סלוי
 כסרנ הוא ידעלמי זכרונ' כרי"ף ורלר"ס וספור ח"ם ס' י"ז .
 ומ"ם דל"יס סוי סימן מה סין ס"סר פנוס לכידוד חרם משי"ם
 יוסף כן שפמי"ן הוא סלל סואר כן קסס לפולס חסר מדור ססל
 ח"כ הוא חלמר דלפי' אין דוד בר אשר חמוס כער רק ספרי
 כסר חמר לו דוד בר אשר גילגורו ופרי"ם ספמי"ם מקי"ם סל
 כפסר נמי כפרי חסמו ולסכר כפ"ל חלילו ככב כפרי ח"י כפרי
 של"ם ופי' ופרי"ם חמוסי"ם חמר"ן סרי' חל"ל מילמל ספרי כמי"ם
 כפ"ל ס' פי"ם ס"ך ס"ו וח"ס דמס ל"ם ג"כ כפרי פנוס מנלמ
 ז"ל סס כי לא לסוכר ומס שדדמס כפרי"ם רלכ"ה ח"ו רק לסוד
 כפרי"ם וס"כ מי"מי ל"ה כפי"ק יד יפי"ם לא ללמ דכרי לרי"ם
 כמי"ם לספרי ח"ל . וגם סס ר"ל להק' כין של"ם דוכחח סוא
 ולפולס לא יחכן על מי שחם לכפוב של"ם סואו ספרי"ן ס"י
 לחוד ימי"ם סוכ"ם וכן ר"י פרי"ם כך משי"ב ז"ל לא ימנ"ס מלככב
 על סוי דקרא זכר לריק לר"כ נמי מי"רי וד"ל למחוס מקרל
 סככס ח"י מלככרס וחכ"ס ס"ס יס"ס וכן חלל סולמס כה סס
 ח"ם לריק וגר חמי"ם ססמכב ספוס סלל לכפוב סל ח"י מי"ם ח"ס
 ססקר כל מנחחן כפרי"ם חרמס חסר"י כ"ס ים סוססין כך
 אף כי לא סייך כרנ"ו זו כדון דפונס סלל ססמכב גם סרי"ם
 שרסגין לכפוב חמר מי"םס ח"ו סוך ססס אף כי כפרי"ם כסס לא
 ככ"ו ופי"ם סדן כסך סוא ח"ן זה מקוסו ומסוד לספרי"ם כי
 לספרי פנוס אין לספוך כלל על מלם ז"ל וסכ"מ כי אף דל"סיק
 קילמל מנמי"םס סל סלמ"ן לספרי פנוס חלמ"ן ללרילום כמי"ם
 כרמי"ן וכסוד יורס דסם ס' ס"ו [וכפרי ספר סומס ירי"ם
 קר"ו ל"ם] . מי"ה לס"ך לל כי חרל ח"ס סססס סרי"ם סואו סס
 כ"ם ססלכ"ן ואין משי"ם חסמו כמי"ם שאין לסס ס"ך וססס
 כמי"םס סללס חכרנו זה מפרי ספרי"ם לסיס כך סס"ו חכ וכן
 מורגל"ס לר"כ. ימי"ם וחפ"ר ס"ל סקול ספסס ספרי"ם שא"ר
 חכ"ל סס ולכן יכב כ"ל חכ"ל"ל וססס סלמו ז"ל וסכ"מ כי ספרי"ם
 סל ח"ם מנלמ ח"םס מודתם לכן לא ירד כ"י סס ספמי"ן ח"ס
 יסס כפמי"םס וסד"ר ספוס כל כך כפרי"ם כי ח"י יסן סגס לא
 סלל מורל חרם ר"ח סל רל"ס. וסי"מי קורל כנר סל סגס כי
 חל"לס לומר ספרי"םס סל דבר כפרי וספוס ולא מקרל כסס לס
 רק מוסל סליו וסי"ב . וספרי שאין כסי"ם כלל חר"ום וסי"ם אין
 כל חרם וסרי"ם ספסי"םס לא יסן לכפוב חמר"ן ל"ך מי"ם כפרי
 מנמסם שפרי"ם ס"י רמי"ל סס ח"י ח"ס ככב כפרי ח"י יוסף כן
 שפמי"ן של"ם ופי' סר"ל ס"סס ככב ואין כפמי"ם ס"כ כלס ור"ל
 כפרי"ם

אחי אם הם קמים עם או עם קמים עם וסודי האלים לריש
 וזו כבודיהם ולכבוד ור"ל ויז גדולה להם מלפני הוק) וזה
 שמתוך סודם אמר כתיבם הסגולת שקורין קום מאל ודאי לה
 מקרי ס"ג כי אין זה פשוט לחסוך דברי שמים עדים אמר
 קדושתו. ונאמר ידעתי שאתם ממונב כפי ראותם מלפני אלה דברי
 הארבע למחירי קום ואתם שלם וכו' :
 כ"ד חסוך כהנאם כדרישך ספרד יאר חיים ככך
 כר"ד לחדש זו חמ"ם לשיק :

בחדושי ש"ס חתון משמש ס"י מ"ס [וכנסתי בן שם ס"ק ס"ז אבל
אם כבוד בשער ח"י יוסף בן שמשון שלום לו כיו"צ בזה וכו' ולאו
אכולי מלמח קא מסהדי פיין מה שפשיג השי"כ על הרש"ח
ולפד"י דמ"ד בש"ס חתונה שבשער קא מסהדי ס"ל שאין העדים
מקשרים וחוקרים כלל על שאר דברי הפסל דבר וכו' דאין חותמין
עד שיקראו כל השער ועל דבר שקר אינם חותמים מ"מ כאשר
הלוה כותב אי פלוני הכהן סבורים מה שהוא כהן ומאמינים לו
ואינם חוקרים אחר זה . ומשפס ככל יום ביריד' ש"כ"ב ממרחק
מקבלים קיין וחומרים מה שמש וכרימים ושהם כהנים . גם
בבבאי' אם יקראו לש"ס ע"ס פגמו וקראים לאופן לכהן אף שבמיטה
הז מעלין אותו מזה לכהונה . ומה דפשוט לן דמעלין משפחה
ליוחסין הוה גשום דמ"ס ח"י פלוני כהן לא גרע ממסכת לפי פגמו
אף בלי הפדלח עדים כלל ואף דהרב בש"כ דחה לזה מ"מ הר"ן
כתב כך להדיא . ומזה נספרו דברי רבינו בש"כ דאם כדבריו
דאין העדים חותמין על מ"ס כהן רק במחוק סיוסוף ל"י דמעלין
למרותה משפחה גשום דמוחק ומה י"ן ומה יוסף השער וצ"דו
כלל דע כהן זה שנראה להפלונו למרותה אם מוחוק הוא אם
לא. ופיימח על הרב דמיימי דברי הר"ן ולא הסגיה בפסח דבריו
ומה שבה"ח הרב ר"ח מ"ס הר"ן על דברי הרמב"ם ופגמח
דמלמח לפי שאפשר שהסופרים סומכים על גשום בני אדם כפי
שסן מוחקים וכו' ר"ח לסבור הוא דמד"י הר"ן זה הפסח על
מ"ס הרמב"ם דלש"י בלשון מדים הוא מספקא ל"י משפס אם אם
הוה לטון הלוה לא לירך ולפס זה ואם כדברי הרב גם הוא
לשון הלוה ופדים חתומים לירך עכ"ס לכברא דמוחקים שהוא כהן
ומדע שכ"י בש"ס פסס קא מפע"י ל"י אם מעלין משפחה ליוחסין
ולא פלוג בין לזה למלוה ואפי"ן דנקט ל"י השי"ב בלשון לוח י"ל
דגשום ל"י מסיקרא נקט השי"ב בלשון ח"י פלוני כהן חתמי נקט
השי"ב גם במסקנא הכי וכיו"צ בזה כתב הרב בש"כ וכי"כ בסור
ח"ה ס' ג' פלוני כהן לוח מלווי כהן ואחר דק"ל דבשער
ש"ס בו קצין ח"י שיכיר כלל שם המלוה ואם יאמר ראו"ן כתב
וקנו ממני שא"י חייב לראובן דר יעקב הכהן כותבין ש"מ דלא
נחברר כלל דברי ה"ט"ו א"ס" מלך החזקה שה"י אינם יודעים
ראובן דר יעקב מנו ואין לחלק כלל בין לזה למלוה. וא"ת ה"ג גם
לדרי קשיא ח"ך פפ"ין משפחה למרותה בשם של מלוה . י"ל
דדברי הלוה הם עד ח" דק"ל דמעלין ע"ס עד אחד למרותה מ"מ
כאשר קשה מ"ס דמ"ד מעלין משפחה ליוחסין אם גם אלוה קאי
הא ח"ל שיכירו העדים כלל את המלוה כקוט מיהא דאף דסהדי
לא חתמו אשיקרא (ועוד הא תירא בירושלמי נאמרים העדים לומר
פ"ז חתמנו ופ"ז לא חתמנו וכי"כ אולם פמיהם ש"כ ופי"ב ש"כ
ס"י פ"ח ס"ק ל"א פ"ב) מ"מ הם מאמינים בדברים שה"ן להלוה
לדברי לוח ואלוה ויפס כתב הרש"ח שאם כבוד ח"י יוסף בן
שמשון שלי"ס אין זה סימן דאפשר שסבורים היו שא"ו ח"י ולא
חקרו אחר זה וכן דעת הרמב"ם ואין כאן מחלוקת משנה. ומ"ס
הרמב"ם שא"י מדברי העדים פלוני כהן אין מעלין כבר כ"י הר"ן
דטעמא ר"י משום ד"ס לחוש שם דמתכו החזקה וכן כהן כ"י
להשום דברי חכמים אף כי היה מקום לומר טעם הרמב"ם ד"ס
לחוש דדברי העדים הן לפי מ"ס להם הלוה אבל מ"ס החוס' דכשי
יוסף בן שמשון אמרי"ן אכולי מלמח קא מסהדי הוא נגד דברי
הרש"ח. ומ"מ ל"ק כלל מה שהקשה החוס' לדעת הרש"ח דס"ל
דדברי עדים הו"י ס"י ועד כאן לא פליגו רק בדברי לוח ואם כן
מ"ס שם יכתבו כהן ר"ל בשער שיכתבו העדים אחר לוח פלוני
הכהן ולא ודאי אכולי מלמח קא מסהדי. ק"ד בלפניו]. ואמה ידעת
אשר השכחי לך על כ"י אגריחך לפנים ומספתה לא תקיה עוד פסוקי
ממני על שום כתב עד שהודיעי את חמתה הוא שפלה על דעת אדם
לסחרי הפגונה שכתבת ומי הוא זה וא"ת הוא אשר מלאו לנו
לפשות כן וכזה מנה השקט שא"ן כז"ת רפמן ממני ד"ס וכוונתך
הפירו .

זקופים קמן יחד ומפני ש"ס לו ולאשמו נפסטים גדולים עליו אף
כי הוא בן ח' לא ייתוה לשכב חוץ לחדרם רק עשו לו פריסה
קפנה להיות פמחה לשכב שמה בלילה ירוב הימים וכפרס כיום
השנת הבן האלוה עומד ממטוה הבקר אור ושוכב עם אבוחיו
ומתגשגש פמחה כי קמן באבוחיו הוא ולפגמים י"ן שם פמחה
וי"ב היום והכ"ב נספ ליריד בריחוק מק"ס קלח ותור לביתו וירא
וכזה נטו הקצין ח"י כה אל מטוה בבקר בבקר כפסח נפסח
וקרא אותו אליו בבקר ולא קם ולא זע וידבר אל אשמו הלא דבר
הוא קראוהו את יב"ח אליו ולא רחמה ואמרה כי כבר הוא בן ט'
והיא נוחה עליו שלח יב"ח וכעת הח"ס על דבריה והפירי זה וכונטר
ואמרה אשמו אגיד לך האמת מה שפשה זרע מרש"ס זה תמול
שלשום שפח אל"י בבקר השכס למסעי. ואלקחו בין זרועותי ורדמתי
וכאשר הייתי שוכב פרקין פלה החלוף בפלייתו של בעל ודחה גופו
בקושי אבר נגד וכו' פתאום והקלתי בבבלה רבה ודחיתו ממני
בכ"ז גדול כי היה מוטל בין יריכותי עד שגל ממסתי לארץ והכיתו
עוד מאד ואמרתו לו לך לפחול המדברה מה פשית ולא השיבני
דבר רק בכה בכ"ה רבה וחמה לח"ס על דבריה וקילל לאשמו על
קללותי והכאתה לבנו ואמר הו' כפ"ל מה תקפדי על בן קצין
כזה כי לא ד"ס מאונסה רע וה"א גם היא תשיב אמריה בשמחה
שלא יבא עוד אל מיטתה כי הרגישת כשינתה כאבר ח' הקצין .
לבפל ח"ר ומה"ל דברך רק האשה ספרה דברך אל אחושי הנשוא'
והיא ספרה זה לבפלה ורחוק הנפל דר אורי"ן גיד לגיפו כפל
כפל האשה שלח דבר הוא וירך שלח חכס לך כה ח"י
דמציית שלי"ס ושלח"י כדת מה יפשה. ושלח"י אם הוא כהן ואמר
לא ואמרתי דמעתה אין חשש דאשת ישראל שנאנסה מותרת לבפלי
ואין לך לוחס לגבי דידה גדול מו' והכי מוכח ר"ס הפ"י סוף
ד"ג משי"כ אלו היה כהן היה לר"ך לפנים ולפני ולפרס להחירה
לבפלה ד"ן היה הכנסת פטרה שהוא הערלה האוסר ככל הערות
כמבואר שם וכ"י רמ"א בהגיה ש"ס ח"ה ס"י ק"פ שא"י כדבריה
שו"ח בפלה פלה חתובה לדבורה אם היא נאמנה לו כ"ש פה ש"ס
רגלים לדבר כמבואר בש"ס ח"ה ס"י ו' ס"ב וס"י קט"ו ס"ז לכן
אמרתו על מפשה ששמעתי שיגשה במרימ' רוס"ח שהתורה אשה
לפי מותה שגשש"ס אשת ח"ס שם פלוני ואח"כ חזרה לבויה שחי"ב
בזלה לכו"ל. וכן בהי"ף פ"ס התורה בפול משי"כ בנדון זה
שחוקה היא ודאי מותרת לבפלה (מלבד הספק אם היה כאן
הכנסס פטרה) וא"י לפוסקים דס"ל דבנתייחדה אדהה מנו כב"ה
ר"ס קשיא שא"י הפס דעברה על ד"ס וה"י יחד לאוריית' משי"כ
כאן דקמ"י שפשה בן י"ב ל"כ"ש שוכב עם אמו בקירוב בשר ואף
ע"ס ש"ל דשפשה שלא כהוגן כזה שלקחו בין זרועותי ויריכותי'
ואכנתה לחבקו ולנשקו ולדבר עמו דברי ענבים מ"מ לא אדה
מינו פלה היתה ישינה דאי כפי שפשה גם מה שריחקה אותו
ממנה ונשכחה לכל יקרר עוד אל מסתה אומדנא דמוכה הוא דכל
דבריה אמת ודק. ומותרס היא לבפלה ומפני שהמשה נפלה ונורה
יש בו מוכחה לבנות ישראל ששמדו מלפשות כוחת ובאלה בנים
הקפטי"ס ילדי שפשוטים ככתבו' אלי לזרון וחלי ארפיטו אם

גמור אלכיס בע"י . כ"ד הפירו :

עג והנה חזרתי והשכחתי להרב הגאון על דבריו (ע"ל תשוב'
סוף דף ל"ח פ"א) כי מ"ס בשם הר"ן והיה לא נפלה
מנגד פי"י שהרי הכ"י סתם דברייהם כפי"ב ר"ס קי"ג ובמקומו'
שאי"ן חסידים וכו' רק ש"ל דלא דמי ד"ס אין הספס רק לפני
פיר' ומפני דבסומדקאות אין פנין המפשה הנתבש דבר סתם דש"ח
רביס וכפרט בארוות סודים לכן יש לחלק ולומר דווקא בימיסם
ש"א היו שובין והיה נפשה להם כהיתר כדמוכה מהלוה שוכחה
דבגמרא סוף ד"ב (וב"ל דלגודל הרגלם בך אסרו ח"ל ככל גזוח'
אף שיהי מקום לומר דבדלות לגוי ג"כ כמנה שרי וירשתי ש"ס
שמתן פה לומר א"י א"ת ליה כמנה יתשוק נצו דחביבין פליהן
במתן של ישראל רק דאי"כ גם נבי הקרבה לע"ז יש חשש שיקריב
שיהס לא יחח ל"י ע"י כבשום ישראל והא ודאי ליתא כדמוכה
ב"ק דע"ז ד"ו פ"א) משי"כ ע"ן היחוד שפקרו מפני שפי' היחוד
ב"ל

עב כד הינא כשכחה בראי סיפר לי בני יחוד וחדר
מקרה לא פסור שארע לו כי י"ס לו בן
כא

מסכת יבמות פ"ג הלכה ט"ז

כלי רוח יתקשרו יצרו ולא ידע מזה איש ומדע שטרי גם יחד אשה עם ישראל אחד או אפי' עם שנים ופרי' אסור אספי' גדול'י מטעמי' אלא פ"כ משום שהוא דבר שזנזנה ולכן מרי דפרי' לא ירסנו ויהטלו שריסם וכן נגז' אפי' אשתו עמו לא חסרם ולא מרחם כלל משום שזנזן לכן אין להלק בה וע"ק הרי גבי גזירות חז"ל ק"ל אפי' בטל הטעם הגזירה קיימת (וזה קשה גם על חילוקי גדולי הראשונים דורות הקדמונים בין דורות אלו בקלמ' דברים) וא"כ חלילה נקל כהם י"ם שלא היה הגזירה רק משום כוונתם ויחוד דל"ה חמור קפי דלאורייתא היה אפי' עם ישראל (אלא דני' דמלאורייתא לא נאסר רק ביחוד גמור רק דחז"ל חמרו דאין אשתו משחרמו ואפי' כמה גוים אללו רק דל"ם דה"ל להשי' פי' דל"ו לתוך ק' דשמאי והלל גזרו אף כשי' גוים ואשתו עמו . וי"ל דזה דוחק דסתם אחר גזרו על כוונתו ומי' קושטי' המילתא דמלאורייתא דוקא יחוד ממש הוא והוא לבדס ולי' מקרא דמסי' דג"כ מסתמא כסת' דמלאורייתא דה"ל אסור גם כתי' כשי' וזנ' פרי' וזנ' אפי' אשתו עמו) וכן פה של גוים שכתב הרשב"א דאפי' פה של כומרין דלא שייך חטות אסור ככהנ"ה ש"ע ר"ם ק"כ ולפי מ"ש הרב נחיר בזמן הזה דלא שייך חטות כשום עין וכשום גו' ור"ח"י שהוא פוסק על שני ספי'ים וספי'ים באשר הרגיש שאין כשום אחד לבדו ממש ה' דלא שכי' וה' דמטעמי' ולא זה וזה ש"ס כה' רוח חיים כי טעם דמטעמי' גם בימי'ם היו מטעמי' בלי ספק על ש"ד . ומפי' כך ג"כ לא היה שכי' . ועוד י"ל דלא הקילו הר"ן וה"ה רק כחשד רביעה שהוא מלך טלזו דבר נחשב והלאה נשיי'ם ואינם חשודים בה וזהו סיקר הטעם ולכן לא זכר היה בשם הרשב"א טעם דמטעמי' ור"ל אפי' בלי מורא עונש . ולכן לא זכר הב"י ש"ס לטקל גבי יחוד ישראל או ישראל'י אף ששנים יחד כפי' זה . על פי א"י מחוי'ך בדברי הראשונים שפטי' שפיקר מחזיקתו מהם ונכרחים אנו ליש' וליתן פתחם ומפי' שנשא רידן ג"כ טעמות ועמנות בשלנו ואנחנו ערודים מאד על המהיה וקשי' מחזיקתו ואריכים אנו לשלוח כשי' אליהם ליש' וליתן פתחם וה"ל קצוב שאין הליכור יכולים לעמוד בו ומהו נחפשו הסירו אפי' שכתבתי אינו מותר בלי כ"ד שיתירו כ"ש יחוד שהוא מיי'ה דבר שאפי' אל"י אינו יכול לבטל כמי' המוס' פ"כ דע"ו דל"ו ע"ה ופי' מי' ממיל' מפני רוב הוצרך נחפשו ולא ראו חכמי דורות למחות מפני שראו שאי' לעמוד בגזירתם אי' יחוד ולא הופיל והפטר דפי' חמוד ממון מש' ומתן ילכו בלי ציווי בעניי'ן וכבר כ' הר"ן דכל מידי' דלא מפורש בתורה לא מחי'ן בידי'הו הוכח כשי' חרי'ת . זה הוא טעם פירוש הדור בהו ויפסיק גם ליחוד אפי' פתחם דהוג'ן היתר ותו לא מדי' :

יאיר חיים בכרך

ובעני' דיבור מוס' כסוכה ש"כ כפי' הגאון הג"ל מה שנראה לו זה לשוני בעיוני' סיכון שלי :

עוד סניית

המוס' דיה חתן פ"כ דסוכה דכ"ז ע"ה לפי מ"ש הרב מהרש"א דתי' דרב שיל' דחתן וש"שכ"ו פטורים גם סבל המלוה שכתורה וס"ל דהעוסק במלוה פטור מן המלוה מדמחלק בין חתן לשוכ"ו ומה דפטור חתן מקי'ם משום דסריר' ולכן מקשין התוס' לרוב שיל' יחייב חתן כסוכה ומשמע דכתח'ן פטור וכו' פי' דמשמע דרב שיל' לפטור חתן כ' לא לחייבו כך ה"ע לפי' הרב מהרש"א פי' התוס' ובסוף דברי' הקשה על דברי' המוס' שמתה שפי' רש"י לפי'ל טעם פטור דחפ"ה משום דבעי' כוונה ודמחילין משום קלות ראש ולא אמר משום דפטור במלוה מה מוכח דגם ח"ק ס"ל דהעוסק במלוה חייב במלוה לכן הכריע מהרש"א כפי' בשל המאור דס"ל דתי' גם רב שיל' ס"ל העוסק במלוה חייב במלוה ותמה א"י לפי' דעמו כוונת התוס' מ"ש לכן נראה דקסבר חתן וכו' אבל שאר בני החופה יכולין לכוין וכו' והנה לפי' זה גם רב שיל' יסבור כתי' דס"ל דעוסק במלוה [פטור] וא"כ למה יחייבו שאר בני החופה בקי'ם ל"ל להמוס' טעמ' דפטור חתן משום שאין יכול לכוין ומיפוק ל' משום דעוסק במלוה גם למה חייב חתן בקי'ם למ"כ . והג"ל בזה

שכתובי' ס"ל דאף למה דק"ל העוסק במלוה פטור מן המלוה היינו אם כשיעסק במלוה אחרת יתשל ממלוה וכמי' התוס' לפי' דר"ה שלוחי' מלוה וכמי' הב"י פי' ל"ה דכתבתי חפ"ין דפטור ר"כ מיירי' ככהנ"י יפי' וא"כ לכן נקט ח"ק פטורים מן התפלה ומן החפ"ין משום דל"ה להחזו'ן בחפ"ין ולהשמר מקלות ראש משי' בשאר מלות למה דק"ל מלוה אין לריבין כוונה ואפי' למיד לריבין כוונה כל דכו' היא ללא ידי' חובתו ולא פטירי' דאפשר לחתן ולשוכ"ו ל"טול לולב ולחזור לשמחתו ח"ש כסת' מ"ש משום דנטי' למחדי' ואמר ר' זירא אלא חל"י כסוכה ומדי' בחופה ח"ש ח"ק וחי'בין בקי'ם דאפשר להם לכוון כספוק ראשון וכשהיה מופסי' לא יבטלו משמחתו וא"כ לפולס ס"ל לח"ק העוסק במלוה פטור מן המלוה אם פי' השניה יש ביטול ראשונה ע"ן שייכת כסוכה משי' ר' שיל' דס"ל חתן פטור מקי'ם ושוכ"ו חייבים ס"ל לרש"י דלא ס"ל העוסק במלוה פטור ופל' זה הקשו התוס' דתי' דא"כ משמע דלדידי' יחייב כסוכה ומי' הש"ס משמע דר' שיל' לפטור אה"ה ופרעו דהה"נ ס"ל ג"כ העוסק במלוה פטור מן המלוה רק דחתן אי' לכוין אף שסוק ראשון משי' שוכ"ו יכוונו ויחזרו לשמחתו . וכן נראה סברה כל העוסקים דפטרו כתי' דחתן ושוכ"ו חייב' בקי'ם ופטרו ג"כ ה' דכתבתי חפ"ין פטורים מקי'ם דלדעת' בשל המאור פליגי אהדדי' ולמאי' שכתבו אחי' שפיר דלמסקנת' התוס' כ"ס ס"ל דהעוסק במלוה פטור מן המלוה אם ע"י שיה' תכבול ראשונה וכן נראה מסוגית' הראש' מ"ש שר"ב שיל' ושוכ"ו לאו פטורים במלוה הוא לקח עמלו' ללד אחר דלא נהירא ומי' דא"כ אפי' מקי'ם נמי' נפטורים לא ידפטו מתי' קשי' ליה דפטמיה דרב שיל' ביקש כמו ח"ק דג"כ כשהיה ק"ש מסני' שיל' כוונה רק פטור אחר . ופטור הראש' הלכה כר' שיל' ולי' לפטור כל' ז' כמו כסוכה ופתח' מחתי'ן עד מ"ש ותו לא גם כנ"ח שם ופעמי' ל"ה ופי' ודוי' ל"ל .

יאיר חיים בכרך

עיה מה

ששאלתי ממכ"ח לחות דעתי הקלוש דר"ה חתן פטור מקי'ם אחי'תא ששום דלא כדעת מהרש"א כי דרב הוא רחוק מאד בעיני' להבין כן ברש"י ובתוס' והמעי'ן בבר"ן פי' הישן יראה להדיא דתי' נמי' ליה ליה העוסק במלוה פטור מן המלוה לפי' שיטת רש"י . פי' אחי'תא ח"ה דברים שמתנו יב' דבריה' על כוון ודבר פטור הוא דכ"ו בלמוד' מיירי' מאחר' ישוא'ן דע' הר"ן פי' הישן דכשעת' ישוא'ן אין פלוגתא כלל דחתן פטור מקי'ם דממטעי' כתי'ך פרט לחתן . וכן הלכה מרוח' בשראל' מלי'ה ראשונה עד מ"ש חתן פטור . כסתמא מחתי'ן דברכות . אך הפלוגתא הוא אחר' ישוא'ן ובעילה כדעת הר"ן . אך הטעם של ח"ק הוא בדל"תא בנמי' לפי'ל מי' וז"ל חתן פטור מסוכה כל שבעה משום דבעי' למיחד ולמיכל' כסוכה ופרך' שם וליכלו כסוכה וליחדו בחופה . ומשי' אין שמחה אלא במקום סעודה . פכ"ל וקשי' שם הא פריך ערב' לריך' הלא היה טוב להם דלא ישמחו ולא יבטלו מלוה סוכה . ולריבין למימר דעיקר מלוה חלוי' בשמחה לשמח חתן כשבעה ימי' המשחה . וא"כ הוא הטעם של ח"ק דעיקר המלוה חלוי' במשחה ושמחה . ומאוח' שמחה כמשכ' לבס' כגשר וי"ן כ'ה סברות וקלות ראש שאינם יכולין לכוון בחפ"יתם ושד' דשיכור פטור מן חפ"ה אבל בקי'ם הפסוק ראשון ומן מצט' בהו יכולין לישב דפתן אבל שאר עוסקי' מלוה שאינם כחפ"ה לח"ק חייב דחי' אחרת לח"ק שאר עוסקי' מלוה נמי' פטור א"כ למאי' מחייב הח"ק השוכ"ו וי' החתן בקי'ם דהא כולס עוסקי' במלוה כיהו וא"כ מי'ל ח"ק לחלוק בין ק"ש ותפלה . אלא ודאי' הטעם כמו שכתבתי . ור' שיל' פנר דאין המלות חנו' ככה"ה לשמח חתן דכשעת' החופה ימנעו מלשמוח אך החתן שהוא פטור כשמתח' יחזר משאר בני החופה לפי'ך פטור מכל' וכל' וכו' וזלך' שפיר' כל' גמגום דלחי'תא דר' שיל' דסבר דמלוה אינו חלוי' כשעודה ממיל' נמשך בה דחתן חייב כסוכה . דהא לפי'ל אמרין דטעם של פטר' הוא דאין שמחה אלא במקום סעודה וכסוכה אינם יכולים לשמוח וליחד שם . וא"כ אחי'תא דר' שיל' הדרן קושטי' . וכל' הגמ' לפי'ל דעיי'ן קשה וליכלו כסוכה וליחדו בחופה וח"ה חתן ושאר בני החופה

כהה

המה שוים בחיוב דכשלא נבי ק'ש חלוי כצוותא האדם מכל ואמר
 שחן טרוד יותר אבל מלוא סוכה דלינה לריכה כוונה כל כך .
 איכ החסן ובאר בני החסות המה שרים בחיוב אליבא דרי שילא .
 ופי' מקשים פטר ול'שאל דנמ' משמט דר' שילא פטר יותר
 מחז' נבי חסן. ומתיר' דשמחת חסן חיו מלוא כלל אפי' אליבא
 דתיק רק משום שמחה לכד פטריקן. לפי שמחוק שמחת א"ח להם
 לבון ולחפסלל משום דשכיח נחופה שמחה וקלות ראש והיינו נמי
 טעמא דסוכה דאי לא חדו כדדי חסן מטעמים היו ומטעם פטור
 מן הסוכה דמחוק הסוכה איא ל'ס לשמח טס חסן אבל לפולס
 שאר מלוא חייבים בני חופה דלאו עוסקי במלוא יתבו רק בתפ'ל'
 המה פטורים כחיל וכן דעת הר'א"ש. אמנם לפי דרך הרב מהר"א
 נחום' בהירולם הטעם הוא ל'יבא דתיק דעוסקי במלוא יתבו
 ופטורים מן מלוא קשה אמאי לא חגי נמי מכל מליא האמורים
 נחורה מלבד שאר דחוקים ש'פלו דדבריהם. אמנם כזה לרקו דברי
 הרב ה'יח מפרש הטור דכס' ל'ח מ'ירי מד'ן חסן אחר דבעילת
 וכס' ע' מ'ירי מן הכוונה להחם כהטעם ערדה בעילת
 מלוא דק משמט לשון הטור דכס' ל'ח כולל הטור ומשני יחד
 החסן ושושביני וכס' ע' לא כ' מ'ירי מד'ן ש'שכ' דהמס' ח'ירי
 מד'ן בעילת מלוא ואיכ בושביני מאי בעי הכא. והשחא נמי ח'ש
 דכס' ע' נהכ הטור דנזמן הוא דשאר כל אדם נמי אינס יכולים
 לטוין בהפלה בכל שנה אין החסן פטור. והוא ליה נמי לכתוב כאן
 לפי'ן תשלה כמו זה. והשחא ח'ש כס' ל'ח מ'ירי מפני שמחה
 שמטרידים מכוונת' ולאו משום עוסקי במלוא רק השיכרות וקלות
 ראש פטרידים. ועי' לא יפול עליו שום חילוק כמלוקת הזמנים דהא
 שיכור אפי' בזמן הזה פטור אמנם כס' ע' מ'ירי הטעם משום
 טרדה מלוא לסיך לא מחזק שם שושביני וכני חופה. דכשלא
 החסן הוא טרוד נבשילת מלוא לסיך מחלק שם נמי בין הזמנים
 אה ריל דבר. אך כזה הקולומת פולגת במהירות של הרב הגדול
 הכיח כס' ע' הי'ן כפי'ן אלמנה ח'ירי דלנבי אלמנה אין אחר
 מן הפוסקים דפטר מקי'ש כפטן הגמ' דברכות דנבי אלמנה ח'ירי
 גם מה שמדחק הרב ז"ח דדברי הר'א"ש דדברים שאין הדעת סובלי'
 ודברי הר'א"ש המה כפטן כמו דעת החוס' שפרשמי וקיל כחיל .
 ועי' המוקדם יכאסו לי מד מה דפתו כזה כי דברתי פה"ס טס
 מהר"ם כטעמן [פ'ל כהש' סי'ן] ואף הוא נכנס דדברים דחוקים
 ודחוקים ואשר כנחתי אמיתא שדרך כוון וזו מאוד לדיקים י'כו
 כו כי פייננו עו היספך דהק מלוי ויש הרבה דרכים לפני אמנם
 כזה נחתי וכעת חסיים ועי' המוקדם אשלה למכית מריסר נגמלים
 פטורים ושלוס ממני אכוי כנפשו :

הלפטר מאיר גראטוואל

עו אסיא רבא ויקירא. דדמי לפרסירא. כשכולתנא וניהרא
 היה האלוף הטורי פילסיף האלתי כמחירי פסגלן
 י'י'ן. מפני יצי' כדיתא אקור המלינה להשיב מפני הכבוד מה שהניע
 ל'די מכתבו כמין הוראה דקין של פגל שנכרתו זה לזה ונבדלתי
 מפי המלוקת שכולי' האי יש סכסוך בקרבכם עד שחי' החורה
 נעשית כפי חורות ואף כי לא נמנעו ב'ים מלישא נשים מבי' וכו'
 ופי' רש"י שבו עדיפין להם כשהיה טלד מדון היתה מכ'ש בעיר
 קטנה כה לעפת מי'ך שלר שכענדו לכולים בשר סינולים חלילה אבל
 האמת ישמה ררבו טס כל חריבות מגלה של מי'ך שקיל' אין סרכה
 זנושה שוסלם רק בריאה כדעתם כרוב הגדול מהר"ק בעל הכ"י
 והשאל כלי' רמ"א שפביאו כזה ור'אית' אמרדכי שהביא הכ"י ככתבו
 וכלשונו ממש היה שכמה היתה דבוקה ללשונו מלך הכנד
 והכשירוה עכ"ל וכן איך ממוק במרה מזה כאל היטב דכשר.
 ומכ"ח כי כמנתפס על רמ"א דהדרבה כהה"ד מוכיח מדברי המרדכי
 ללפי'ר אבל אין זה האכחה ברורה וכמו שנבאר ח"יה והנה עוד טס
 כמשובה מביא דברי המרדכי דיש מסתפקין וכן הביא כתי' אבל אין
 טסק מוליא מידי ודאי ואף שנלוחו משוכה מביא ראי' מהקשה
 רבינו ברוך על טסק הגמורים שפסקו יקב פרטם הכנד פרישה
 ונפרך כשר כמה נשפך חי דינין ליה כריאה אפי' נפרך נמי ומה
 הוכיח בעל הכ"י מהר"א ז"ל דאין חילוק בין סרכה דריאה לפרכי'

דעלמא ויש לתרן כזה דהכי קאמר הלך צנמי' לא חכר כלל מקובי'
 הטרפס ומלך לן להפריסה ואם מלך סכרה בעלמא דיהבי' ל'י'
 חומר' דריאה איכ יהיב ל'י' ג"כ חומר' זו דסכרה דמשני' ואף דבעל
 הכ"י הכי הסביר לנו קושיותו דלפולס יקב פרישה ונפרך כשר
 חי חמרה לחוק בין סכרה דריאה דל'נלמא מ'מ יש להקשות טל
 כהה"ד דלפולס יש ויש חילוק ואפי' אבל חברים דשינו כש"ס
 דנקיבהן פוסל' אין סרכותן פוסל' מע"כ כטרפשא דכנד' דלא מלינו
 כש"ס דפוסל' כה נקב רק דמדמח לה כריאה ח"כ דמדמח לה לגמרי
 אפי' כסרכה והנה למה דמסיק דעטס יקב פרטש דפרישה משום
 סיפא דכנד' להיטל כולה מעמה אין קושי' למה לא חשיב לה
 צנמי' ד"ל כיון דלאו מינה מטרפשא לא חשיב לה ככש"ס חולין דמיח
 גבי מרה שנקבה ע"ש ואיכ יש ראי' להפוך דלמה נכשיר כטרפש
 הזה בין יקב ובין נפרך. אף דכ' בעל החשובה דהכי קיל דדוקא
 כ'יקב נקב מפולס סופה להיטל כולה לא כנפרך מימ בין לפי'
 רש"י גבי אוה' דסרכה להדי' משום דאין סרכה בלא נקב וקרוס
 מחמת מכה חיו קרוס וז'ן לפי' החוס' והרמב"ם שפסו' לנקוב
 כטרופ סרכה זו דהרי הריעו'תא לפינו מה לי סופס מה לי סוף
 סופה ודוק ואיכ לא בריר' לן חילוק מהר"א ז"ל ולא שכוונתי
 חי' להשיג עליו אלא לחוק ידי הגמורים מהר"ק ומהרמ"א ז"ל דלא
 חשו לדברי המר"ד. ומעשה דברי הגמ' אלוקים מהר"י"ש ז"ל נחי'
 לו לחס"ד כמחך ביתו אבל לא להורות דברים וכ"כ מוהר"ר'ל בעל
 פוס' י"ט כפסרו לחם חגרות וז"ל וסרכה היולאת משארי חברים
 אפי' שנקובתן כמשהו חסיק נ"י ס"ס ל"ד וסי'ס מ'י דאין לך אלא
 מה שזכו חכמים דלא חשבתן סרכא אלא כריאה וכי' ועי'ן כהה"ד
 דמלמד פנים לכהן ולכהן ומכה ספק הוא דמחזיר שאין לו הכנה
 כבוד לאסור ולכן י"ל באלו היה רואה דברי אורחתי חיים שכ' מפשה
 רב שהתירו'ו שהיה כולל מה"ד סימך ע"ל ויראה שזה דעת השיע
 ורמ"א שלא חשו לדברי' מיה עכ"ל וכן הביא הגאון הזה סי' ק"ל
 כפסרו דין מרה כסרכה דכשר כלי פסקוק טור קבלה כרי' מ'רובי
 דבעל מקום דפוק דברי מהר"א כהה"ד כמשובתי' הלפ"ד ככתתי
 אז עדין הדין רוסף כדו וכן הם הם סוף משובה הגיל והנה
 ספר כהן וט'רי זכב זכית חדש ח'י'ן כירי פה ל'פי' שחרי חון
 ממנוחתי אבל כמזומני שאין חולקין כלל בד'ן מרה ודקין שנכרתו
 סי' מי' ומ"י ושחיקתן כהודאה דמין לדברי מהר"ק ומהרמ"א
 שהרי דרנן להשיג ולא ליסבור פירס כלל. וכהנה גם מ"ש מכית
 שמספר ח"יה שמי'א רמ"א להחיר גרלה לאסור גם זה אינו כשכ"י
 כיב סי' כחכ להדי' דין מרה שנכרתה דמוחר ואפי' דשם סימן
 כ' כ' חיל כחכ הרמב"ם מפיי'ש שיקבו ולחה פותמתן טרי'ס' והיינו
 שנכרתה בריה דבר או שחלו'ו כהן סרכה עכ"ל באמם שזה לכאורה
 תמוה ואיך סוף כדי דבורי דבריו זה לזה ועוד דאיכ תמוה
 יבא ראי' יהיה דין מעיים ממנו מד'ן ריאה דק"ל סכרי' חלוי
 חיינה חוסרת וכמו שבי' הר"א"ש מילמח כעטס לדברי הכל אלא פ"כ
 שאני חסם דידיעין בודלי' שנקבו המעיים וכן מביא סתמא כש"ס
 ע' אלו טריסות דף כ' ומפרש רב כהנא שירקא דמפיי' דנפך אגב
 דוחקא ור"ל כעז שמלינו כושט קרוס דקכ כמו גר' לא או י'ש
 וכשנוררין אותו מלינו שיקב הקרוס של הוושט רק שכנסת ממחם
 מכה והי' ראי' ככני מעיים וכשגרריו אותו מלאנו שיקב כגון
 זה הרי וודאי נקב וחוסרין אותה וכן פ"י ריאה שנקבה דופון סותמת'
 מרה שנקבה וכדו סותמתה כולן כה"כ כשנקשו להדי'ן הרי נקב
 לפינו ולכן לא מלינו שום פוסק או מפרש שיבאר בני מעיים
 שיקבו וליחה סותמתן שמ"ירי פ"י סי'כח ותרס דח"כ איך יחלקו
 מהר"ק ורמ"א על גמרה שמי'א דשסיק כי'ת שיקבו וליח' סותמתן
 פרישה ומ"ירי לדברי' ח"יה שנכרתו ואיך שפסקו דש'ס ראי' אלא
 ע"כ שאר הגמ' הג"ל שרי'ק שיקב בודלי' כחיל ונס כנאלן מהר"א
 בעל ח"יה לא ביקש רק לכא'ר זה איך מלאנו זה ופי' פיי' שראינו
 סרכה דבוקה או חלוי' ופי' מלאנו ראינו הנקב כשמטשו כסרכה
 כגולה נקב שככות קתחיה חה גרוד לפי'ד . ואפי'ג שטס על הגליון
 נקש לכון דברי' חלוי'ה לדברי' מהר"א" כהה"ד אינו מדברי' הגאון
 מהר"י" בעל ח"יה רק הם דברי' מהר"ר' צוריה דלא ידעי'ן ליה
 ושהנה כזה. ולדעתנו הגיל לא יסמך דבריו אהדי' כלל והגאון נשי'א
 שראל

הנה שוים בחיוב דכשלא נבי ק'ש חלוי כצוותא האדם מכל ואמר שחן טרוד יותר אבל מלוא סוכה דלינה לריכה כוונה כל כך . איכ החסן ובאר בני החסות המה שרים בחיוב אליבא דרי שילא . ופי' מקשים פטר ול'שאל דנמ' משמט דר' שילא פטר יותר מחז' נבי חסן. ומתיר' דשמחת חסן חיו מלוא כלל אפי' אליבא דתיק רק משום שמחה לכד פטריקן. לפי שמחוק שמחת א"ח להם לבון ולחפסלל משום דשכיח נחופה שמחה וקלות ראש והיינו נמי טעמא דסוכה דאי לא חדו כדדי חסן מטעמים היו ומטעם פטור מן הסוכה דמחוק הסוכה איא ל'ס לשמח טס חסן אבל לפולס שאר מלוא חייבים בני חופה דלאו עוסקי במלוא יתבו רק בתפ'ל' המה פטורים כחיל וכן דעת הר'א"ש. אמנם לפי דרך הרב מהר"א נחום' בהירולם הטעם הוא ל'יבא דתיק דעוסקי במלוא יתבו ופטורים מן מלוא קשה אמאי לא חגי נמי מכל מליא האמורים נחורה מלבד שאר דחוקים ש'פלו דדבריהם. אמנם כזה לרקו דברי הרב ה'יח מפרש הטור דכס' ל'ח מ'ירי מד'ן חסן אחר דבעילת וכס' ע' מ'ירי מן הכוונה להחם כהטעם ערדה בעילת מלוא דק משמט לשון הטור דכס' ל'ח כולל הטור ומשני יחד החסן ושושביני וכס' ע' לא כ' מ'ירי מד'ן ש'שכ' דהמס' ח'ירי מד'ן בעילת מלוא ואיכ בושביני מאי בעי הכא. והשחא נמי ח'ש דכס' ע' נהכ הטור דנזמן הוא דשאר כל אדם נמי אינס יכולים לטוין בהפלה בכל שנה אין החסן פטור. והוא ליה נמי לכתוב כאן לפי'ן תשלה כמו זה. והשחא ח'ש כס' ל'ח מ'ירי מפני שמחה שמטרידים מכוונת' ולאו משום עוסקי במלוא רק השיכרות וקלות ראש פטרידים. ועי' לא יפול עליו שום חילוק כמלוקת הזמנים דהא שיכור אפי' בזמן הזה פטור אמנם כס' ע' מ'ירי הטעם משום טרדה מלוא לסיך לא מחזק שם שושביני וכני חופה. דכשלא החסן הוא טרוד נבשילת מלוא לסיך מחלק שם נמי בין הזמנים אה ריל דבר. אך כזה הקולומת פולגת במהירות של הרב הגדול הכיח כס' ע' הי'ן כפי'ן אלמנה ח'ירי דלנבי אלמנה אין אחר מן הפוסקים דפטר מקי'ש כפטן הגמ' דברכות דנבי אלמנה ח'ירי גם מה שמדחק הרב ז"ח דדברי הר'א"ש דדברים שאין הדעת סובלי' ודברי הר'א"ש המה כפטן כמו דעת החוס' שפרשמי וקיל כחיל . ועי' המוקדם יכאסו לי מד מה דפתו כזה כי דברתי פה"ס טס מהר"ם כטעמן [פ'ל כהש' סי'ן] ואף הוא נכנס דדברים דחוקים ודחוקים ואשר כנחתי אמיתא שדרך כוון וזו מאוד לדיקים י'כו כו כי פייננו עו היספך דהק מלוי ויש הרבה דרכים לפני אמנם כזה נחתי וכעת חסיים ועי' המוקדם אשלה למכית מריסר נגמלים פטורים ושלוס ממני אכוי כנפשו :

ישראל לרוב קדושתו ולגדול חסידותו חסם כל לך חומרא וכל דבריו חמיהו כמיש למעלה ודעתי נפשי שאני כדאי להרהר וכיש להשיב על חסיד מאררי אבל האוראה ברורה חיל והרין פשוט לכל ישראל אף כי הגאונים הרב הכי והרב רמיא הרהבתי לפגוד מנגד ובאמת גם בשקלא וטרי של הרב בעל חסיד הדבר מוכרע לעמיד להיתר שאפי' לסכנת רשי' דסיל נבי רחיה חין סכנת בלא נקב דוקא נבי רחיה שדרכה נכך לרוב ליהותי' כפי רשי' אבל לא מסתברא סכנת האחרת לומר דאפי' נפי' ריי וריסם דיש סכנת בלא נקב מודה כשאר איברים דיש לומר מי' אפשר לסיכנה סכנת שי' בוטח דכשירה כמפייס או משה שנתפחא כדמוכח כדעושי' דריאה הסמוכה בנמי' דמיס והכי לדין דמתעבין בכל סכנות אפי' בשלא כסדרן איכ' אף דמדמיין סכנות כל האיברים לסכנות דריא' היה לנו למתק בה אולי חנתק ומי'ש שארית ישראל לא יפשו פולה כבוראה כשאר דקין שנסרפו דאף בעל חסיד לא אסר רק כנסרכי לדופן או למקום אחר וכן נמרה כהי' דהוי כמו סוכה שלא כסדרן דליה לה דדיקוחא כלל מש"כ הוי דקין דמינח ייחי אפי' נסרך מקאה לקאה הוי כמו סוכה כסדרן דהיינו רביתייהו וכשר לכל הפירושים וכהי' מחלקיין בין נקיבת עורות דיושע זה שלא כנגד זה דטריפה הואיל דעפי' כי' נמדה לי' מש"כ כהי' נבי רי' י' לומר הואיל כשריאה עולה ויורדת תדיר לא מלא' מנוח עפי' סוף הסריכה להנתק ולעשה נקב לחוכו וכן לדעת רשי' שרי מודה כדמיני רביתייהו וכשר כאיברים דמינח ייחי הקרום מתחזק ואפי' בעל חסיד שאינו מודה בזה מי' מודה כדקין שנסרכו להדדי דהוי כסוכה דריאה כסדרן וכשר ואף דיש מקום לבעל דין לפסק בנסנה כי מאוד לטרדות הקטוי עם טרדה המועד קלתי בלשוני מי' חמילת הדברים כל רבוחי שוים לדבר זה ואני אמריין להיתר לאחרים ומי' אינו מאשים למי' בזה רק מחוקקי עיבותי' לירא ומרד לדבר ה' וכל כהי' לאו כביעת' כדמחא הוא וכל הנס לנו כבוראה לא נאה ולא יאה ובה קלי' למילין וברכות וגילין חילין מני אהו' :

יאיר חייב ככרך

שאין מלמדן לבעל היין לומר אי מאמיק או שיאיר אי מאמיק חשי' דלכח מאמין לו ואפי' שלא בעד לו כמס ימי' אחר המעשה הלא נתן למחלה נכונה ומקובלם על עלי בעד לו חייב - אבל לולי זה לא היה מספיק להאמינו בננו דעפסד שכרו כי סיקר שבר המשרה לא היה בעביל שימור היין רק בעביל שאר לרבי כהי' המרובים ולכן לא ירא ולא חרד המשרה שיפסיד שברו כמי'ש שלא ידמינו בנמדד גם אין ההפסד מרובם כי' בזמן היום דיי' אחר כהגאה והיל' דמי' שמות שכתבו שלא לשמן כשי' לדעת האופר כפרק הדין. וכל זה באוהו שמו' שפירין במתק שי' ביד המשרה ואי כפי' היה מרשה לננו לשתות ממנו. מש"כ חותו חיות שכבר מכר לפני שהניד הגזרת ודאי אינו נאמן לאסרו על בעליו שאינו כדור ושפיר פלנין דיבורי' ככנסהדין סיד כי' ור"ד יוד [ע"י חשי' קיד] והא' שפיר טפי שבי' החיות הם נפרדים ושמי' ענינות נפרדים ואסרתן ושם משנה אחד הוא ומי' פלנין דיבורי'. ובאשר כל הדברים אלו לא נהנו לכתוב מרוב פשיטות למציין כשי' ופסקים אמרתי' לחדש בו דבר שחלם לא בעד המשרה רק על חיות אחת גדולה שנתסך ומכר בעל היין חלו' לאיש אחר ולקח חין למתק חותו החל' לפני שהניד הגזרת מאמשלה בזה היה מקום לשאל' אם ייחא פלנין דיבורי' הואיל דקיל' בזרי' נופי' פלנין כדמי' כשי' דבי' פי' סיד קלד' . או דלמא ייחא דלא שי' ככהי' שום ענין לומר פלנין דשם חרי' נופא פלנין דיבורי' ואתר כנוף המעשה יש מרין נופא כמו פלוי' בא' על אשתי' דהוא ואחר מלטרפין להורנו כי' יש לומר שפלוי' בא' על אשה אחרת וכן פלוי' רבנני' לרובי' מה שאין כן כנדות דידן אי' אפי' לפלג דיבורי' שהרי חיות אחת היתה ואין פלנין בין קלחו לקלחו דכתיב או נגש או לא נגש. וקוי' הוא מי'ש כבי' שם כהי' נופא לא פלנין אף ע"ש דאשר ללייר חילוק לומר שגירסה היום מי' לא אצריק מי'ש כנדות זה שאי' לתת אגזרות לחלק ואם היינו מדעין נדון זה להסוה דבי' דבעל אחר נרשתי' את אשתי' לשבגר היה נראה כאן להמיר גם יין הנשאר כי' שם פלני' רב מארי' ורב זביד חיא פלנין וחיא לא פלנין ופי' רשבי' דלא פלנין ומדלא מהימן לשבגר לא מהימן גם להכח ואף כי' לא דיבר שום פוסק הלכה כמי' מפסי דאנן קיל' בכל גוונא בעל שאמר נרשתי' את אשתי' אינו נאמן ומסקנא השי' אפי' להכח וכי' טור ושי' חיה ר"ס קני' מי' היה נראה משה דמקשה השי' על מיד' אינו נאמן מש"כ מדרבא רבי' ומה קושי' דנכדא אנכדא קרמית מכלל דסיל' השי' כמי' לא פלנין וכדמי' ליה נפשי' שהוא חד נופא (והיה אפשר עוד לומר דאיש לומר כמי' פלנין מפסי' ששארו כתיחא כדמי' אבל אין זו סוגיא לדחות דברי' חזוהא מהלכה מפסי' קשיית' הסו' דלא הקשה כשי' כמו שהקשה באמת כשי' עליה מדרבא וברתא ורודה אי' לומר כמי' מעלתא הקדושים דאין כאן מי'מא ואפי' קושי' שהרי סוגיא זו הוסיבה על דין פיטור מי'מס שהדין מלך אחר אציראו ואי' גם כלי' נאמנות דכאלה וכול' לפרש לנרין יבוס או נוס לפי' אות' אשתי' וריל' אחר שאמר שגירס אשתו למפרע גרע שזינה אחר זה וכן דקדק הרשב"ם ע"ה בפירושו אם יבואו עדים אקרי' קן פי' בדי' למפרע . מש"כ אחר שזינתה ודאי אינו נאמן לומר שגירסה מקמי' הכי אפי' היא מודית להליל נפשה מש"כ אם נוס בידה בלי זמן ודאי נאמי' הוא והיא לומר שגירסה אפי' זמן רב לשבגר כמי'ש הסו' בניטין דיו' שי' דיה' משום כח החותו ואי' לפרש שם שחפה אם ידע שזינתה טרם ילא הקול ממורא קן ילא הקול דמלכד דוחק הגדול גם הוא נסתר דשם זכות בעדים והתראה מיירי' כמי'ש חוספות שם רפי') ולכן כשם דשם אמריין מדלא הימי' ליה לשבגר לא מהימן ליה גם להכח ואינו נאמן לגמרי' הי' נאמר כנדות דידן ואי' הי' סיל' אבל באמת אין ספין דמיון לשם אפי' היה בעלי' והי' שזינה או גירס. אי' מאמיק דלא היה ממש דומה לשם כמי'ש כפי' הרשב"ם ויל' כיון דלא מהימי' ליה בגירוש' למפרע וכי' והשתא נמי' לא גירס דאי' לא ספין אלא גירוש' למפרע הי' כדון זה וכשם ששם לחומרא אמריין קן הי' כאן לקולא (אף ע"כ לא דמי' דשם אמרי' מחלקים ואפשר להסלות על דמיון שגירסה לשבגר והי'מס פטי' בשזינתה

עז ראובן

היה לו משרת נאמן כזה שיש ולא נמלא אהו דבר רע והיה לו חין לביחו מרחק גדול על יין ומפתח של המרחק ביד המשרת והיה מי'מא מן המרחק לפעמים יין לסעודה כגון כהי' גם הלך בכל יום א' למלאות כל החיות המלאים כי' נחסרו קלה בכל שבוע כידוע ובכל חודש פסח אי' או לעת כהודך הים לו אומן גוי' מיוחד במתקן חיותיו או נרקבו או נשכרו עקלים והמשרת הלך בכל פסח עם האומן. הנה יומיים לפני ריה הניד המשרת דרך וידו לכהי' שלו הכיל' ואחר את חטאי' אי' מזכיר נגד יום הדין כי' ביום כי' תחילת חודש זה הייתי במרחק עם האומן ושמי' קול המון כרחוק ורלתי' ככלה החולה לחוך כרחוק ואמר כי' יש שריפה כרחוב פלוי' ורלתי' עתהס לרלתי' עד שבלתי' לאוחו רחוב וכראושי' כי' לא גדלה המדורה חורמי' למרחפי' והרגשתי' שהיה האומן שבור וכשפתי' עליו וכי'ש . ואחר זאת' בדקמי' החיות ומלאתי' שמי' חיות המוסלנות במדה ונטעם שהיו חסרים כי' לערך מרה מה שאין בדרכן כי' יום א' שלפניו יום א' מלאמים עד פיהם ושאר החיות היו עדיין כמעט מלאים וחשפתי' ומלאתי' כד גדיל עדיין מלא חלוי' יין וממורא כשם לא הברתי' עד עתה כי' לבי' נוקפי' ומרד אי' מיום הדין הגדול אמרתי' לסניד לך לבל' אכשיל' רבים ויעבור עלי' מה ולא אדמה שדמי'ני' במדד כי' מחמת כבלת' השריפה רלתי' לראות וכשכח ממני' לפי' שעה הי' והנה חיות אי' משתי' חיות היל' מכר כהי' לאיש ישראל בקהיל' רחוקה ממנו קרוב י' פרסאות והשני' עדיין במרחק. ילמדתי' רבינו איך דין שמי' חיות היל'. והנה בדבר השאלה הלא לדין נתקן ייך ידוע כשי' וכפסקים וכללם הרב המשכיר כיד' סי' קכ"ז ואיני' ידוע לחדש כנדות דבר שלא נזכר שם שהרי' הי'מס היו גם בשעה שאמר שנתסך היין כידו וברשותו ונאמן ובאשר הדברים ירבי' מאד שהאמת אהו והנפלים מאמי'ים לו ליל דבי' מודים

שאלו כיד וספקין ספקר ויטלין לשמוע לשמות מלוה בעמל. וטלי
 סימו כדאי סימוי לומר שכמים מהו דברי הלוי שבכחל שייב
 דקרים ספידי וקיל דלפי פנים דכל אפי' כלא ספק דין גופה
 ממשפדי משמך דין אפי' מלוה פ"ס משום דמשמש כיד לים
 ל" קלה ובי ארי נמי לים לים קלה ולפי' לים לזו סרבל דסרבל
 דלזים לים קלה בשפמד דין הוא מלך הספנות וספק שילג בייסם
 כמיש רש"י כיון דדינו חרון וכוח הנקלה משמש כיד ולמטר סיס
 סער וכסריל איכא למיגר הים שנים ולמפר דסיס אמר. וגם לא
 כפי שלא קיבל מלזו עד ששלחו אחריו משיכ כעלה ספסו רק
 סכסכס חודם לספוכס על ספכנבו ולא ילא ססק כסריל מיירי סריל
 דפי ז"כ לזס כפי ששלחו אחריו וכו' וסיו קטופי למסוכסא מילמי
 דמלך זס נפשה כעלוס בעמל אס מלך ספרוסו או מכן כיד יסס
 וכוס לריכס פכ"ס שלסס כמכונאר כפי'ס ריד ל" כססרדן וכ"כ
 כל ספוסקיס ושיפ ס"י ל"ס סיפ"כ ומכ"ס הלוי ולמסרין דדין שישס אמנ לא
 מרנטיספוכרנ ומשמש שסל"ז מולק ולמסרין דדין שישס אמנ לא
 מם שכסכמי וכל זס אפי' לא סיס כיד סוכסס ססק דין מלך מלמ
 דקלה לים לים רק דמימ מלך ספכמ שמש סרפ דלזי אפי' לגכס
 לקוחס אמ לא כפי סכרילס של סלוס וכ"ס ססקס דין דיל
 אפי' לזמן דסי' לדיול לספון סרפמי עד ספי' כסכ' ל"ס ס"י
 מימ י"ל דמילמל דלל שכיחא הוא שיפרס זס וייה ספסי' סכמ
 יזו ויסעך על דמי' ספין סרפמי ללזו כלי סלמל דילג נמירל
 ולכ מסכממ חוקר אלל סכ"ד אס נמו לו ספי' ולוקחו מיד סוככס
 ולכ סודף לקוחס דמילמל דלל שכיחא לא ספנין ליממי וגם
 סלקוחס לא יוכלו לספון. ואס זס דוחק כפירן מימ לרסס ספיכ
 שככריס דל"י לספון סרפמי עד ספי' כ"ס אס לככג כססס
 סלממס כלוסן סלון סלוס יכול לספון סרפמי ודל"י ספי' סודף
 לקוחס וכל סכך גמ' דפמד דין מיירי לגכסס מירוסיס ונ"כ כלוסן
 דלזן כזן ססק סרפון וכל זס לשיפס ספיכ כפי' פ"ס סיק למ"ד
 ולקיככא קמח סרדינל שאין זר שיכא דנר זר כפירי סכרוס סכול
 שריר וקיס פ"ס סדין וממי יכא ליד' ספי' דלז אר סככריס כעל
 שיכ דלזן כלמן לספון סרפמי עד ספי' . ומס גס פמס שמשכ
 פשוט שכוכין ספי' ושלין כלמן לספון סרפמי עד ספי' ד"ס
 אס כככג כלמיס כפסי' כספוק כו שיסודף לקוחס ויירי דמסרילס
 לומריס ככס וכוילא כזס מנכג וסקדמויס גדולי סרדייס לא ססקן
 כך מלמל שאין מבורר שססקו כפי'ך וככר כ' כככריס וסיכיל
 סלחרויס ככס דוכמי דמילמל דלל שכיחא לא שי'ך מנכג [גם]
 לא לרזנו לזי רל"י כככריס מימ ס"ס ל"ז. ושזר ללמל לזיס ססס
 סיס לאוונן דייס פ"ס לזון דזון שלל ססקן כ"כ ככא דלזר רכא
 כ' אכא ססקל דיירי לקמי'ס וכו' דוי'ק. ודלזי דמילמל דלל שכיחא
 הוא דמשך סרפון של ספי' עד שיקינ לקוחס וככי סלוס כ"ס
 כומיני שנהגו להכריז כככרי כל מי שי'ס לו שיככד או סרפד
 ואס סכרוז וכל זס כפסי' לפרער ולא חשו סלקוחס ספסי' דסרף
 אפי'ס שזכרנו כמקוס אחר דלמי' כל מלוה פ"ס ופרער לפי
 קייס סלוקח וגם סרפס כלוקח מימ לזן ללוקח לחוס אחר שאין
 המערער רק כפי' ומלוה שככ"ס ושס אפי' סל סלוקח אס סביס
 אס ס' סכרוז אס חייב לו המוכר כפסר וססיכ לא מימ לא אכד
 זכחו כלס יז לו ספי' וכיחש כו [פי' ספוכס סיד'] אפי'ס דלזו
 ספיר ספיר מימ זס ספירו ספי' דין סרף וכמי' רק דמילמל
 דלל שכיחא הוא. רק זס ל"יס אס כככג כססס שזי ישכפ ויסכר
 חוך זמן ספוי וחס לא ישכפ חוך זמן זס יימחי' ליתן לו כלי
 חימור סיק ר"ס אס זס לא שככג ולא יכול לשכג אס סרף
 לקוחס אפי' פרער זס סוף הזמן דמי' לקוחס למיגר אחר שפי'ך
 ספסק על שכוכס סכרוז סיימי שיככפ או ס"י לסס לחוש סן לא
 ישכפ ומדעס לה למשוכס סרל"ש שככ"ס סכור ס"י סיל וכלכס
 כפי'ס שס סיו פ"ס שיכ סיק י"ג. וי'ס לחלק דסס פכ"ס חייב שמשן
 לרלוכ וק"ל לכ ר"ל סכרל סרלשור. ור"ל עוד דלפי' י'ס סיקין
 דלל ויטל שס ספי'ס חסילו כקין אס לא שיחז עדי קין ס'
 וס' מימ ספי' ספי' מיגו דמכ"י לכויל' מלוה מוכר כמי לפרוף
 כ' סקסס סקסל סול ממי סרפון או ממי ספסקו נ"כ ססכמי'כ
 סלסס לפרוס מככוכח אפי' לא קבלס קין ממי סקסס סלל
 וממן

אחיכ או נרשס פסס וכסרילס או לז"ס סיסס רק לסכא ספויס כיה
 וכלמ וסכריס ככס מיגו דלל מסינן לסמירס גם כסמס דלמיכ דלל
 סלניק דינורל משיכ כלן פייסס חלמס וסכרוס לחמס לזן ל"זר לחלק
 כלל וכמי'ס) משיכ כלאר סס לזן כעל סיון שטרס זס אללו מכמי'ס
 רק כלמס מלמי'ס ויככריס דברי לממס ודלזי לרידיס סיון לסור כשמיס
 וגם לזני אס כעל נפשו סול ומי'מ מלך סדין מלי סמי למיגר לזן
 אפי' מלמי'ס ויין שמשכוכס סככר שרי. וסלניק דינורי דנבי סכד
 סיק דיני'סן סיד ח' לזי ספין לזס וכן ככמס דוכמי שארזיל דלזו
 לכל מילי מסימין לס כ"מי'ס סמלל ולא חיסול ככוככס ובינין כלמן
 לחמס לספסד שטרך ויפי' ח"מ ס"י רפי'ס וככסס דוכמי ולזן זס
 מין לסלניק דינורי . כלמספסד :
 נלס ילזר חייס ככך

עז ועיר

שקסח לדמס אס כל לירי כ"י כפריס שפיקס
 לכרוף לקוחס או אס סיס כל לירי סילך דמי' כ'
 ידמס כ' רכ כחי ולמי דדוק וממסס וממחמס ורגיל כפסקי דיניס
 לחמס לי חדל כ' לחמס סול כ' רגיל אפי' כפסקי דיניס וכזלו לירי
 כעלי ריכ וספסי' בין לזי וכין רפכו יוסר ממס דליחל לי אף
 כ' חמד אפי' לומר כככג ד"ה ל"י וחי' לא כדוק ולא מומחמס ופל
 דנר כ"י כפריס ששלמל לחמס כ' לא כל לפי רק אפי' נכמתי
 לפשוט כן כשלויתי משום על סרי כזל סירר סלפסי' ס' יפלח לי
 והלויס רחוק מקבלת קיין כ"ס נשיטס. סיימי סוככ כפי' ככ"ה
 ולמממס כ"כ על כ"כ לפולס ככל ספסס כפולס וחממו פליה הלשס
 חלילס וסלמריס כעלס וסלמריס ספריס ח"ל כפרינו נשסס ככלולס
 סכ"ל וכפני'ס חממו הלשס וסרר כעלס סכ"ל ומסרו לפכ"ס סמלוס
 וסיס לכ"י זס כל מוקף סער כקין כלוס"כ יזס סלוי סכ"ס כפי'ס
 דמימי שככג כ"י זס סיימי סודף לקוחס גם קורממ לגבייס
 ככוכג אשס חממוס מכ"ס לפי'ן ספנוס סרפמי או ספכמס מחילס
 וככ"ג שאין חילוק כפולס בין כ"י שכככג כו ללמממס כ"כ על כ"כ
 וספי' על י"ק או סול כשטר כקין. ודוקא כשספריס ספידו על
 גוף סהלווס שפנפס לפריסס או סול מממס כמלוס כשטר משיכ
 כשספידו רק כפני'ס חממו ספריס וכפי'ס כפי' דכוי נקוס כיד
 מי'מ לא ס"ל רק כמלוה פ"ס אס לא שמשור לו כמי' פריס וכ"כ
 כפי' ס"ס מ' ס"ק ח' וסמכמי שלל כככג דלל ככמי'ס וכלממ
 דברי סכמי'ס ס"ק ד' חמויין וי'ס לרמק ולפרסס נ"כ כך דרפמי
 כפי'ן שיסיה לו סער מקיי'ס ולזמן סככמי'ס סול דרך כזן ופלס
 סוכס למלוי'ס לי כ"כ וסחמי'ן סמכריקיס מלך מקיי'ס וזיסס
 ספרמקין מוז. ואף כ' אס כל לירי כ' למרוף לקוחס סיס דנר כ'
 ומילמל דמכוו כסו ליכמי מי'מ סדין דין לחמס רק דלזו כ"ס דינל
 נמירל לכן לא שכיחא כלל. וככס מי'מ ומסרו לפכ"ס לסרינו אפי'ס
 דמסריל לפי פריס לחוד נשסס מלוה כשטר סרי לדמס סללו'ס
 כ"ל לפריס חממו וכי' פ' סור ופי' ס"ס מ' משיכ אס מלוה כל
 כפי' חממוס סהלוו וכככג מפרסס סכוי אלל סהלווס ורלו שסממו
 לוסי'כ שיככג זס ויחממו חמס כ"י לזן כככס לפשוט זך כ' לא
 יששס ממלוה פ"ס מלוה כשטר שלל מדמס סלוו כככ"י ל"ס. וימל
 זס ממס שכככג ונ"כ לא כל לירי וכמס ספמיס סכככמי' כו
 ויגורמי שיכא לפי כ' סול דין כרוז וכמוזר כפני' כל וסול כשמוזר
 לזי פס רפכו כדין וכמי'כ שסודף לקוחס סקלחו מוז סככמי'כ
 אחר שפמד דין דס"ל כמלוה כשטר שכן פ' רש"י כמי' סירוכין
 דף ז' וז"ל כיון דדינו חרון לשלס ס"ל כמלוה כשטר. ח"ל רש"י
 סוף כ"כ דקפי'ס פ"כ דמסכס כ"כ מלוה כשטר דמי. וסככככס
 כספסקו סס כססס דפמד כדין אס מסי' סולל כמחוק או דקלה
 אפי' ל"ס לכן סודף גם לקוחס וכך סככמי'ס ולפי' זס פ"סס סלחרון
 כמלס אפי' ילא סככר כשטר מי'מ קלה לזי ל"י וס"ל ללקוחס
 ללזכור. משיכ לפי משממס סרפמי' כפירוכין. וי"ל כזו ודלזי לזן
 חילוק בין סיו וינסיס או כסכייכו איכו או לא קיבל מלזו עד ששלחו
 וכל מלמי' סככריס כפי'ס סככ"י רכ"ס ספ"כ וככור ושי'ס ס"י ל"ס
 דכסי' מיירי כעלה ספסו ולא ססקו רק שזל וסודס פי' נגי' פ'
 ז"כ ס"י רש"י סולל ופמד דין נשסס מלוה כשטר כעלי לכן סלכך
 כככין וכסו לספסד כפי' דוקא סלמל וכו' כוכס מרש"י שס שכ'
 ככ

ומאן ולכן בשביל חקנה הכסים תקנו עוד שמוכל האשה למחום דרך כלל אלל מדי קרין של קניי כפלה וואו לא מחייב לשלם ומפני כך הוצרכו גיכ למקן שלא יופיל שום קרין זולמ שני גיכ סי' ופ' וקיל לכן ודאי על פס"ד דלא שרחה לא מקנו ששאלם מכסובתה ואפ"ל הוא כשפ"ח בקרין הרי קרין כסובתה קודמת ומלך הדין כסובתה קודמת מש"כ אם הספ"ד פליו לפי קרין כסובתה ולפי ששאלה וכן לפי הלקוחות מלך הדין פס"ד קודם לכסובתה כדן שטר וג"כ טורף לקוחות כי חסומם הדיינים כשדי קרין פ' ופי דמי ומפני דמילתא דלא שרחה הוא ואין בזה פקטות מלוים וכסים לא ככלל בתקנת הקהל ואפי' אמ"ל שיש להספיק בזה לפני לקוחות וקדימה לכסים מימ ק"ל ככל פסק יד המקנה על הסחומה וחזר הדין לסיי' כגי"ש בשו"מ הרא"ש. ואכאזי איכא למידק על מה ולמה פשיטא לרז"ל דפמד דרין שדיף משאר מלוה בפ"ם שגרי רז"ל השווה דבריהם ולא חלקו אפי' ידע הלוכה והפרה זו במלוה פ"ם וכמ"ס ואפי' הלוה לחברו לפני עשרה דודאי מפרסמא מילתא כסנין שאמר ר"פ ביבמות דס"ו וכסובתה ר"ז פוק ליימי לי עשרה ואומר לך וכי מ"ע לא פלוג רבנן ה"ו י"ל דלהוק כח הדין והביד צלירוף דק"ל איך ליה פשוט דאינו ככלל בתקנת חכמים שאלוה ע"פ לא יבנה מלקוחות משום שיראל דלקוחות אחר דמילתא דלא שכיח הוא ואולא לפי מיד שיטבוחא דאורייתא ודוק והכללפשיד כבאמי :

יאר חיים בכרך

שאל גר דרק אחד מקיק המשפדים אם מחוייב להחזיר גביה בגנב מישראל בנימוס :

עמ ודה

אשר השיב לו הנס אחד בגמ' בפרק החולץ פירא תפייה מה גרים בזמן הזה המלוים ואמר ר"ח שהוא בשביל שלא קיימו זה מלוה והשיב עליו ר"י גר שנחגייר בקטן שגולד דמי' וכן טעם אחר ומשתי מלוה דכל פנידות ששקה כהן לא יזכרו עוד וכו' ומש כקטן שגולד לפנין זה אכן במו"ק בפרק בן סורר דפי"ב פ"ב דמירא בנרייתא דכן נח שהמים אם ישראל או נח של אשה ונחגייר אם לא כשפ"י מיסתמו להחמיר חייב מיסה וכ"פ הרמב"ם בפ"י מהל' מלכים מ"ד והקשה הסו"ס מהא דגר שנחגייר וכסבו שיש לחלק בין דיני אדם לבין שמי' ואיך ודאי מחוייב להחזיר הגולה. מימ גלי"ס של דברי הסו"ס שאף שכן אמר מיינו כמה דברים שספור מדיא וחייב דיי"ש ככר"פ הוכנס כי ירבה אלוה מלגוה בדיי' מש"כ אמ"ל דיש בשינוי העניינות חילוק להסיך בדברים שנינו למקום כגון אם לא מודע הדבר שחטא הוא כקטן שגולד מש"כ אם ה"ס ידע שחטאו לבד וחייב עלי' בדימוס בן נה נשאר דיני' ואי"כ ה"ס גזילה שהוא בין אדם לחברו אפי' לא נודע לאדם הלא חבירו יצ"ק עליו לשמים וככה"נ אין פשוטה ויח"כ מכסר עד שיראה חבירו מימ קשה לומר דנדי"ש זה בן נח שנחגייר כקטן שגולד ואין עליו פושט כלל ואין קטלין ליה והכי מקשה הש"ס בפ' הכשרתין דפ"ב פ"ב מיהו י"ל דשאיני הסם דמשיקרא רחמנא פטרי' מש"כ זה שנחגייר בשעת משעה מפורם בן נח ואומו משעה אלו עשה ביהדותו היה ג"כ חייב מיסה לכן נשאר בחיוב מיסה מיהא דוקא אם אינה חמורה ממיסה שנחגייר בראשונה ולפי זה אם אכל אכר מן החי ואי"כ נחגייר לוקה רק די"ל דלמא גידלא חמירא ממיסה ככסובתה ולי"ס. ויש להחמיק הענין כבוד טעם כי הפנין שגר שנחגייר כקטן וכו' מפני שקבלם שול חמורה ומלוה מכסר על כל מוטבם ה' אשר פשה [כי בנר שח' גוי טורף בנורא שולם פסקיין] כמו משונה משל"ים כאלו פשה איתו משעה ביהדותו ועשה משונה לכן לא יופיל לו גירוסה בדבר שחייב פליו מיסתם ב"ד כמו שלא יופיל גיכ בישראל סי' טעבנה. מימ באשר טעם ישראל לא נוכל לדנוז במיסתם ב"ד גם לא להחמיר אם מיסתם ישראל חמורה וד"ק וק"ל. נקוט מיהא דלא בידו גולה וסי' גביה דהוי גיכ אביריה דגול וג"כ טבל למסתו מכל טן הן כמימם שמימם נחשבו שלשים מלוה של ב"ד חייב להחזיר מש"כ אם בידו אביריה ישראל ללא נחשבו בנימוס או ריבית וככ"ג ודאי פסור והכי מוכח בפ' הריבית דפי"ב פ"א. וי"ל דמקבלן הגזיל

מידו אם ישיב כמו שמקבלין מישראל אם אינו גזול מפורסם. ולא שאל השואל רק על גזילתו לישראל ודנוי פשיטא לי' שאל להחזיר ולי' גי"ס אחר דקיל בישראל דאסור לגזול או לגנוב מגוי ואפילו כבר נגזל וגזל חייב להחזיר שכ"פ הרמב"ם רפ"ב מהלכות גביהם וכל זה ולימד על מימם פ"א מהלכות גזילה יחזור שר"ל חייב להחזיר והכי מוכח ממ"ס שם פ"ז מ"ז דגול כוסי חייב בקרן ואינו חייב בחומשם ודוחק לומר דחיוב הקרן בלא לו מפני השבועה (ימזה גלי"ס על הגי' רמ"א בל"ה ר"ס כ"ח) ואי"כ י"ל דה"ה זה שנחגייר אחר שלטוהו זה בעוד גוי חייב גי"כ להחזיר אחר שנחגייר רק דאפשר לומר הואיל דבאינו מפורם ישראל ליי"ס במלות חזרה רק חיוב מיסה לכן גם אחר שנחגייר לא רמיא פל"י מלוה חזרה דאינו מלוה רק לכי ישראל והכי מספיד ח"ק אם בכ"ג ישראל מגוי חייב דמימ מלוה חזרה הגול על ישראל הוא וחייב להחזיר ח"ק לגוי. [ודעריו כוונים] :

נלם הסרוד יאר חיים בכרך

וסח ספר שנחגייר שרה לשני בניה בלא"כ והיה ביד לוי :

פ זכרון

פדות שהיטה פשיטו וכו' בשם וכו' נחודש אלוה שנס פכ"א אך רחמם ודק שנחגיירנו לפנינו כמר לוי חלי בית שלם השומד בקיק וירמייאל וכו' פס כל מיריו וחוקותיו השייך לאומו בית אבאום ארפא וכו' וכל מה שמחייב לאומו הבית יסיה לבנינו כמר לוי הכל לחלוטין אכן הומנה במלוי גמור ממש ככל דיני הסנאים שלא יחול עלינו זמן גביית חוב הכל כי אם שפה אחת לפני מיתוסיו וזו יחול גביית שטר הכל בכל עזו וסוקף אכן הותנה בלם יבא בנינו אחיו כמר נפסלי י"ז לדור נקבלתיו יהא מחוייב בנינו כמר נפסלי לרלוה ולקלם לבנינו כמר לוי הכל ברילוי כסף כפי שויה החלי הבית יסיה מה שיהי' בימי' ההס ואם יסיה שצנינו לוי יבוא לדור נקבלתיו אז יהא בנינו כמר לוי הכל מחוייב ליסוף אחיו נפסלי בנינו לרלוה ולקלם ברילוי כסף כפי שויה החלי בית יסיה מה שיהיה ואם שני אחים אינם יכולין לנאו לדור נקבלתיו יהיה הבית לסיים לחלוטין בן הומנה היום מלוי בק"ס בפועל ממש ומנכסיו נתנו לבנינו לוי הכל ד"א קרקע וכו' כולהן הון אחרתין ופרדלין עד שימנא כל מנוקסיו ותנאיו הכל וחומר שטר זה קבלו עליהם כמר פלוגי הכל ולשאו מרם שרה כחומר כל שקרי חובות והודלות וכו' וכל הא דניעיל הומנה במלוי בגזיר' לכל הלו"מ' וקנינה מן היקרה מרם שרה וכו' :

דהנה

שטר הכל היקס על בנח חמובת כמר לוי שקבנר דיתמו סם זוגמו בכסר ודחקתו השעה וירד מטה מטה וליה משמשון חמשים זוזים ועל זה עשה שטר לכמוצו בל"ה ובל"ה אחר כל אלה כמה שים כמסדך כמר נפסלי ודבר באשמו וקבנ דיתמו פה נקבלתיו ולקח חוקק שירודם ורולא לחיו כמשתמיה שטר הכל ומפני כך לכן לאו סטורים על זיתווי סהיה לו גם החצר שטר הכל לאמו מהבית הכל כי רבוי ממ לפני כמה שים והחליטו הנים לאמו ככסובתה וכן דר נפסלי סם אמו בנים כמה שים ועשה בל משמשון בשפ"ח וביקס לטרוף חלי בית סהיה שייך לכמר לוי כי שטרו קודם לרלוה כמר נפסלי לכמר לוי וטוען כי החלי הבית משוטנד לו משום ההלוואה וזו היה חלי הבית ללוי ומרם שרה טעינה שמועלם לא זכה שום ח' מבניה בבית הכל או במקלמו רק בהשחייכה ע"גה בבית זה לבני' כמשתמיה השטר והסרפון יהיה שטה לפני מותה ואם לא זכה בנה לוי בבית ממילא גי"כ לא כמשתנד לב"ה דיד' גם מה שירלנה בנה נפסלי את אחיו לוי כרין עשה אחר שכך חזר בשטר ועל מלוי זה נהנה ביתה ללם ואין לב"ה לערער על זה :

דהנה

אף כי ד"ם לא ידעמי מימ לנפסלי דהרין סם מרם שרה אחר שלא בל כמר משמשון פל"י רק מלך טריפם לקוחות ומשעה ראשונה עד פסה ועוד היום מרם שרה וכה נפסלי דריס ומחוקקים בבית ודאי היה כל מפרער המבקש לטרוף הבית לרין להביל רחיה שסגים בחוקם לוי כמבואר בדברי הרמב"ם ומיימי לה בש"ס פ"ס ק"ו גב' נפרע שלא בפניו ומראה דה"ס נפרע בפניו אם אין ידוע רק דכפרו מסתמא ידוע לכל שסם שלו כי הוא מחוקק

לכתובם להאי גברא דפגלה בו מו לא משפטנך כפלה להאי גברא מדדינך שריי מפנה כלה לא חייב לה כלום ולא היא חייב לחבל כלום ומפנה דינא כמובר שפיה ריכול למחול ועל זה כתב הגם פלמך רחוק שיהי חייב לשמטון מנה ומכר לו דמי חובו שטר שיש לו על לוי עבך מלמס וכו' אין רחוק יוכל למחול לחייב ללוי וכו' ומלך כפלה על זה הלא נדון זה גבולר כפולגתל כגיה ס' ס' כ' וספק הש"כ גופי' וכיפ רמיא דלוי יוכל למחול ומ"ש שם ש"כ כס"ק פיה וזיל מיפו היינו דוקא ככחייב פלין ללוקח בלאו הכי וכו' לא ירדפי לסיף דפסו דודאי המעיין בחוס' ומרדכי נפ' האשה יראה דקאי על מ"ש דלס אמר לוח על שטר כידו אמנה הוא אינו נאמן ופוקי לה כש"כ לאמריס וכדרינו וכו' ע"ש כג"ס ד"ס פ"א וקפסו כמ"ס ומרדכי להימן כמינו דלי כפי מחיל דהמובר שפיה למי שהוא חייב לו רק דהנה' רמיא ס"ל דמשום דמכרו למלוה דר"י לא גרע כמו דמלוה מדתוה מקצי הכי וכו' דכשאר עובד שפיה יוכל למחיל ללוה משום דכשאר גוף הלוה חייב למוכר כי אינו יוכל למטור רק שיפכודו כמ"ש ר"ח מ"מ כמובר שפיה למלוה דר"י דכבר כפספכר לוח דר"י למלוה דר"י מדרי' מה שפכרו לו לא יגרע כמו רק שיהיה השטר ביד מלוה דר"י - ומה שכחתיק פליט כש"כ המשל והעליה שאלער שירוח קקונה שפיה של מלמס כמנה אין זה ראי' שעל כן יגרע בה הקונה אחי' הוא מלוה של המוכר ויכול המוכר למחול כשאר אין כאלו עיני דר"י דלדרכה אחר דנוסף פוד על דכפסכר לו לוח דר"י מד' נחן שוד כשטר ביד המלוה אין לו שוד שום זכות כגוף ומחון של לוח דר"י וחי' ומחול וקף דודאי ככפכרו יס לפקסק מ"מ ברור דרעס הגיה רמיא כך היא. ומ"ש כש"כ שחייב לו הלוקח בלאו הכי אין לו שטר ומ"ש שירוח הקונה הוא תבוס דיכול להפסיד אם כשל דינו פני ואלס וחולה וזקן וכס"ג אבל שיפסידו המוכר לא גם לא משפכר כלל שעי' קנייתו השפיה יגרע בה מלוה של המוכר ודוק וליה כגוף הדין לא נתיי מה דפ"ט להש"כ ומתפוס מ"ש כמ"ע ברך אפטר מ"מ אחר שלא היחוק השטר כג"ד ויולא מפנה ידה קף אם לא היה חכר כשטר שום סנלי הייה כאלמנה לומר אגנה הוא או פרוס הוא והיה אם אחרת סנלי היה המנהיב כאס ידלה כמר אשר לרתי' לחיו לוי יהיה שלו נאמנה וכל זה גבולר ומדוקדק כר"ס מ"ז כג"ס והוחק כר"ד וכמ"ש הש"כ. וכ"ש עמה שכר סנלי זה כפי' כשטר זה ס"ק ענתה מלח שרה והולח הנותן יוכל להפנות שלא יחול עליו שום שיפכוד כמבולר ס' ק"א ס"ג וכן מוכח גבי דינא דר"ג גופי' ס"ס פ"ז ופ"ט ס' רמיא ס"ז דהיכף שנכתבל סנלי הנפנה הנפנה כל המנה וה"כ מי שם פה לשמטון לפרוק או לפרטר על ח"י הכיט שלקח כפלי מלוי קף אם הונח שהכל ממנה נעורה וקנין גמור הלא לא זכה לוי רק ע"ש סנלי זה שיחורר נפלי אס ידור בקהילה וישוב לרעות לחיו כג"ד כסף דומה ממש למ"ש הרמ"ב' וכש"ע ס' ר"ז ס"ה. ומ"ש וביקש אחר העם לומר ש"שכפ נספלי שקנה ח"י בית מלחיו לוי ופקסק שוד דדוקא שוויה דחי' הכיט לא נהינד דמבולר כס"ס ס"א שכתבתיס הכל כונך לחי' הטובה וכל מנין עם חלמיר ישיכל דרעס הנותן לא היה כדוקא רינאי כסף לא רינאי דכר"ס דחי' ימא דוקא גני' כסף לא זכר ולא כסף וכן שנלמך דוקא כפי שוויה לא כפחותם קף שיחנה' כמר לוי דמנאי איכפס ללותן כזה ומ"ש כר"י כסף וכפי שוויה היה לטובה כנה לוי שלא יחויב להיח זכותו ככ"ס לחיו אס לא כר"י כסף וכפי שוויה מש"כ אס נתרנה כסחות (ואין השכל סובל כלל לומר שפי' פרטורו של שמטון יזכרה כפלי לשלם דוקא כל דמי ככ"ס מלח לא כפחותם ולא נחנס כי מה ימן ומה יוסף לו למפרטר זה אין אלו רק דברי היחול) או כמנס מי מעכב אחר דהפנה מתיקול הלא קיל כפי' הכיזקן ממנה כמכר פ"ש דף כ' והכי ק"ל וכה"ג אמריק כסנלי פ"מ שפסן דהיה אס כדו סתים וכן חסן וה"ה דמי חסן וכמבולר כל זה כפי' רמיא ס"ז הג"ס דכל מקום דלא מספכר קפידה לא אמריק דקפיד כלי ספס. שוד דיקש לומר דסנלי הלו הכמר כשטר אינו כסנלי כגוב"ד גם לא סכר כסוף כשטר כחומר כל סנליס וקניינים רק כחומר כל קניינן וחי' יל דממשש קיים והסנלי כסל כמבולר ס"ס רמיא

וגם זה הכל מנ' ספס"ס ח' שנאמ' כמכר וכל הא לזיל סותה כסנלי כגוב"ד ומסממל ק"ף על כל חכר"ס כשטר לא על דס"ד ל"י לבד ושוד אחר ש"י סחס סנלי אמריק מסממל סתנה כסנלי גמור כדק"ל ס' ק"ה סיה הג"ה וקף דר"ס ר"י כג"ס וס"ס רמיא ה"ל משמע דדוקא אס חכר כתיקון חנמיס או כסוגר כל סנליס וכו' היינו כדלכא רישותא לפיננו כלשון השטר כקנין הסירות או כלשון סנלי כלואסן שלשון אינו מספיק ודוק וכן לומר כך לקיים דברי חכמים יחד דלא יסתרו אהדרי ושוד אס כסל סנלי של רינאי כסף וקניינים המפנה של נתינת ח"י הכיט ללוי יקיים ג"כ המפנה של נתינת חזרת ח"י הכיט לכמר אשר כשיטל לדור כקבלתינו. שוד דיקש תוואה לומר ד"ס כמנה ספלי לך אסממל אחר דלא כי כ"י משכשו וזמרתו שנס זה הכל מבינה ספס"ס ח' הוא מ"ש כסמ"ך דלמריק. וסממל סתנה כסנלי גמור כסנלי גוב"ד וה"ג אמריק מסממל סתנה כלואסן המושל ומשכשו קף כי שחה נהגו לכבדו ככל השטרות משכשו אמריק הקנין סודר היה לכבדו כמנה המדינה וכמפורס ס' ס"א סיה וס' רמי' ס"ס . ואס סלמך ששוד זה כג"ד היה ככפס"ס סכננו מעכר להך שאין השטר הלו שטר ממנה כלל הואל שכתב כלשון הסחייבות ואס כדכר"ו פ"ה אפטר לומר דהק"ס היה כמנה וספ"ה דלא ידע לחזוקי כר"י אין זו קיטיל כי לא אמריק סכר זו רק כדבר פרטי וכדבר שנשמש סמוך השטר ולא חכר והמנה כמנה וס' ח"י לא כסחייפתי מ"מ רק כאלח' אס סהכל ממנה וסכר משכשו מש"כ לומר שמי שמיס הסחייבות הוא נתינה אין לו ס"ס וסכר סוד וסכר וגמורו ראי' כלל . וגלכר כל זה אין מוטל לאסממל כסנלי רק אס ע"ס סנלי נותן המנה דבר לאחר י"ל דלא גביר ומקנה הנותן מש"כ פ"ה אה"ל כתיבן המנה כקניינו ללוי לשם מנה מ"מ מ"ש אחי' אכן סותנה וכו' אינו ממנה כלל לכמר אשר דלמל דינחל היה אסממל שרי לרך לקוות ח"י הכיט מלחיו וירנאו כר"י כסף ומלי איכפס להנותן כזה שרי אינו רק סנלי פ"ן אינו לחיו ושוד בריר לן דלא מקרי אסממל חלל אס ידוע ויכר כוונס המנה של יקיים שכננו או הוא פלגו עיני ההוא ולא יתקיים המפנה והינו פ"י מלח אסממל כמ"ש סמ"ש ס' ר"ז ס"ק י"ז כגון אס לוכיר ולא אפיר וכו' סכר היה שלא להוכיר וכן המיינ' אס שטר וכו' סכר היה שיכא כמות המנה וכדי מיינ' כל המכר"ס כפי' ר"ז (וכן העלוה את חבירו על המנהן כס"י מ"ג סט"ו) וכי ס"ד דלשה המפקד"ש ס"מ שידכר פלי' לשלשון כ"י אסממל הא ק"ל דיכר פלי' היו מקודשת וכן סנלי גוב"ד אס יפכרו ונתנס לא היו אסממל מפני דודאי דעת האשה הייה שידכר פלי' ושסהקדש דעת מרזיה היה שיפכרו ויקחו נתלסם מסכר לירדן כלרן הגלעד וכזה אולא חתימה הכיט סנלי גוב"ד כרן אסממל הכילו הש"כ שט ס"ק י"ח וחי' מה מ"קס לומר כסנלי שהמנה אס יבול כמר אשר לדור וכו' שהוא אסממל וכו' סכרה שלא יבול לדור. ואין לורך שוד לירד לחילוקי דר"י כ"ן מה שפירו או כיד אחר או אין כיד אדס כלל כי לפ"ד די וואטר כמ"ש לסאוס פה הסדכר ולא כיתרון הכשר חזנה חיליס יגכר. וכל האי שקלל וטריח לא היו רק אס שרה או כנה לוי קסדי וביקשו לכסל פרטורו של שמטון על ח"י כיה ה"ל מש"כ ח' לא קפדי ולא רלו להשיב אין לשמטון חלל פרטורו על כמר אשר ופרטורו סנלי ושומר עד אחר פקירס שרה כהא דמניח מכר האב מכורים עד שימים וככפי' ר"ז ס"ג וכל מה שכפסתי אינו רק בשורס דרין שנס אחר סטירה מרה שרה אין לשמטון זכות כחי' כ"ס . גם כדור כלהיט שר"ך שמטון פרס כל לסממל לוי לר"ך כי זולג ג' סנליס הככר"ס ס"ס ק"ז ג"כ הגמרס שלל כפרי איכא למיינש שוד סמל י"ש ככ"ס כ"י חורין ללוי וחי' אין לשמטון לפרוק ח"י הכיט כ"ן מדר' נחן כ"ן כרין לקוחס קף אס היה דרין עמו אל"כ ישכפ לוי שאין לו כמפורס ס' פ"ז כהדיח ג"כ דין ד"י נחן וקף כי כסל ש"כ שדי כ"י כנה מ"מ מורה כדלכא פקידה ללוי וואט מרה שרה כדוק דרין וכן ג"כ לקוחס ככפי' ק"א ס"א וחס כמר לוי אל"כ וכפל זרופ וחי' לסממל כרין כל כמס דלא כסממל לא יכל שמטון כ"ח לפרוק לקוחס כמבולר שם סימן ק"א ס"ג וסנלי

ובתנאים וריל דהים גבי דינא דר' נתן דחר דינא איה לנא כמבואר
בש"ס, ריל יחיד חיים נכרך

פי' ריל הסכמת סוכי הקבל ורונס ולק לא מספיק ל' לרש'
שיהי' ככה כרוב לנפן חקט' שפלט סמקו' יהיו עד דין מורה
אפי' בפניי מתן ספידא להאי ורווחא להאי מה שאין הדין
מתן לב פי' לסיפ' לקטום וכו' לחץ סמקו' כפלט עד הדין
רק הסוכ' ששומין לעובר הוא עד הדין שגמר הדין אין הסוכר
מתחייב בקנס אחר דלא פשה מצשה רש מזל הגוף המעשה רק
מזל שצד זה על דבריהם והכי עוכה מצשה דפרי סכחא וכי
דבשים שם מש"כ חבל נתיים דסיל לחץ ככה כרוב וכו' מיירי
בחקתי שהם נגד הדין (ואתלו וסמנו מכל הקבל לחקן חקתי
מזל לפרע'ר ולוגר דקבלו פ"י"ו לנפן מה שאינו נגד ד"ם ורז"י
מגמלא פ"ק דמסדרין ד"ז ט"ל) ודעם כגון כתיב' מנכס'
שח' למיר אס"י הדין גומן שומן עכס והמה חקתי שלא יתן
או הסיף ולני' דביריש ספי' וכתים שם או שאפילו הפסיד כמה
רכבו לא יתן רק מסך כך וכך רף שבוטש רז"י ויגזיק פשם
אחר שהוא נגד הדין מזל יחד לכב' כמ"ג דביריש ש"ס. כך ריל
לשמות דברי חכמים והם לא כיוון לזה ומחלקו בכל גוונא מי'ם
הסגרי' מסתם לחק כך וכי' נראה דברי פוסקים האחרונים
כדבשיק למיאר לקמן. וכל מי'ש כפי'כוב סיחדי' או יחידים עד
כרוב הוא בתחלה מתקנס כשאר'ם לנפן או שליח מיד כשלא
לאור. מש"כ בשפס' או שחקו מחלה וכבר נהגו הלבוך כך פשם
ופשפ'ם ושלש בלי פולה פה ולכסוף וזומו נראה דשפס'ם מחלה
הי' כסודלה פ' בש"כ בחי'ם פ"י ח"ט ס"ק פ"ז ושל' זה לאחר
מנכ' סוקר הלכה כמחלי שחקן פ"ס סוכי' פ"ס שמתמנה פ"ס
כרוב כמ"ש בא"ז בשם מהר"ם הביאו המרדכי ר"ם הסופ'י' ואפי'
אי'ס מנהג וסיקון וז"ס חכמי' פיר אס הוא בפניי' מסים כז"ס
בשרים מהר"ק ח' וכת'ה שם מבואר כשהגו'ן ק"ג נפס' מנהג
ולא יוכלו בו יחידים לפכ' אפילו מנהג פ"ס המתקם הוא נגד
הדין מי'ם הוא מנהג פ"ס הסיקון. מש"כ כשאין כאלן סיקון רק
שהגו'ן כך מעל'ן ז'ן רב וכמ"ש פוק חזי מחי' עמא דבר ספי'ן
דברטום ופי' דפירוזין ד"יד פי' ופיר דמנחם דלי' פי' וקרי'ן
מי' לנכסי' נהגו לא מנהג דנהגו לכתחלה לא מורין ק' ומנהג
מורין מי'ם כפרקא א"ז דרשי'ן כפס"ד דפסתי' דכ"ז פי' (ומזה
ג"כ השנה על רמ"י ב"ד ס"י ק"ס כמי'ם להשי' על מי'ם רמ"א שאין
לגלות כפי' פ"ס מלבד מה ששינו' בש"כ) ויש עוד חילוק דנהגו'
במקום אסודא לא שנקיק לכו ככפי' דר"ם וד"ז פי' וז"ס
כתום' וכפי' דפירוזין דסי' פי' ודפי' פ"א ומוס' פ' פ"ס דק"ב
פ"א ופי' דכבוט' ד"ג פי' . ולי' ז"ס עוד ממ"ס פ' מלו' חל"ה
אס יבא אלי' ויאמר אין חול'ין כסדל' אין שומעין לו שכבר נהגו
כסדל' ואין כאלן מקום להאר'ך באשר כל אלו מיירי' כמנהגים
המנפ'ים מלו'ם ואסוד' וסי'ר . מקום מי'ס' רש חילוק בין נהגו'
למנהג ולק' כנהגו מעל'ן עד הדין דבר' מסים ומי'ת'ם אפילו
זמן רב מז' כתר הכי ליחיד לפרע'ר ולוגר פד כה סבלו וכתיב'
בש"ס סוף המסוב' ורז"י' כספר ג"ש שחילק כך בשם ספק דמיו'ן
ארי'ם חבל בלי פשם ורז"י' וכפי'ה כנהגו כחל'ן כקדיר'ו . והנה
הסוכ' כפי' דבי' דק"י פ"ב אס פ"ר פ"ר ונכסי' מתן וכו' כפי'
רשי' רק שטופ' שם אס פ"ר מחי' קודם ואי' ל"ס דלגיל' לפרש
ש"ל לנסי' לפסקי' חיקון הקודם ורז"י' כשיות ר"א ששון הי'ל
שנפסוד מנהג ולנפן דבר חדש כמק'ם דלי'כא ספידא להאי
ודוחא להאי שפי'א דלא מזי' (פי' גרדכי' פ' הנחל כפרא מי'ם
כשם ר"ם ס"י רמ"י) ומל'ת' ג"כ כך כשי'ת מהר"ם סמק"א: כשם
ר"י סוב פלס ומי'ת מלאה דלא מיירי' דני'פסקו' סק'ת לזמן ק'וב
דכסתי' שפי'א דאפי' נחחד'ת אי'זה פני' אי'א להס' לשמות המתק'ם
הקדומ'ם תוך הזמן גם לא מיירי' כנהגו מעל'ן מנהג הקדום לנמ'ם
לא יסי' כנכס' לפשום מתק'ם חדשה רק מיירי' דחקא' מקו' בלי
זמן ופי'ם כנהגו זמן רב ולא נחחד'ת דבר רק נמלכו ורלו לכמי'
ולחדש מקני' כחזון אחר ואפי' מתק'ם האשני'ה עד הסלכה
והשני' כהלכה אין כהנהג' . מש"כ כנהג'ת אי'זה דבר הגורם לסיקון
חדש ודאי רשא'ן ורז"י' ממ"ס ככ"ב שם ורז"י'ם לפשום מק'ס'
מתמו' ופי' רש"י לחלק לפני' שילס אס ירבו פלי'ס . וז"ס חיקון
חדש כ"ז דכל קמי' דלא ימאספו יחד וישו' המנהג הקדום אפילו
פבר זמן חיקון הראשון וגם י' אי'זה הסתדשות כגורם מי'ם

פא שאילה רחוק דר כמה שנים בעיר אחד ומחמת מסים
ושאר הוצאות שזאליו הקבל עלו החובות לסק
גדול וכל בני הקהילה פ"ם הצעירים הממורים משלמים דבר שנה
בשנה אי'ס כפי פרטו ומלבד זה נתחיי'ם כל יחיד הקבל מתכמה
שנים לפרוט קל' ידוע מכל הסחורות שקונים ומוכרים כפי מקומם
ומאלו המעות המתקנים בכל שנה כ"ד גזבר הקבל פורשים כל
ההוצאות וככלל רבים המעות שהם חייבים וכשההוצאות יסירות
על הכנסות מוסיפין על המדך המדך על היחידים בכל שנה
וזנה ומתח רחוק חסן ללא'ת מן הפיר ולדור כישוב קרוב וסמך
לפיר מתח רשות אחרת וטוסן סימן קודם לאתו להקבל סך כמדך
ג' שנים לפי המתנה הקדומה שהמקינו שישלם כל יחיד מיחדי
הקבל הוצא מן הפיר ג' פרכים . ומוני' הקבל פועלים כי זו
המתנה סימה בשנים קדמוניות שלא הי' חייב להקבל כ"א כך
מוטע אך לפס כחלת שפלו החובות לסק גדול פונשים ממנו כפי
אשר יסריתו פלו לפי חשבון המני'ם לחלקו מן החובות ומלבד זה
פונשים ממנו הקלב הידוע מן הסחורות אחר י'א'תו אף שהוא דר
מתח רשות אחרת כיון שהוא יול' אכ' כל יום אל הפיר ונמ'ט
ופתן כה כשאר יחיד הקבל . ולפי כסברא י' להס' טענה דפיר'ת
עתה לפרוש כל החובות וישלמו ואי' יהיו כמדך ג' סכומות [ז"ל
משובח קרי'] כל החובות שפשו אי' טענה משל'ת היא כי מלי'ם
כמה פשמים דבר'י רי'ת ומוכ' ככ"י כל מידי דכ"ד האדם לפשות
הפי'ם שלא פשה כאלו פשה דמי פכ"ל :

תשובה אי כד הוי'ן כפיני'א דפסקו' ומנהגים לא אסקין רק
דמסי'ק ספלה מני' כרבה כד שקלי'ן וסרי'ן כפיני'
מנהגי' מסים אפילו כדמסי'ק לא אסקין משום דל'ן להס' שורש
ש"ס והראשון שדבר מס'ם הוא מהר"ם מרוסי'נור'ן אחד
מגדולי' הקדמונים והאר"ך כהס' הרב הגדול מגדולי' האחרונים
מהר"א ב"מ פ"י שמי' וכת'ה רמ"א כב"ה ח"ט כ"ס פ"ס
ד . והנה מקור כה הקבל בפניי' מתק'ת הוא בש"ס פ"ק דב"ב
ד' ח' כברי'ת'א וז"ל ורשא'ן פ"ס הפיר להמטום על המדות וכו'
ולסי'ם על ק'ל'תן והוא כסוד וז"ס פ"ס ר"ל'א וכמה בש"ס מהר"ר
אסין ששון ס"י פ"ס (פי'ן שיה' מהר"ק שורש ק"ס חכרו רמ"א
כ"מ' ספי'ב) שמל'קו גדולי' הקדמונים אס ר"ל דחוקא כל בני הפיר
יחד מש"כ ק'ל'ת'ם ואפילו רונס שפסקו סק'ת'ם אין כה להכריח
לקיים המתק'ת רק לזמן שהסכמו חבל לא לזמן'ם שלא הסכימו
וכמה בש"ס כר"א'ם שזכו דעם כהמכ"ס והר"א'ם ור"ם וכר"א'ם
והסוד מש"כ דעם רש"י ורז"י'ם והרמב"ן והרשב"א דס"ל דכמה
כ"ד רוב כליבור וסוכי' הפיר לפשום מתק'ת ולהכריח לכל הקבל
בעובדי' וק'סות לקיים דבריהם ואפי' יחיד עומד וזה לא משחזק
ד' ונלפ"ד דלי' רוב כלי'ור פועלים המתקנות ואפי' רק מי'סי'ת'
דמי'סות'ת רק שהמה נכתרים פי' רוב הלבוך (וסכי' משמ' כש"ס
מהר"ק א"ס) ולאו דוקא רוב מני'ן דאפילו כרוב בני' כפלי' כשמו'ם
פי' זה מנהג פשום ומסתבר . והנה אס כאלו לחטט אחר מקור
דברי' הפוסקים כ"ל לדעם אי'זה מקומן ואס מונח ק"ס דס"ל כך
כמה ראי' ומני'ן ולהכריח בין ג'דול'תם סק'ר סי'י'ה והוא דרך
ארוכה מאד אף כי לא כשאל'י על זה . ומס' גם שלפ"ד אין כאלן
מתקנות דודאי לחקן חקתי' דלא שייכ' דני'ן ודע' של פורה כלל
בזמן ההנהג' כ"ז וכשפי'ס' ומל'ת'שים ומנהגי' הסודרי' וזו'ני' ומס'
שהוא ס"י'ן וגדר לפורה ומלו'ם לא יוכל יחיד או יחיד'י' לפכ' כלל
אס רוב לי'ור או לזמן שנתמנו פ"ס רוב כלי'ור סק'ר אי'זה דבר
ור"ל דכפי' מיירי' גמי' דולהסי'ם על ק'לי'תן וז'ו דעם רש"י שכתב
וז"ל להסי'ם על ק'ל'תן לק'ת'ם אס סוכר על ק'ל'ת'ם דבריהם להסי'ס'
מת' דני'ן תורה דלכאורה ז"ס ק'ם אס דבר שמי' אלא ורז"י'
דמפי' דרשי' ס"ל פ"י להסי'ם הוא כמ' לפסק' וכדמפרש' ורז"י'
להסי'ס' מת' דין תורה כמו ויספס' עם כברי'ת' דשאשון ואפ"י
כפיני' הסכמו' לנור כמ"ש שם על המיד' ושל' הספרים ושל' שבר
שפלי'ם אי'כ ס' בני' הפיר לזו דחוקא כלס דכסכמי' כלס מה
קפ"ל דמי' ימת' אס יסכמו' אחר שאין האן חש' אי'סור אלא

המנהג הקדום קיים ומימינו מדין שליח לזר דבנהג' ח"מ ס"ס
 של"ג ופ"ט בש"כ במקור הדין הוא וגם שם חדשמי דברים נכונים
 ע"ה וכה"ג מליט כמנאי ומקנה ב"ד שעריר וק"ס אפי' נמנעל
 הע"ס כפירשי' ס"ק דב"ה ד"ה וצ"ח ט"ט פיה דמעשר שני מ"ב .
 והנה לפי גשון השאלה דשאלנו קדמינו הוא מאי דסיימו דכבר
 היה מיקון ומנהג שיתן היואל מן העיר כדי ערך נתינות ג' שנים
 ועתה יבקשו כפי ערכו וחלקו בחובו שנתחייבו הקהל ולכן היה
 נראה לכמורה שהדין עם הקהל והיכולת בידם לשנות כמנהג אחר
 שנתחדש הדבר שנתנו לחובות ורואי' ארי' שטוב ויפה הדיקון
 האחרון מן הראשון כי הדיקון הראשון אין לו שורש ועפ"י לא
 נעמרה ולא מסבחה כי לפי הגשך לשון השאלה לא היו הקהל
 חייבי' רק כך קנו למבדאשורי' וא"כ אין להקהל על היואל רק לפי
 ערך מטעם ההוא. משי' מיקון הגמי' היואל אחריו כדי חלקו בחובו
 הות מיוסד ע"פ הסברה הנכונה דשואפין יניחו בני העיר אכן
 בתנאי שהחובו נפשים ביה' זה היואל כזוך העיר. ואם שכל זה
 סברה הוא וזכו ג"כ הריב"ש ס"י מפיו אף כי יש לי מקום עיון
 עם נתי' שפטי' המנהג עם שיתן היואל ג"כ חלקו בחובו הקדומי'
 לביאחו לשם מני' לפעון שלא ידע במנהגם ואין זה ברור לפע"ד
 רק י"ל דמסתמא ערס שנתנו למדן הקהל חקר וידע מנהגם אינ'
 סמך וקיבל פני' לעשו' מנהגם אף שיהיה ורואי' מהא דק"ל כ"ה
 ס"ס ס"ו בנהג' ובח"מ ס"י ס"א ס"ג ופי' ש"כ עם אף כי ק"ל
 הקהל מוחזקים ומני' למימך ק"ס לי' כמבואר בח"ה ובהנהג' ש"ס
 ח"מ ד' בפירי' מק"ס . נקוט מיהא שפירשון היואל חלקו בחובות
 דבר כיון ומקובל הוא ולא ר"ל שאם הקהל חייבי' ע"ד משל פשר'
 אלפים ועוד כל הקהל מאה אלפים ועברו של זה היואל ה' אלפים
 שיהא חלקו ח"ק וכן ייתן מממנו שהרי לא יונח שריו"ס לפיכך
 החובו הרי לא יגבו הכל לפי ערך רק ג"כ לפי ראש הביט לשלם
 ולרבי' כמא' נראה ופספסא רק יחשב אלו יגבו עשרת אלפים לפי
 מנהג הקהל כמה בא לחלקו וחלי' ג"כ כממון הלוואת המעות לזוך
 מה הלון הוסי' הקהל ובעשיר כשעת הלוואה והעני' וכן בהיפך
 הוא דבר שר"ך תלמוד וע' שו"ת חוט השני' ס"י מ"ט ואין להאריך
 כי לא שאלתי על זה וגם מה שהארכתי שראש כחון לעניינינו
 הינו רק לנזח למבוקשנינו. ואפי' היו כבר חובות הסס או קתנן
 על הקהל זה כמה שנים וכן כבר יאלו כמה ב"ב כהמשך זמן אומן
 שנים ולא נתנו רק כערך נתינות ג' שנים והוא מיקון הקודם מ"מ
 מני' אפי' ישרי' לומר עד כאן סבלנו ואעפ"י שלבנחתינו היכל זה
 דווקא בנהגו עמלמן לא במנהג ע"פ מיקון חכמי העיר מ"מ גם
 בנדון דידן נהי' דתקנו ע"פ חכמי העיר זה הדיקון כשפירין לא
 היו חובות מימ' אחר שגלו עליהם עול החובות לא תקנו ואם גם
 אח"כ הגנו תפלתן הנה עולו ומני' גם יחיד למימך עד כה סבלנו ויש
 פרינו טובי' והקהל. אבל אחר העיון הראוי' בדי'א כשחקל רואי'
 לתקן מיקון כלל ועדיין לא נכבד ש"ס איזה ב"ב שגילה' דעתו
 שרואי' ללאת משי' כשכבר הסכים א' מהם ורואי' ללאת לאו כל
 כתיבהו אפי' יתאספו כל הקהל באחד חברים ורואי' לשנות מנהג
 הקדום ולחדש מנהג אחר אף שהוא כדים ומן הראוי' כי נופשים
 בדבר ותובעים אף שמוחזקים הם לא ידעתי מה ק"ס לי' דעני'
 לחימך וכתי' מהר"ס ס"י ק"ד אעו' משום שהם רבים גולגלי' יניחו
 ק"ו מת"ח שאומר דבר הלכה אחר שכל מעשה לידו דלחן שומעין
 לו וכחכ"רית והוכיח מנ' מקומות דשירשו כשהת"ח יגב דבר
 כבתי' פי' הערל דע"ו ע"ח כחבו רמי'א בהג"ס ב"ד ס"ס רמי'ב
 וחס זה בדבר הלכה הנומד להתגבר כ"ש לתקן תקנות הבדיות
 מלב ע"פ שיקול הדעת . ואין להקשות על זה הרי צרוב תקנת
 הקהל דבר נונע אל' י"ת יחיד' כבר וה"ל איך נופשים שאני
 התם הוואל שהתקנות התם הם לתכלית קיום הקניון והקהל גם
 הוא שיהי' לכל נפש כנון אם עושים מיקון לתת מס ממעתי' נכרי'ם
 או שמתון לפי' אף שעתה ידוע מי'ומי' הם ש"ס בידם מצות נכרי'ם
 או ש"ס ליה' חוץ לעיר מי' גלגל הוא החחר בשולם פשי'ם שכי'ב
 זה מתחשך בך ופועמים זה ועוד ש"ס נגד תקנות הל"ל עוד כמה
 תקנות הנב'ם לחוב' לאחרי'ם לא הרי זה כהרי' זה ומפני כך נמרו
 לאשר ולקיים הכל וקמ"י אהר"י. משי' זה הרי'ה ללאת והוא
 מילתא דלא שכיח' ודבר היואל מן חזיר הקהל לא מני' הקהל לתקן

תקנה לחוב זה היואל ואני מתחשך אם הקהל מקרי מוחזקים
 לפיך משום נכחה שישן זה היואל מהם דלחן אלו המעות ככלל
 מק"ס של בני ספרי. מכ"ס מדון דידן לפי מה שגא בשאלה שלא
 מקפו טובי' העיר דבר חדש ולא ביקשו לתקן דבר אף כי לא הוצרכו
 לכך לתקן תקנות רק שמעשרי' על מיקון הישן שהוא הנתינה
 מנ' ש"ס להבא ואומרים שזה היה מפני שאז לא היו חייבי' הקהל
 כי'א כך קנו וכו' שהם דברים שאין בהם ממש וכל זמן שאין רוב
 הקהל או אגמורים מהם מתקנים דבר חדש הישן שריר וק"ס ואף
 שהוא קומר הדין אם יתקן ע"פ טובי' העיר דמנהג עוקר הלכ'
 ובמ"ס למפלה. וכ"ס אב ככר נחמיי'ו אלו החובות או רובם כמה
 שנים ולא ביקשו לחדש שום תקנה עד פחה שר"ה ללאת זה דעת'
 גלוי' ידוע שאינו רק לחייב זה ממון וכ"ס אם כבר ילא ב"ב מקמי'
 הכי ולא בקשו דבר . ואפי' לא היה מע"ס שום מיקון בזה או
 שתיקון הקדום נעשה לזמן וכבר כלה הזמן עמלמן י"ע אם יכולים
 לתקן דבר בזה או למנוע מללאת עד ש'פרע חלקו בחובות אם לא
 עשו עד שכבר אמר זה שר"ה ללאת אפי' בחובות שנשאו בקרוב
 אם היואל רוצה להשמיר ערבות מספיק על ריב' של החובות גם
 חלקו נקח כשיפראו ועמ"מ ס"י קפ"ו ס"ך. ואין לומר דגם בנדון
 דידן יחזק הכי דלפחות זה היואל יעמיד ערבות וכו' וימלא דזה
 שנתחייב היואל להריח חלקו בחובות לא מני' כלל במנהגא רק דיאל
 הוא דלר"ך כל שוחף לפרוע חלקו. דודאי הא תינה אם לא נעשה
 מקדם שום מיקון בזה משי' כשנעשה מיקון והוקבע למנהג שיתן
 ערך ג' שנים להבא ולא שמו לבס לך חובות שנתחייבו או כלל
 אף שהיו ג"כ חייבים מיהא כך מה שמילא ממני' אהר"י וכל קמי'
 שלא יתקנו תקנה אחרת ממני' שנתרבו החובות לא בטל מחילתם
 למיקון הקדום. ומ"ס השואל אם יסרימו הקהל לשלם כל החובות
 צדור זה ש"ס. ברור לפי' דאחר שידוע דרך כל הקהל וצדו שאינם
 משלמים חובותיהם כפעם אחר רק קו לקו בעת התביעה או זמן
 של כל א' ואי' אם לא בעת גזירות גירוש וכה"ג על כל צרה שלא
 חבא ללו כל כתיבהו לשמות כולת וכלולה להתעולל עליו'ם להתגולל
 על זה היחיד לא תהיה כולת' בישראל. ומ"ס עוד השואל דמני'ו
 כנמה דוכתי' כל מידי' דכ"ד האדם לשמות כאלו עשה דמי' בזה אני
 מכיר קריותיו ורמיזותיו ומראה מקום הוא לי' על מ"ס הראש'
 והכ"י בפ"ק דב"ק גבי' מבר' לשלם בזה אחר זה הביאו טור וב"י
 בח"מ ס"י ק"י'ס ולא דמי' אפי' שאולא לדנא דשם זה שכנגדו מבקש
 יומר מן הראוי' דכתי' כולו לנבנ' מידיות לכן מהני' לזה מה דמי'
 למיחד שטר' דזיכורא למארי' והוי' כאלו עשה מבוואר כש"ס פ"ק
 דב"ק ד"ח ע"א (אף דשיע'ת רשי' וסיע'ת') לא כן הוא) ואע"פ
 דכ"י שני דייני' דק"ט ע"כ אמרי'ן דהוי' כאלו עשה אף דכשנגדו
 אינו מבקש רק דרכו השייך לו מימ' כיון דקמי' דמשי' לנבי' קובה
 זה לא מני' לזכות שיוחזר לו דרכו דמייר' כמד' דלמי' מחכ' ד' הוי'
 כמבקש מה שאין ראוי' לו לנבי' זה והכי' מבוואר בחוס' שם ועוד
 דשארי' התם דאמרי'ן זה כדי להחזיק מה שביד המיחזק לא לאפקוע'
 ממונא ואע"פ דקהל מוחזק' היינו לפי'ם ק"ס לי' ונתינתם משכון
 מש"כ לדמוסם כאלו היחיד כעי' להוילא ההם ממש לא אמרי'ן. ועוד
 אי אמרי'ן כך גבי' מעשה כל דהו' וק"ל להדורא שטר'א ואע"פ דכ"י
 ג"כ קנין או כתיבה ומסירה כג"ס הראש' כהה"ה דב"ק מימ' הוא'
 רק מלכת' עשה מש"כ לנכות כמה אלפים שר"ך זמן ומנ'ס ומני'ס'
 והוא כע"ג דנר'ז ועוד דמפסדי' לנפשייהו לפרוע כל חובותיהם
 כפעם א' ורואי' אין מקום לומר דהוי' כאלו נעשה. סוף דבר לאו
 כלהו דכידו כחדא מתחתא מתתיבהו לומר דהוי' כאלו נעשה ותדע
 דל"כ גבי' יתומים שקדמו ומכרו בנכס'ם מופעי' דק"ל מה שמכרו
 מכרו ימא' שזכו בהם מטעם שבידה לפשות או איך דכפרק היה
 כותב' כיהא ע"כ גבי' רשע פרום וכן כלל מקום דאמרי'ן דב"ב שביד
 מהרי' ונכ"ה"ג אמרי'ן בגמרא דקדושין פ"ג קט"ב ע"ה כל שבידו
 לאו כמחוסר מעשה דמי' גבי' תרומה לפי'ן דלא הוי' דבר שלא בא
 לעולם ופי'ה דמנחות דף י"ט ע"כ כל שבידו לא הוי' דיחוי' ויש
 לנו בזה שיטה ארוכה במחוסר קלי'ה גבי' נט' ע"כ דגיטין דף
 כ"א ע"כ ומחוסר קריבה כספי' דחולין וס"פ הנונה וס"פ עובל
 י"ס. ומחוסר נקיבה בחולין פ"ס דקב"ו ומחוסר פתיחה יומא דס"ג.
 ומחוסר

יך בני עמו כספור ופרחיה. כ"ה אה"ו ידיר ה' וידידי רכב הגדול המופלג. כל פסוק ופסוק מברר ומלכך כשג. כי פ"י פ"ה הגאון כמפרש י"א י"ר ח"י"ס ג"יו לא יכנסי מחול ימים ירכה. ולכל השומרים לפוסים ומסופספי' בללו לל החכמה והמפלה שלום מד כלי ירח. ואור טורמו פליהם ויפיע וירח:

אחר דרישה שלום כלמי לכשר שלום ולגלות אל אוניו שהופיע בכתי מדרשי רוח הקודש רוח ה"ה כלמס ושפמם שרי מכיים ה"פ גפתי קודש המוקד' מפיו סה קודש יאמר כן מחילמן דברי טורה וחתימתן מפין הספיה. ותמלא כתי אור יקר הולך וגל ודפמי מהן מוח. ולא פסק חוכא מפועי בלא יומא ושפמתי בלא סתמי גאלה לפסלה כרב ברוח ק"ש קודש כן החמה ותפלה לאחר כן החמה כי מדי' עלי דבריו דברי דודי' ואקשקש לדורסם כתי חומר:

פג והנה מה שבדק לן מר בכתי מרי הבאים לפניו ודאי זאם לא זאם כי אם לפי רוב השנוה כי הכל גלוי וידוע לפי כפא כבודו וכל רז לא חכים ליה ויירי ייר חדש. ויירי מחקא ויוכל להזייף כקל מיו. פ"כ היה מן הראוי ומדה כוונה למניו דרושי אך ורק משום רחמימא עזיזא חיי ס' מלך אשומר כלשר גזר עלי אומר להשיב לו דפמי הקארה בדרך קארה. ואפן ואומר פ"ד האלמנה שפניה מאה ר"ש לרחובן בהלואה ופשה לה שפר עליהם ככאיה כ"י ואחר מופה יהיו הק' ר"ש במסכה גמורה לרחובן כ"י ואחר פטירתה כח' ורשי בעלה ומכופים הק' ר"ש הכ"ל מאחר שפעולס לא שכוחה על כחוכמה בשאר הכל בחוקם בעלה ואין ממם במחמה כ"י פ"כ בלע"ז ברור אם אין הירושים יכולים לכר ברור גמור שהמאה ר"ש הכ"ל באים מצופן מוריש' אזי זכה רחובן במתנתו ומקור דין זה הוא כפי חוקה הכמים ד"ג אמר שמואל מודה לי אבא כ"י ופרטיו מבוארים בהסוכי הרשכ"ת והרבי"ש ופ"ה ובשאר' תשר' מן האחרונים וכלמתי להפתיקם באורך שלא לזרך כי הכל לפי וידוע למר. והש"ך בחימ' ס"י פ"ב האריך פה:

ומחוסר לבישה בזמנים ר"ס. ומחוסר גניזה וסדיה חולין דקליה ומחוסר מלישה וקבילה סנהדרין דקיי. וכן סוגיית שומד לשרוף בממתי פ"ב דקיי ושומד לגבות בכמותי ס"ה דפ"ה ובכמה דוכתי ושומד לזרוק כ"כ ס"ז דפ"ז ובכמה דוכתי. ושומד לגנוב בכמותי ס"ד דפ"ה. ושומד לבלע שפושט ס"ו דפ"ג. ושומד לחמוך חולין ס"ד דפ"ב. ושומד לפדות ממח' דקיי פ"ב וכן סוגיא דממתי' שלא הורשו בקידושין פ"ב ומכ"י ומה שיש לדקדק בכל אלו ורמיהון להדידי אין כאן מקומו כי בכל אלו אין פנין לדון דין ולא קרב זה אל זה כלל וזכרתי אותם כאבז ולהוכיח דלא כל אפי שוין והמפיין כספר הי"ד ימלא דלא כהדלא מתמחא מחסיכו. ופ"ש שוד השולל שזה פ"ה מן הסיר הפסח שם בקרוב ויולא וכן וממסעק בפיר והסוים מוכפים ממנו הקב המוסל של הספרות לכי הפיר לא ידפמי מה ז' שאלה הלא ק"ל בר מחא אכר מחא מצי לפככ וסרטי הדי' מבוארים בכמה משוכי ראשונים ואחרונים אפס שפן מהם מביא רמ"א בחימ' ס"ס קרו ובפ"ה שפן הכל מבואר דאם מהפסק יפן פמכס והוא פשוט וכבוד ואין ראוי להפסק בו כלל ובפ"ה חס הפני שהולמי' לאור ג"ה ס"י י"ה ופ"ה יש כזה דבר חידוש ראוי לפמוד עליו יפ"ש. אלא הדברים אשר פלו כמולג עיוני קאמס כמים על שיקול דפם טורה וקלמ' על דפם טוב' בדרך ארוכס וקארה ואף שלכאורה נראה בפסח דבריו שיאלמו חוץ למכוון לכשפמתי יראה וימלא שאינם רק הפסח והכנה דרכה לנח מסרודור לבים והוא חלמס כמסקא אשר פטרו ולבי שם ומ"מ קארנו במקום שהיה אשר להאריך בשקלא ופ"ה הן בסכר או כנ"ה כי שפמס על רוח דפם השולל אשר מננה שכתב השולל סוף השאלה יכר שפך בחדרי טורה הוא. כ"ד הסוכה מה שפ"ה לקולמס חולמס פיית דפמי לפי מיעוט הפנאי ורוב הספרות:

שאלה הגאון מהר"ר גרשון ז"ל

סב המאור הגדול לממשלם. מסוק האור ומאיר עיני כמחכים לעור ולמוסלת. טורה וחכמה ויראה וגולה כמקום אחד כשכמה קטורה נחלת. היה הגאון המופלג אבן טוב וטורג אגור כל יקא וקבלת. סוגר טופח טופח ואין סוגר כולם. מחשבה עליונה לרוכס ובחנה ומחש' זולמו מחשבה מוסלם. מחשב' אין כן פלם אשר כחכמו אשנה ופ"י וכ"י מהכים טגוריים קטורים כפספוס אהכס כשגלמס ופ"י. חדא כהכס' קטנה דכ"ס מא"ס ס"י קייג ס"ז ח"ל יש חולקין וס"ל דאם הכינה כגרי אין לה פרישה כלל ולכאורה מ"י הכן לומר קיס לי כהק' י"ה שפס כר"י והר"ש דלא מצינו חולק רק הרמב"ם וא"כ מלמא דממה טוח מאד ולא ימחא לכסם גדולום יפומים דלימרו קך שלא יפלו פיסור וכפי ודמחמה לי שלא נהגו כפי דירי ישראל לזן קך:

והשני דין אלמנע שפמס מאה ר"ש ביד רחובן כהלאה ופ"ש לה שפר ככא"כ והמחייב פלמו לזונה כל ימיה ואחר מוחה יפז כממנה לרחוב ומ"ס כל זמן שפ"ה האלמנה לפכוע חוכה והכפולק מחייב רחובן לפכוע לה והיתה ניוזית כל ימיה על שלחן רחובן ואחר מ"מ יודיש בעלה מוכפים מאה ר"ש מרחובן מאחר שפעולס לא נשפעה על כחוכמה. ומקור דברים הם כש"פ ס"י ז"ו ס"ה ואבוכון דלכו כר"ף והאריך בהם הרב המפכיר וכאשר יש כמה חולקי דיני' אם נשפעה לכסוף או לא וכן בין מקרקעי למסוללי וכן יש להם מיעו או לא כמ"ס בחלקם מחוקק ובדון דין אין לרחובן שום מיעו רק שהוא מוחוק אם יכולים יודיש כפכל לכויח ממס ק' ר"ש הכ"ל אחר שפמח ר"ש הכ"ל הם כמקוללים הירודים דכ"י עכ"פ שפושם לכסוף אפי' למירון ראשון של כ"י או יוכל רחובן להחוק כמסום שכ"דו לממוך על פשפי' דלשון כר"ש כמש"כ כלל כן ס"ו מבלי לשים לב לספירה דבריו ולישון:

ברך לקחתי וברך אשי. לשולל כפיין ומשי. דברים כוחים. אלקים ואחשים משמחים. כ"יין פטולין וקרוחים. ללול אינו מפלה קמים. כל ח"ך שפושמו אומר לי פרז כפולות מחים.

פר ועד השאלה ש"ה כפנין כמ שבגרה כתי חז"ה שלדפם הרמב"ם לא איבדה פריסתה ולדעת רבינו יונה והר"ש הסכים לסכרתי איבדה פריסתה כמבואר כפור ס"י ק"ג ונסתפק מר אם האחים יכולים לומר קיס לי כר"י והר"ש לפ"שם לאחותם הרגל לא כהרגל ומשי' פד שחלכך חפוי ללפ"ד שאין האחים יכולים לומר ק"ל כדעת רבינו יונה והר"ש כ"יין דבזמן הזה לא משיאי' כמותין קודם שיפכבר אפילו עפירי נכסי ולאחר הגירות כשיזעזען להם זיווג הנון משיאי' כמותין ככבוד כל אי' וא' כפי יכולתו ודאי אמריק דפם האב דלא ימחא ליה שפככ כ"ו פד שחלכך ראשה ל"ינה וגלמודא. ודעית האי מילמא להא שפככו הסוס' כפי נטרס ד"ה והוכה בש"פ ס"ג דפריכס כומן הזה נכ"י מן המסוללי' משום דהקן ססדי שכל כפי ארס רגילים להשיא כמותין מן מסוללי' חשיב כמו אומדנא שפככ רכא כר' יודא פכ"ל הסוס' שלפנינו (ובשפכוכם רימ מ"יין ס"י מ"ו הפתיק לשון וז"ל וזמן הזה רגילי' להשיא ש"י וד"עו סיכום שכל כפי ארס ואח"כ הפתיק מן ספר אגודה ש"י בש"פ ר"י ממס לשון הסוס' שלפנינו) אף אנו נאמר אן ססדי שרגילי' להשיא כמסוי' אחר שפ"יין וחשיב כמו אומדנא ויש לפככ דין מקאס לחוק וומר הא שפ"ל להסוס' שמגדן ממסוללין משום דהוה כאומדנא היינו משום דפ"ל להסוס' כאלו הגאונים דפ"ל שאמדיק גם להוסף על פ"שור נכסי אכל להגאונים דפ"ל שלא אמדיק להוסף אלא לנרוש לא מגדן ממסוללי' וה"ה דלא מגדקן לכס שבגרה כתי חז"ה משום אומדי' כי אין לך הוספס גדולה מזו. אכל זה אינו שפ"ה הר"ש כ' שדפס הסוס' טוס' שאין להוסף על פ"שור נכסי משום אומד דפם האב אלא עובל דוקא לומר דפם האב נכד לא מפ"י להוסף על פ"שור אכל אומד גדול שרגילי' הכל לשון הולכי' אמריו אפי"ס שהוא יפסר מן הוספס אחרת וק"ל. והנה כממס כפיקור פלוגמח שפין הרמב"ם ור"י והר"ש אם לדין יש משוכה להשיב ולדמות ראימותי כל ר"י והר"ש כפינו עפ"ס ודעת אפי"ס שא"י רוחה נפי' עמ"י

מקצת שהמוכר יבא על זה שאין כפל הציר פס האשכנז וכתב
 מדרש פסוק כפינו כמו זה הלוקח אם לרדך לישב אביש אם חיוב
 לו שבוש בלאו הכי כמו תקלה במאמץ ואינו שום רק גאה
 ועדיין לא פרע הלוקח - סיכול לגלגל פלו גס שבוש או מאחר
 שהכל השום שבוש שסופו כפל הציר שהמוכר פרוס יפרוס -
 יאיר חיים כמדך

כל יקר ראתה ימי כפיך הבדולה . פשמו בלשך השמן אינו
 חסר פנלך ומלך. זרין ומאולה . רח ה' פליו ילנה . דורש
 אוחיות וסוקים אחזקתן והחגלה . מלא על כל נדמתו כפלה .
 ה"ס אהו' הרב הגדול המושל ומפולג הגלון מוהרר יאיר חיים
 כר"ז לא יכנה . מחול ימים ירבה :

פו אדוי' ירד ה' אף אפי' לחוש דבר רק לכבד שלום ולגלגל
 את אדוי' שגיי הכי'ר' האירו אל מול פנר פ"י שוב
 שרים והיו לי לנחם ואת אשר נדרתי לשלם להשיב למכרם אמנם
 נקלרס . פ"ד מ"ש מכרם וכבר דבריו הראשונים שאלתו היא
 זאת אם ידוע הוא שהק' ר"ס שמתה לראובן כהלאה ואחר מותה
 במתה הוא מדמי כפונתה ואין פקסוק בזה כי הוא זאה נקשה
 נפשו לרעם אי מ"י ראובן המקבל ממ"י לומר ק"ס לי כפס"י
 דש"מ הרא"ש כלל מ"ן ס"ו מבלי לשים לב לסמירות דברי הרא"ש
 כי ופ"ו לא השיבני מכרם דבר פכ"ל דמר . פנה אה"ו ספר
 סייתי שאינו לרדך לפרס יזמר למכר כמותו ירבו מאחר שכבשי
 ח"ל אם אין היורשים יכולים לברר כ"י אזי זכה ראובן במתנתו
 כ"י הרי משמע האם היורשים יכולים לברר כ"י אזי לא זכה
 ראובן במתנתו . כי אחרת נכ"י נחקה היורשים קיימי כיון
 שדיוט שהם מוכרי הבעל וזה פשוט יזמר משה שחומר אם אין
 היורשים יכולים לברר אזי זכה ראובן במתנתו גם שדק"ן דין
 אמת שחם אף היורשים יכולים לברר כ"י אזי זוכה ראובן במתנתו
 אבל אינו פשוט כ"כ שהרי מ"ש שצולל עודה לי אה"ו כ"י פמד
 נקב"ו' ופי' כמות' לכן חכמי למכרם אם אין היורשים יכולים לברר
 אזי זכה ראובן כ"י כי דבר זה אינו פשוט כ"כ אבל אם יכולים
 לברר ש"ז לא זכה ראובן לא הזכרנו בסמ"ק כי הוא פשוט שאין
 אנו משגיחין במקבל מתנה שר"ה לפסוק דברי הרא"ש כפס"ן
 וק"ל . ופ"ד מה שכבשי למר בעיני כח שגברה נח"י איהי מתן
 הנה שלא איבדה פרינסה קילם אר ודבר דברי רק שחוקר אר
 שדל"י בזמן הגלון ראש"י ג"כ לא היו משגיחין רובא דפלתא אם
 בנתיבין קודם בגרות וא"כ לא ה' לו להגיש על דברי כ"י וי"ס .
 מתה אר של מכרית ועל רוחנ לבו לב אר"ם ש"פסק בזה וכי רמז"י
 לא ר"ה למקן אלא לדרי' ומדרימו תמ"ס . הלל סוכנו סרנ"י
 ה"ס"ה לפורר לב הסלמדיים ש"ס מהלוקח בדבר ר"ג כמק"ז
 אחרים שחוששין על מ"ש בתוך בגרה כ"י . אז לדורות הבאים אם
 יהיו חוששין כ"י וק"ל וכלזה אם עדה שבימי של הגלון מהראש"י
 לא היו חוששין להא בתוך בגרה כ"י אבל יזמר רמ"י שרמ"ו חשבו
 ופי"ן במ"ש ס"י ל"ז סי"ה :

פה הגה נמי' שאודים אליו הסכמי' למה שהשיב לי כאלו
 לרדך לי ולמטלמי' נכן מזה לקיים דברי הכמים
 ומטיבטאל דמר אמינא פ"ד מ"ש רבינו וז"ל פ"ד האלמ"י שפנה
 וכו' לנפ"ד ברור אם אין היורשים יכולים לברר בכירור גמור
 שהמתה ר"ס הכ"ל ב"ח ממזון מורישם אזי זכה ראובן במתנתו
 ומקור דין זה הוא כ"י ח"ה וכו' אה"י אח"י אחר נקטם רב
 סליחות א"ס"ם שדברי רבינו ממזקים ומקיים ומקיים כר"י מוק"ס.
 לא זו הדרך שאלתי ולא זו פ"ד נקטתי מדוממות מכ"י כי קימן
 ס"י נח"מ לא מיירי אף במ"ש שם בהג"ה ופ"י' אלמנה דמי'
 כפונתה ובמק"ן שבושם אם נשכחה או לא רק שפנתה האלמנה
 או יודעה ששק"ה הכתבים על שמה שלה הם ממזנה שהי' לה
 מיחד חן מדני כפונתה . ודשאלתי קדמי'כו הוא כשידוע שמה
 שמתה כהלאה ובמתנה הוא מדמי כפונתה רק שזרעה מפרש"ן
 מאחר שלא נשכחה ומתה. ובקשה נש"י לרעם הלה מהפ"ה אם
 מ"י מקבל מתנה המחוקק לומר ק"ס לי כפס"י דש"מ הרא"ש כלל
 ס"ן ס"ו מבלי לשים לב לסמ"י' דברי הרא"ש והסכמם האחרונים
 אשר כלם פטו ואמרו שככ"ג שלא נשכחה כלל האלמנה ואין למהזק
 זה המקבל מתנה שום מינו דקי' ר"ס הכ"ל הם כמטלמ"ן הידוסי'
 וראה אשר כל אלו סיוע ש"ס בהם ממש ליורשים דאורייתא וכל
 פסק ידע על הפלוטה ופל זה לא השיבני הוד מכרם דבר. וכבר
 פישור נכ"י של בוגרות שפתי' שק וגו' הן הן דברים הנקיים
 כמסורה מסוי' ויש עוד ראה אמ"ם הקור ס"י ק"י אה"ב"ו רמ"א
 שם ס"ם כמכו"י כ"ן דיברין רק של"ש על שכח רמ"א בהג"ה
 אלו יש חולקין בהר"ח בוגרות כס"י ק"י אף שהרב רמ"א ה"י ג"כ
 אחד מן האחרונים קרוב לזמנינו רק לשב"ן ק' שנה ותפאמ"א ג"ה
 כבר פסק בימינו מהנה ודרך בני אדם שלא להשי' במתיבה קודם
 שיבגרו וא"כ לפי דעת מכ"ם לא היה להרב רמ"א להוסיף הג"ה
 זו כאשר לא נשכחה מידי' בדורותינו . ומדי דברי שור אה"ם
 שאלתי מדוממות מכ"ם הא דק"ל בדברי דבר מנ"ה נמוכר בהמתנה
 לים כ"י משום דכ"מ והם דברי הר"ן ורבים מערייתים בזה אם בר
 המלך אומר שהוא יתן משכון כסף וזהב די והותר ליד המוכר
 וימן לו כחז מכירה מהיום אם לא יפרע לו נזמ"ם שקב"ם מוכר
 ללוקח היספיק זה לטור מלמ"ו פול או מ"י המוכר למימר מ"מ
 אין לרז"י להיום לי פסק פמד כלל. וזה ועוד אחרת אם המלך

שמי' שאינו כהג' די להכרם רחמי' כרל"ם לפור דודר כ"ן הרים
 גדולים להכר"ם כ"י"ס. מ"מ הרשות מונה ליישב דברי הרמב"ם
 ולרמ"ם מפל"ו אר"י' שמי'אין המסגדים לרמ"ו קדו"ם אף ורק
 כאשר שאין האמן ממכרם עמדי גס מכרם אינו חפ"ן רק לגלות
 דפמי' נקיור ממ"ן פ"כ קרמי'. כלל דמלתא שלפ"ד להל"י ולמשי'
 בערי ד"ים הכ"ל כאשר כמכ"י דהיי"ו אם דפמו הרמ"ם מסכמ"ם
 עמדי וכו' החוקן לאדם דפ"ם ומזמ"ם יחמי' וירמי' מסורתו וסל"א'
 וי"לנו משגי'אום. ופ"ד שמכ"ם כותב ש"ס בידו חבילות חבילו' של
 סטיקום אם דפמי' נוחה להכיר"ם יודי'מי' אוח"ם . הנה אה"ו כבר
 כמכ"י שאין מכ"ם לרדך לרדי' לא במר"ה ולא כפ"ד"ה אפי"ם ק'
 אם י"ה מכ"ם להודי'מי' אות' יס"ו לי למת' מד לחת"ם ואשפ"ש
 בה"ס. אמנם אם יאחרו פסמי' פשוטי' אליו אל יא' אפו ח"ו ואם
 יתמכרה יחכה לו כי מ"י יבא כפמו פ"ם הסופר אחינסה אם יגור
 כ"י המחוק' חיים לכל חי כחיים. ומו לא מידי' כפ"ם והמלך החפ"ן
 במי"ם. יחשבו שיפ"ו ח"ה מפיינותיו מפייני חמתה חושי' כפלי"ם.
 כפשו הרמ"ם ונש"י נקשר כפונתו אה"ב"ו הפלויה בדברי תורה
 ואינה שכלה לפול"ם. ואם סוקן זה קב"ה ר"ן שאין למקד' פל"ו
 כפ"ד גר ש"ן אש כ"ג"ו מוכה פ"ה ק"ק מ"ן :

רועה לאל קדושים. גדיים ומישי"ם. כפלי קרי"ם וז"ל כ"זח.
 באר הגולה אשר ממנו יסקו הסדרים הננחרים מהררי
 נמרים ממשותת אריות. הדורש כספרי פ"ו"ם ובמפ"ש בראש"ם
 ובמרכ"ה באופ"ם וחיות. וכדבר קמ"ן אלו כהווי"ם. דלכ"י ור"ה
 ובמידות. ב"ג"ם ובקל"ם וחמורים וחיות. ובצומק פיונו ישפוט יברר
 בראיות. כל פק"ד למיטור ישי' ויפ"שם כל קושיות ואכפיות [הגלון
 מוהר"ג ר"י] :

פו וע"ד מה דבדק לן אר לחו"ם דפמי' כפ"ן מי שאכר שד"ם
 כקס"י לזמנים והמלך ר"ה ל"מן משכ"ן ס"ב וי"ס
 ויח"י' לו המשכ"ן רק שלזמנים אשר נבלו יחז"ר וימכרו לו בעד
 משום מזמנים כ"ן ותקל"ן וכל ז"ם לא יאום המוכר בא"ד
 הלוקח נוח לי להמכ"ן לו כלל משכ"ן מאשר אשכ"ן לך במשכ"ן
 וספיקו דמר אם יוכל המלך להשיב להמוכר שדבריו כמים ואמ"ים
 ונלמנים כמתם ואין ונאפו לדחום ה"ן המלך . א"י ירד"י לא
 ידפמי' למה זה ישאל לש"י הלא גלוי ירד"ו לפי כפ"ו כבוד מ"י.
 הריב"ז כשם הרמב"ן במ"י ש"ס ותמ"ם הדברים שאין לסלק הלוקח
 מפני מש"ה הצר"י כל שאין הדבר יכיר וכדור שהא' הצר"ה גס לא
 להשיבו או להחרים כי אין זה ופ"ש"ם הישר והסוב. הרי קמ"ן שאין
 להשיבו או להחרים במקום פסק הצר"ה כמו כ"ד שאין שר"ה
 מבוררם כי אפשר שהמתם פ"ם המוכר שהלוקח נוח לו כלל משכ"ן
 כי באתם במשכ"ן יש לו להכרי"ם כשמי'רמו ואם נאכ"ר אפ"ו כ"זכ"ן
 לרדך לילך ברי"ה ודי"ה . איכ"ה שריב"ש כחז שבעל הספור ז"ל
 כחז דכל היכ"ה ש"ס לחוש להפ"מה יכול כן הצ"ר להחיים פ"ם
 פ"ל

מאסס הכי נכריחו לטרוח עוד לחזור אחר מעוט ולטרוח למכר ולחייב אחיכ שבוטה ללא תוספת אין הסבדא עתה זה ואין קולעת שגלי הולמתו דהסוכי מערת' למה לי מ'מ'ס אס מכר כהמחנת המפוט דשאלנא קדם ריבויי דהמוכר אינו רוצה להמתין למלך והלוקח יש לו זמן שנה או יותר לפרשן מעוט דלא ש'ך לומר דהמוכר יתכנס ללוקח ולוקח יפרע למוכר שאין מקום לומר שיכנס לוקח לתופלת המוכר שיטול מאתים רק המוכר ישכנס רק לנפ'ד דכהא פני בשבועות היסא מפני דמלי לצימר לא לך מכרמי ומפתי נמוחי אלל הלוקח יטוין צבי וליס :

פס וברי דברי לא אוכל מלט לגלות פני הדרתו אשר נוכחי ונסתכנטי כסך כעיון בעיין כתיבת פסק אשר רבים קראו תגר אס כותבים כסך שיכנס הנחבס היסא או ש'ד ולא פירש בו אס לא ישכנס שיתחייב לפרוט סך ק' וכך ולגאורה נראים דבריהם [פי' דברי הכותב'] כי לפשמים מחויב ליכנס על כנה פרי' שהספנו' והתשוב' מתפשט' לכמה סעיפים ואס כה הכותב לתמוס ולא ירצה הנחבס ליכנס יוכרחו ליהדר לקיפעת קמא למרצ ביד לשרות להס כמה יתחייב יש זולתה דברי ובעלי דבר ולזוט שפטים לומר שכונא הכ'ד להרבות שטר טורח . האזכס קשה מאד כמורמס לכתוב אס לא ישכנס יתחייב חדא דכבר נהגו לכאוב שבועה לזמן יום הכניסה ראשון דמשמע דלא פני בלאו הכי וא'י פ'יכ נכתב אס לא ישכנס לזמן הגיל יתחייב וכו' וזה דבר אד שמשני שטר זמן שבועה יתחייב לשלכ' . ועוד שנים ח'ך נכתב שאס לא ישכנס יתחייב פן וחולי היפך שבועה של שנגדו דאי שפך מני להפכו כל זמן שלא שכנס ואי נשאל לנהב אס רוצה ליכנס או להפכה קשה הדבר מאד להראות מקום לכפל דבר כמבאר סימן י"ו ופ'י פ'יב (וכרור לפניד דאס אין הנחבס רוצה ליכנס ואין בו דעה להפך שבועה דאין אומרים למוכס ליכנס רק חייב לשלס) וליס הס כי לא להוכיר כספך היפך שבועה אס לא זכר הכותב ועוד הרי אפי' הפכה מני למיהדר ביה ככס' כינ . ועוד דאס נכתב פרוין היפך שבועה לנרך לכאוב ג'כ אס מנקש המוכס מנתכס רק קבלת חרס (אף דלא בריר כי לא מלאחי רק חרס סתם) וכשדאי לנרך לכאר כל מ'ש כס' פ'יב סימ ופ'ו סיני . לכן נכוחס כל פשחותי' [לא השיב רבינו על זה והפטר לרוב פשיפתו כי אף שקובטין זמן שבועה מימ כסיפא דאס לא ישכנס כובטין סתם ולא בזמן הגיל רק אס המוכס רוצה לשבועה או למתן ואף שכותבין אס לא ישכנס יתחייב מנילא משמע על זמן שהשני מוספת עליו ומימ אס ירצה להפכה] באלה ויוממות מכ'ס כסובמו וענותותי' יאיר פ'י כמורמו וזי'פני ההגנתו ופנתה כי נדקמו :

יאיר חיים כנדך

צ שארה ילמדו רבינו הלכה למספה על דבר המספס שנחסהו ככאן מחמת המסוס כניס הש'ך לישומי אחר שנמכר ככ'ד כהמשעות הפתק של שטר הנכתב למתי דסייט שהלוקח התרצה לאחד המסירה להחזיר המסוס לישומה לאחר ששה שנים לאחר שיתן לו אפטרופסים שלה או אחיס ק"י ר'ס כמו שדלח מ'ז באר הסיו כהפסא הגיל והחיכ עת הלוקח וגם היסומי הגיל והלך סיורש של הלוקח הגיל ומכר לז'ס אחר המסוס הגיל דהיס שנאן לו כשטר כל הוציט ש'ס לו כמסוס הגיל ועכשוו כה סיורש של סיורמי הגיל ונקש שהלוקח מן סיורש הגיל מתחייב להחזיר לו יסוקמס הגיל ונתנת הר'נו של אל קה ראשק אפטרופס לסחורי ליסומי כהמשעות השטר על ק יורי מורי הרוין פס מ' ויטין מר מה שהביא כ'י כשס הריסביא והרשביא כ'י ר'ז אפטרופסי י'ז וגם מה שהביא כנית חדש כשס דקס הנית כס'י הגיל וכשיפ לא ספריס כ'י וגם מוריס הביא הריסביא והרשביא הגיל כדרכי משה וכשיפ כמקוטו לא כהכ כלום על ק נקשתי מצד לאוריפני דעתו הרמה אס ייכל סיורש הגיל לה'ילא המסוס הגיל מיד הלוקח הגיל נקשתי עוד פסס שאל ירצה לאוי ויכתוב פ'י כי חוזר המוקדם ראשון עוד אדע כי מלאחי מן כעירי וכו' אפסיק מפני ככודו ואמן שלום לארס גדול כהנסיס . כ'ד תלמידי נאס :

אחנה

פכ'ל הרי מבואר ש'ס מחלוקת כדבר אס מתחייבים כמקום ש'ס לחש להסרמה . אבל כבר כה הגאון מהררי'ס כמלק ח'מ סימן ס'ז והשוה המחלוקות וכתב ח'ל וירצה לי דמארס סתם אין הרמזין והרשביא חולקים על כפל הפטור שלא אמרו אלא שאין מתקין את הלוקח למרס ולשפטי מרס דומיא דשבוטי אמרו שמתקין לאומו להפיל מרס עליו אס עשה פרמה הא לא מקרי טוב וישר כו' אבל מרס סתם שמתחייבין על מי שפשה פרמה כו' ש'ודה כדבר כפרי כ'ד כגון זה אין בית מיהוס ולא הקפדה כדבר . מדע כו' פ'י'ס הרי כומר הספק הראשון שנתפסק מר . ופ'ד ספק השני אס חייב המוכר ליכנס בלא'ה עגון (כוונתי שהלוקח אינו רוצה ליתן המעות וליכנס אחיכ ודאי אס רוצה המוכר לטפו ללוקח לפרשון מחויב ליכנס שאין פרמה ויפסיק גם לכ'מ) דזון ק' בר' ועדיין לא פירס הלוקח אס יוכל ק המצר לגלגל גם שבוטי ולפ'ד אס המוכר ה'י חייב שבוטי יוכל המצר לגלגל עליו כי גלגיל שבועה דלאורי' הוא . אמנס מפיקרא דדינא פירכא שמכ'ת הפס כמושלס שס כשאלתו שאס ז'ן שוה ק' בר' והלוקח לא נתן פרוין המעות ש'ר'ך המוכר ליכנס ולפניד שזה אינו כי אין למוכר פסק פס המצר כלל אפי' שלא קיבל המעות רק המוכר מוכס את הלוקח שיקיים מתחו וימן לו משותיו והלוקח מחויב ליתן לו ואחיכ יש דין בין הלוקח והמלצר ואלפניד פשוט ואס יש למכ'ת להשיב פ'ז יודיעני ואס יהיו דבריו נכונים אודה ולא אבוט ואקבל האמת כי כן דרכי לקבל האמת מני שאמרו מכ'ס ממכ'ת שחורמו אמת ינהגו חכו ש'ך מתוק . ותו לא מ'די כפת רק מי שהכין כסאו כשמיס יג'יל וירוס כסאו עד גרס המעלות כהפשו ונקש' אובכו נקשר כשבותיו אהבמו שאינה תלוי כדבר כפל :

נאס הסרוד מאוד גר ש'ן א ש כ'נ'זי חונס פה ק'ק מ'ך-

יועץ וכשוא פנים וחכס מרשים . היכל דברי קרית ספר וקודש קרשים . כפלולו פוקר הרי הריס וטרשים . כהכשמו יג'ה ריון דלאורי'תא וככונתו יכאר דבריס כעלמים וקשים . פן רפמן ופליבו לא יוכל ועל פלני מ'ס יוכל שרשים . כל נחא ילך למימיו חד וקל וכל מנקשי דבר ה' אליו חונשים . המופלג כמורי וכהכמה וברילה ובפמה ד' הראשים כו' [הגאון מוהררי'ג גר'] .

פח הגה כמ'ס כדעת הרמ'א פישור נכסי דבוגרת פרוין אד החתימות לפ'ד כמקומו שומד כי דרך רמ'א אפי' כמקום שלא נתלקו הפוסקים לכתוב אס נשתנה הדון פ'ד שטי מוכס דרוזס האחרונים מכ'ס לכתוב דעת יחדי כלשון י"א אס אינו ג'וכס כימז ודי כזה רק אחר האחרון והוא דרכ'ת איני גא שכי מכ'ת ח'ל האמנס אפיקרא דדינא פירכא שמכ'ת הפס כמושלס שאס ז'ן שוה ק' בר' והלוקח לא נתן פרוין המעות ש'ר'ך המוכר ליכנס ולפניד שזה אינו כי אין למוכר פסק פס המצר כלל אפי' שפרין לא קיבל המעות רק המוכר מוכס את הלוקח שיקיים מתחו וימן לו משותיו והלוקח מחויב ליתן לו ואחיכ יש דין בין הלוקח והמלצר חו לפניד פשוט ואס יש למכ'ת פ'ז יודיעני וכו' הנה מכ'ת כשמותותי' הרשי לדבר דבר אף כי יש ה' כמקום קדשו שהלכס כמותו ככל מקום אחי לא ידעתי שותא דמכ'ת כדבר הזה כי דיוס וברור שסחס מלצר המפטרער כוא כשכבר פרע הלוקח המעות למוכר ולכן כהבו כדון קנאה כמאחיס וכו' נכנס הלוקח וטפל וככה'ג מוכה ככל דברי הפוסקים כדד'ת ומפסי דליהו המוכר שתק והמלצר מקרקר להיליא הקרקש מיד הלוקח לכן הלוקח נכנס וטפל המעות כי כבר נפשה הלוקח שלווח של זה המלצר כאר'ל מש'כ כמכר המוכר כק'ס חכה הלוקח ועדיין לא פרע המעות רק מפני שנתפרסס המכר הולך המלצר להביא המעות לכ'ד והלוקח שותק כי פרוין לא נתן המעות ומודה למלצר או שספן לוקח מ'דו חכה מלצר כדון ומוכר מנקש מאתים מי מכריחו למוכר שיכנס ללוקח אס רוצה להמתין לו ימים או פטור או יותר רק המלצר שהולך להשלים מאתים ורצה שמי שנתקבל המעות ישכנס ואס לא ישכנס יחזור לוקח ק' ודאי דעל המוכר ליכנס דמי מכריחו ללוקח לחזור אחר מצוט כפרחה חכס להיזת שלווח של מלצר אחר ש'ודע שהג'ס של מלצר אס כבר נפשה שלווח כקריס כ'ל דעת וכו'

כד

העמק משער מכירה

אנחנו ח"מ דיני פה ק"ק פלוני בלא נכח ב"ד יפה ככא"ה לפי תחז"ל מברנו להנפלה כמר פלוני סג"ל המקום שייך ליהומה פלונית בת פלוני ככה"כ של אחים הישן אשר מלך אחד וכו' כל שופרי דשערי . והנה נכתב בשער מכירה ככא"ה ונכתב בסופה תנאי זה בלשון זה אכן לאחר המכיר' הג"ל המרלה כמר פלוני הג"ל בלא שינוי אחד מאסטרופוסים או אחים של יהומה הג"ל לאחר כמות ששה שנים מהיום ויתן לו מאה ועשרה רי"ט הג"ל ח"י מה"י"ב כמר פלוני הג"ל לחזור ולמכור המקום הג"ל ליהומה הג"ל אכן פלוני ששה שנים הג"ל ישראל מכירה זו ככל מוכף ושו"ו הג"ל כל הג"ל עשיתו ומכרתו לטובת יהומה הג"ל במכיר' גמורה ב"ח"ה לפי תחז"ל וככה ב"ד יפה ככ"ל ומה ששעיתו כתבת וחתמתו יתכנו ל"ד כמר פלוני הג"ל לפדות לזכות ולר"ח"י מהימנה נעשה היום זה ה"י ככת ת"ל לפ"ק פה ק"ק פלוני פלוני דיין . פלוני דיין . פלוני דיין :

צא ודנה

עדים אבא לפתח השאלה דשאלתה קדמיכו נורא"ו נפלאמי על לשון מעשה ב"ד שכל ל"ד בהסתקה ודקארי ל"י מה קא"י ל"י דלפניד אין בדבר הר"ע"י של כמר זלמן הלוקח כלום אפילו לו עודנו חי עם יהומה אחר שנכתב במעשה ב"ד וז"ל אכן לאחר המכירה הג"ל המרלה כמר זלמן הג"ל בלא שינוי אחד מאסטרופוסים או אחים של יהומה הג"ל לאחר כמות ששה שנים מהיום ויתן לו ק"י רי"ט אחר מחויב כמר זלמן הג"ל לחזור ולמכור המקום הג"ל וכו' והנה לא מלאנו לשון תנאי ש"י במכירה גם לא היה בשעת המכירה גם לא היה רק דרך ר"ע"י לא התחייבה או קיים וא"כ לכל פירוש המפורשים והסוסקים כסוגיא דסרק הרי"ב דף ס"ה בש"ס מכר לו השדה וכו' נעשה כמ"ד ליה מדעת' ולא הוי רק פסומי מ"י כמבואר בסור וכו' ס"י ר"ז רוש"ט ע"י וכמ"ש הבי' בש"ס ר"ע"י"א שם סוף רוש"ט י"ז במחודשים . ומ"ש אח"כ במעשה ב"ד הג"ל ח"ל שכא"ה יבוא וכו' אי מחויב וכו' ולכן דמחוק ונאמר דמסתמא היה בעיני שכמר זלמן מחויב כגון שהתחייב עליו בשעת המכירה וככה"כ והרי עדים נאמנים לומר תנאי היה בדבר היה וכ"ש דמ"י ב"ד ח"מ לומר שהתחייב בשעת מכירה וע"ד כך מברו לו (ואין זה סותר למ"ש במעשה ב"ד לאחר מכירה הג"ל המרלה וכו' ד"ל דמכ"ד הוי דק"ל בכל התורה דכדבור דמי חוק ממירר ומגדף וכו' והוי כשעת מכירה) ח"י שמי"ש תמרלה ר"ל פ"ס בקשה המוכרים ששחו כך (ונהי דאין ראי' ממ"ש במעשה ב"ד ככל אופן המועיל דלא קא"י רק גוף המכירה כמבואר בהד"ה) י"ל אחר שכמו"ב לשון מחויב מסתמא הוי בעיני המועיל לחיוב (וכה"ג כתב הטור בשם הראב"ד גם הרא"ש והובא בהג"ה ס"י ס' ס"ו) . וי"ל עוד שכל זמן שפסוקים בעיני המכירה הוי הר"ע"י כמו בשעת המכירה אף אח"כ כמו דק"ל קי"ן מלימתי חוזר וכו' כמ"י ק"ה דל"כ (נהי דליק קושי"ם הטור על הרש"י"ש דאחר דמחויב להחזיר המקום ה"ל ישיבתו פלוני רי"ב"ט דלא הוי למפרט רק הלוואה ודאי ליפא דכל דיש זמן לחרי"ט פו לא הוי רי"ב"ט כמ"ש הסמ"ע ס"י ר"ז ס"ק י"א (ח"י כמ"ש בה"ח מפני דלא היה בדרך מלאי בשעת מכירה רק התחייב אח"כ לא הוי רי"ב"ט) ושוד דמלשון מחויב לחזור ולמכור גוסי' מוכח דלא הוי הלוואה רק מכירה גמורה (ומן) מ"ש אחר שמת זלמן שהתחייב עליו הסחיינות דדי' ככל ואין יורשו לרי"י לקיים אפי' יהומה שודנה חי מפני דלא תלי' כלל מכירה ראשונה ככא"ה זה רק שהתחייב עליו כמ"י ואפי' מכר כבר דשכ"ל ונשכ"ט לקיים העוקף לא כיי"טין ל"יורש"י ככה"ג ס"י ר"ט ודמי למחויב עליו בעיני לחזרו שימכור אחר שנה קרקע פלונית כמ"י פלוני ומ"ש שכלי ססק לא יפלה על דעת שיזכרו יורשו לקיים ולמכור . וכל זה לו יונח דא"ס היה זלמן חי וקיים היה מחויב להחזיר הקרקע ע"פ שי"ט דחיקא שכתבו להסמיד לשון מ"ש לוי מחויב וכו' שהיה ככא"ה אבל כחמת אין זה כדאי לטו"ח הקרקע מיד המוחזק וכי מפני שאנו מדמין נעשה ונעשה וכל כ"כ"י ל"ח"ה מעש"י דלש"כ כמבואר בדו"חא וכו' לכלל דוחקא אין על"ט . וכל מה שכתבתי לא נעש"י ולא נעש"י בעיני סוגיא דסרק מי שאלחו כסלונג' ד"י ולא ל"יורש"י

ומה דאמרי עלי' דיני וממוט מסוסקי הלכות (ובחזו"ש חדש"י ש"י די"י חמ"י"י בעיני בהוא חזק דרוקא כמלאי שמתנה א"ס עם רשאו דדרך הממנה מלאי להקפיד על כל היזאל מדקדוק לשונו כמו שמדקדק בגוף הפלאי לכן י"ל דדקדק כאלמו לי או סתן . מש"כ במוכר לחבירו בית כפר מאחיים שי"ן לו מיד או אחר שנה ועמד המקח בקנין ושטר ומ"ש מוכר או לוקח דהמקח קיים והמטות הם חוב על הלוקח מה' לי הם מה' לי כניהם ולכך אפי' עבר ז"ס ולא נפרע המקח קיים מע"כ ככא"ה ואפי' שהדבר פשוט לריכ"ב למודפי להל"ל מטעות הדיוק בזה דמ"ן ולי' . וז"ל עוד דרוקא בדברי הפלאי על"ז מש"כ בדברי המעשה וזה מוכח ממ"ש רשכ"א והוא הג"ה שס"י רמ"א שדה זו נכונה לך וכו' דכ"ז נוספים ולא דייקנא לך ולא ל"יורשך מ"ה"א י"ל דהתם מיירי כשכ"כ החוקי המקבל כשדה דל"כ ודאי ממרי"ן לך דוקא דק"ל ככ"כ לך ואמרי"ך לפלוני ומ"ש פלוני כתי' רלשון דז"ו יורש"י דמ"ן ככ"כ"י כתי"ח ס"ג וה"ה ככ"כ"י לפלוני ואמרי"ך לך ומ"ש כתי' פלוני ודוק הי"ט . והשני דלא דייקין לי' ואתה רק לטובת יורשו וז"כ של הממנה והלומר כגון כמותן ממנה ע"מ שמתן לי וכו' או הלווה על שדהו וא"ל א"ס אין אהה מכיר' וכו' או כמכר ביתו ואמר לוקח ע"פ קצת המוכר או כשעה המכר או כק"ס א"ס אהה מכיר' לי כן שנה סך המסוי' לחזור לך כ"כ ד"ל דייק ואמר דרוקא אהה ודוקא לי' . מש"כ בהמנה המוכר ואמר א"ס אני מכיר' לך וכו' סחור לי בימי לא ינמ"א לדיק ל"י ולי"ך ע"ד והארכתי בזה מאד רק מס"י שאינו נוגע בנדון שלפנינו לא חסנתי להסתפק) והנה בגוף הדין דדיוקא דל"י ואפי' מלאנו ג' דעות הא' מ"ש הבי' ס"י ר"ז מחודש י"ז בש"ס הרי"ב"ה בש"ס טרמ"ה . ש"כ על הא דמ"ן א"ס אין אהה נוסף לי מכלן עד ג' שנים וכו' שא"ס מה' א"י מה"ס מוכר או לוקח טוב אינו יכול לקיים פלאו וזה הלוקח בקרקעו דלמה ולא יורש"ך משמ"ש ופי"ס ש"כ"י ר"י בש"ס הרשכ"א והוא מ"ש הבי' רוש"ט כ"ז במחודשים ס"כ"י יע"ש ולא כ"י שהרי"ב"ה מוק' . אכן כספר ב"ק הבי"ט (בא"ה הג"ה רוש"ט כ"ז) דק"ל ס"ב ע"ב הע"מ"ק ג"כ מ"ש הרי"ב"ה בש"ס הרמ"ה ופי"ס בש"ס הרי"ב"ה שש"י על הרמ"ה שר"ה לו דרוקא ג"ב ג"ב כמ"ה דמדת' י"ב"ג ומגד"ש י"ל דלמ"א קפיד בלשון פלאי מש"כ כמכר ל"ש מורה ולוקח על"ן או יורש"ה כל שפרע המעות וזה זה ב"ב . ולפי' רוש"ט במחודשים ז' הבי"ט הבי' מ"ש הרשכ"א לחלק דודאי לי הוי קפידא מש"ס דמסתמא כדוקא אח"י דל"כו לר"ך ל"כו מש"כ ע"מ שמתן ומ"ש (פ"י זה של"ו ל"ת) יורשו נטנים דאין קפידא אחר שהמעות כ"תן מש"כ הוא גש"י יורשו ודעת זו מי"מ רמ"א כה"ה ס"י רמ"א ס"ז (וג"ל דוקא כדירש"י כסף או ש"כ מש"כ בלא ה"ה רק הבי"ט או השדה כאלחיים דמו) והנה כמ"י משמ"ש דלכלה כדח"ה מחסא מחסינו ודכ"י הרי"ב"ה בש"ס הרמ"ה ודכ"י הרשכ"א הראשונים שזכר עם האחרונים מ"ש ר' ירוח"ט בשמו פוליס בק"י אחד . וכן רמ"א ב"ה"ג שם ס"י ר"ז הע"מ"ק גם ש"ה"ס רל"פין ולא הרגיש וזה חמיה גדולה שדכ"י הרשכ"א סותר' וא"ז קפידה דלמה סתן וכמכ"י בדרך אין לומר ג' דרכים ומלוק' דיי"ט ל"שכ דכ"י הרשכ"א גם ש"ה"ס (והע"מ"ק שכתב הוא דמ"ל דאין קפידה רק ב"ה"ג טעם למ"ס קפיד' אפי"ס דאין המלה יסירה כגון לי או ע"ס מלה יסירה כגון אהה סתן) ומ"מ הוכחתי הס רק לחזרו' חוק מברכו האמ"ס למדקדק בלשון וכיסוד העיני בש"ס פ"י מי שאלחו ומפי' האריכות והסורה א"כ כ"י אינו עיני לתכלית המנוקש (השמש"ו) וחזור לנדון שאלם ישראל אלו היו דכ"י הלוקח כמר זלמן כאלון המועיל שיחויב לקיים כגון שהיה פלאי גמור בשעת המכר או בקנין או הנשנו לדכ"י הסוסקים כמל"ג ל"י ופי"ן גם ש"ה"ס . אחר שמת הלוקח ויורשו וגם יהומה . וגם בזה למכ"ד פשוט חזק הלוקח מ"יורש הלוקח הראשון אפי' גד"ל דיוקא דמ"ן ובגון א"ס יורש"י יהומה אינם אח"ה הסוכרים הר"ע"י וכל"ס ל"תן המעות דמ"י הלוקח השני לומר ק"י לי כדעת הרמ"ה והרי"ב בש"ס הרשכ"א ר"ש קפיד"ה דרוקא א"ס א"י מאסטרופוס"י יהומה או אחיה כלא"ס וכפודנה חי (ובכ"ר"ט מאחר שנכתב ח"ל כל הג"ל מברנו ושע"י לטובת יהומה וכו' דוראי ח"י י"ל דהוי קפיד"ה כתי"ה דק"ל

דוקא) דק"ל בארמא כפיסקא דרינא היכא דקיימא תיקום. וכ"ש
 מלך דיוקא דל"י דכל אפי שוין דאמרינן לי ולא לירשי לנד מהבני
 הריטבי"א על הרמ"ה שמכ"ח כנדק הבית ושום פוסק זולת הכ"ח
 לא יזדו וגם רמ"א כפי רמ"א לא זכר רק דברי הרשב"א דש"כ
 ל"י הו' דיוקא וכ"ש כדון דין דמת גם יורש הלוקח הרגשון
 דלנך לומר ל"י ואפי' לירשי ואפי' ללוקחים מירשי ואפשר דגם
 הריטבי"א לא ס"ל זה ואפי' למ"ל דחולק גם כזה דל"ן חילוק כרי יחד
 הוא ולא מאלט לו הכר. וטוד י"ל דדון דין הו' כמתנה דמדעת'
 יהיב כמי"ש התרסא אלמן וכו' איכ' אפי' נאמר דהיה הרישי בלוי
 דל"א מ"י למיסוד ביה מי"מ קסיד ואמר לי ולא לירשי כמו במת'
 דגם הריטבי"א מורה. ומטי ששפת' שריס כמורה חולקים וס"ל
 דיש לאל יד יורשי היתומה להולי' המקום מיד לוקח שי אמרטי
 אלא דבר הוא. ודארי' על כל יד' לרדים לחקור לדעת זאת דלא
 קפלי קר"ח כבאמ"א נכחו אכל ינפתי ולא מאלמ"א דבר נכח ויחד אשר
 יטלו מ' זייטס וז' טייטס דא"ל לומר דס"ל מפטי דלא מלינו שאמר
 כמר אלמן לוקח לשון לי רק הכ"ח כמנו שהתירו וכו'. אין כזה
 כלום דמטי' דפי' מרינו' דר"י שאמר כך כמנו הכ"ח דן או הכ"ח
 רז"ס למש' ולדקדק לשון ריני' דר"ל שהמכר התנה כך או הכ"ח
 דבך היתומה דפליאו רמי ללמטי' והלוקח נמלה ולכך פ"כ מ"ש
 ירמ' לו ק"י ר"ס לאו דוקא לו דלא אמרינן דקסיד מוכר בדבריו
 כמין שחור עבד יורשי וכ"כ וכמי"ש למעלה דל"ן זו הסברה הכדויה
 כדאי להולי' הקרקע מחוקקת לומר שפי'ר התנאי הסנה המוכר
 ושהלוקח נמלה כהכ"ח הראש' או באמירת' הן נגד לשון הכתב
 כפי' נמטטה ביד ששלוקח נמלה ומכר מאן דכר שמה. ואם
 מטעם זה ס"ל להולי' הקרקע מיד הלוקח מפטי דקשה בעיניס
 לומר דפדין לוקח שני או יורש לוקח ראשון מנכר' דלחו מחמת'
 סלה הוא לוקח ראשון וכר"ב ארז"ל כפי' המפקיד (ואצ"ג ד"ל
 שאר הכא דקסיד ואמר מלה ימיר' שהרי לא חזין כלשון מעשה
 ביד שום ימור לשון. ועוד שכבר הוכחנו למעלה בענין דמות' פירוקן
 דפרקין למיחזי דברי הרשב"א דדוקו דל"י לאו מלך ימור לשון
 אחיק ענה) ולכן רז"ס כח החולקים לומר דלא עדיפי וכו'. ומלינו
 כפי' דקדושין דט"ו דדחי השי"ס מלך הסברה אפי' ילפוח' דנבי
 לשינף שס' לו ולא לירשינו גבי הפנקס וה"ה ה"ן ואין ללמוד מתנאי
 דגם כלל. ואם זאת דתמס' אמיר' כמה נפשי חילה דהנך גברי
 ישר כחם ששיכרו דברי כל הפוסקים להולי' מיד הלוקח דאיכ'
 נאמר כמות' מתנה לחכרו ע"מ שיתן לו מנה ומת' הנותן דס"ל
 דלא מ"י המקבל יתן המנה לירשי הנותן ולא מ"י המקבל לומר
 לירשי הנותן לא עדיפתו ממורישכס וכן כהלוהו על שדהו וא"ל אם
 אין אחס' תותן לי וכו' הרי הוא שלי ומת' המלוה תוך ג' שנים
 דמלנו גבי' לירשי מלוה אם מת ולא מ"י הלוה לומר לירשי
 מלוה כמו לשם המעות דלא עדיפתו וכו' אלא ע"כ לא ס"ל לרשב"א
 וריטבי"א ושאר פוסקים ככר' זו אם י"ל דקסיד המתנה. ואם ה'
 אפשר כשיקול דעת' קלישת' להכריע בין הפוסקים היה אפשר ל'
 שלמד לפי'ן קסידה דל"י גבי מכירה והלוואה לשון בני אדם מלשון
 תורה שהרי רז"ל דרשו כפי' דמתנה כשמתנה' קמייח' גבי עדים
 זוממין לו ולא נאצטו וכן לו ולא לירשי דהפנקס הכ"ל ונבי דלי'ן
 הרשב"ג גבי גם דס"ל דלשון בני אדם אין קסידה וכאשר דבר
 זה כבוד לדמתי אין ללמוד מלשון תורה דלשון תורה לומר וכו'
 מש"כ בקפידה גבי מכירה והלוואה דמחלקו הפוסקים כד"א אפשר
 ללמוד מלשון תורה חס' מוכח כשמתח' קמייח' דמס' פסחים
 זכחו כפי'ן מ"ש שס' י"מ לומר מן האור י"ש מיה' י' לדחי'
 ולומר דנבי דנבי' דר"ס נמס' הולכים אחר לשון תורה כדמוכח
 כדל"ס דיה' גבי טוד מן הרג' ורז"ו גבי פליה ופיכורו של פיר
 היינו עשוס וענין מד"ס דברי תורה הם מש"כ דברי בני אדם
 עמ"ש כפי'י' הש' ומתן שהרי כפי' ראשית' הגו אמרו אפי' כלשון
 חכמים לשון תורה לומר (מיה' י' לדחום דשס' לא מיידי רק כפי'י'
 המל' ופי"ל דאפי' היינו לומדים דברי ב"א מד"ס היינו כבי'אור
 ופי' הדבר מש"כ כדוק המל' דל"י דברי' תורה שאר דאפי' על כל
 קון וקון דרשין מ"י מילי' ורז"ל למ"ש סוגיא דר"ס פסחים ד"ג
 פי'א דל'סוך קר' ל"מ ולכרזי' חכמים ולמילי' דשלמ' גבי לשון נקיס

והיה אפשר ללמוד ג"כ משם דלא דוקא כמלה יתירה דייקנן
 וכפי'ן דרשות השי"ס על לא יראה לך ממך. קח לך. והיה לך לאות
 ולקחתם לכם ביום ראשון. לי ולא לאורי'. לו ולא למוכר ולא לירשיו
 הכ"ל דה"ל שפיקטו וכן פובא אלא אפי' כדלא אייר כגון לו
 כאשר בא"ט ה"ל. ו' ולא לשקו דראשית' הגו. לו מדעתו דלויס. לך
 ולה' לבל'ן דשלוח הקן וכפי' עובא דלא מיידי דרשין לך
 ממזממותי' וכה"ג כדדוס ולכ"ס ועכמ' דרשות וכבר הוכחנו ג"כ
 למעלה מלשון הפוסקים דדיוקא דלך לאו מלך ימור' אמרינן לא
 לירש' שהרי דייקו ג"כ כמלת' מתן. עוד ה"י נראה לחדש סכר'א
 נכונה אלו יתן רשות להכרס' מדוכס' קטנה להכריס' ולומר דלא
 אמרינן דייקו וקסיד כשמשות' המלה אף כפי' ימור רק כמלה שאין
 בו זולת התייחדות הדבר כפי' שום פטולה או מעשה או שם כגון
 לי ולו ולך ולהס' מש"כ כשכלל ג"כ בו שום ענין או מעשה כפי'ן
 אמן או מתן לא דייקו כלל [גם לא מאלמ"א כפי' שרז"ל למדו דיוק
 ככה"ג] ולכן אפי' גמ' היינו אומרים כמות'ן גם פי'ם שמתן לי וכו'
 ומת' ה"א בל"ס יורשי' אם נסתלק הבעל ונותר' לו והבעל אסור
 כאלוה' גרושה. רק דל"ל זה ג"כ נראה מדברי הפוסקים ה"ל דגם
 כשהתנה ואמר מתן דייקו ש"מ דלא ס"ל לחלק בין מלה למלה
 ובין ימור המלה או לאו וכפי' מלינו בקלמ' דרז"ל פ"ג המישוט שדרשו
 ג"כ מוספי' אש"ס דאין המלה כולה מסוגל לך רק אום האחרון
 כגון ביתך ולא בית'ה דנך ולא דינן וכרי' כאלה. סוף דבר
 אנו אין לנו לדמות חלוקי' דייס' מסברת' כריסו' אחר לא שצדוס
 קדמונינו ואפי' פ"סק' הקדמוני' אשר לפרס' טובה מריסוי' נמנו
 מזה אם לא מל"י כ' ור"י משי"ס אף כ' אהנו' ימתי' דיימ' נך
 כדמונינו כצדקי' לאו קדיס' גדולי' הפוסקים אשר לפנינו ומעפרי'יה
 כמלא עיינין ולא נטה ימין ושמאל וכ"ש להולי' קרקע מיד המוחק
 כה. וכבר כתבנו למכראשונה כפתח דברינו שלא הבענו כלל וצ"ק
 כשאלה זו לפלגוס' גדולים' מקרי' לב' בזי'ן דיוקא דל"י ואתה מתין
 רק הר"י של הלוקח ימלא אחר המכר כפי' קנין בעל משיקרו ורז"ו
 רק פיטוטי' מילי' ואפי' ימלא חולק' על האמת מקום ל"ן ויחד לחלו'
 מלך לשון חיוב וכח' ב"ד ירש' מי' לא ימלא ידו ורגליו ככה"מ לחייב
 הירש' וכ"ש ללוקח מן הירש' לאשר ולקיס' זה שמתהייב עלמו
 אחר האכירה לוקח ראשון. סוף דבר יאכל' סלה ומדי' רז"ו שזכר
 לוקח שני כמתקן' ואפי' כל הרוחות כשפטוס' כמות' לא יוז' ממקומו
 ומחלתו. וקלרנו מאד כמקום שהיה יש' לאל ידיו להבי' רז"ו מבי'ר'
 ולהראות מקום על כל דבר ודבר רק כאשר ידפי' האיש אשר
 אכ"י שולח אליו דברי' האגרס' הואת' כפי' כדודי' תורה חשנתי
 האריכות אף לומר' וכחכתי' כקילור מוסג' דעתי' הקלושה והחלושה
 מלך. כחם הערוד יאיר חיים ככרך

צב

חיים וכבוד וזכר טוב יזכר. מאל המוכר. לאיש הנכד
 ככדומ' מדובר בו ומש' משפט' על'נו וכו' כ"י פי' פ"ה
 כבוד שמו מוהר"ר חיים כ"י י"ז:

הנה

באחי מרעיד ומחריד לעורר הארי מאך קופה של כשר
 בישר'א שמי'א אפתור' דהכ'א לשאל' שאלה אחת גדולה
 כפי'י' אפס"י שהוא קטנה כפי'י' דמר ואולם מיום עמדי' על דמתי
 ולמדתי' וללתי' כמי'ס אדיר'ס ב"ס השי"ס וכפוסקים ראשונים
 ואחרונים ובתשובות' חדשים וישנים לא מאלמתי' דמיון וחוכר' חיבור
 כפי'ן עסק' שאלה זו אשר אר' שואל מאש' הוד רוס כ"ס לגדל'
 חומרת'ה וכמה עניס' שרשים ופסי'ים מסתעפים ממנה חלמ' היא
 ראובן שהי' מוחק' כהכרות' ובישרות' כל ימיו ומתיד' היה יושב
 ועוסק' בתורה ובמלות' והי' כהן לאל' עליון והיה לו שני כנים גדול'
 וקטן שם הוא ועבד' המלו' להיות' חפשי' מלודו' כאשר נכאר לפנינו
 וכאשר ב"ס זמן החמות' של הגדול' ראה מלכיו הכ"ל להלבישו
 ולפרסו' ימור' וכלו' יכולנו וארז' כפי'ע' למלתי' כשפוטוס' עד שכמספ'
 לא ה"י לו לחס' לאכיל' ובגד' ללבוש' ושכ"ו נחוקטוס' עמו ובחך' הקססס'
 והמריכ'ה גדולה קם כפי' על ארז' והכחו' כהגפרו' בין כחפו' ימור'
 מנ' פצמים' מכות' אחריות' כלין מוסר' והכס' אמת' ובטוטי' ואחז'
 הקטן קמו' ומתכילו' חיל' ורעדס' אחוסס' חיל' כילרס' ומסכר'כמ'
 פיהס' וחלו' לא היו יראים יראת' ה' וישראלית' מלך כסכס' הי'
 דוקר'ס

דוקרים אותו נשני מפרסותיו שנידיהן אך לגדול החרדה אשר
 נשלה פליהם כמחילו לנכות כפי גדול פד כי אביהם הגדיל לנשני
 ואמר ראו גדולי שגדלתי ומפורש מהם יפס נפש כאשר יתבאר ואמו
 וכי' אמרו רשע הלא מראה גדול הפניות שלפרכתם יום אחד אין
 יכולם לביטו מגיב אף כי להכניס רשע גדול כמנהג י"ב מי יכול
 לכביש ולא יכלו דברו אמו לשלום מיום ההוא והלאה כי גדלה אש
 המבטרה בקרבם וכמוך כך קראו אביהם ואמם לנכס הקמן אל
 השדה שדה הפיר ואמרו אליו אל תלמד פ"ז מה שראו פי"ך כי
 כוודאי אלנים אמם ומורמו אמם ואין הקביה פושט מורמו ח"ו
 שלפטר כלום יש בן שמורד ומכס לאכזו אך כי רע עלי המעשה
 שיעשה תחת השמש . והמעשה שהיה כך היה שאיך הולידה בן
 ושמט היה גר לפס הואת פכ"ס פופל הפושט מלאכת י"ש כהנוב
 בלרעת האלה . ובשפט לידם אמך כניס גם פם לידתם של הכותבי
 ליל שלאמריה ולילי שקודם המילה שקורין וואיך נאכט כידוס וי"ו
 בח"י הלילה נכסוף הילד שקורין בי"ומין וכאשר הקי"ה אמך ונשאר
 משפחה כי עם הילד ומתחילתו וכאכט בקול מר ותתמרמר ובאמר
 אין זה הילד שלי רק כי הסתמי כח"פ"ה הילד הנמם שלה כהילד
 החי שלי והסתמי שפקה ולא פנשה דבר כי היתה מחזרת על
 הסמחים נשד כבר לחם ולא היה בידה אשי' שזה פרוי' ואמרה
 אחזיק פיך השפיקה ישיה מ"ש כי כבר נמרה בדעתה ודברה מי
 ימן ואראה בנמם הילד וירי אל תהי בו ואולי אוכל ליקח שער
 שאתי מקנת אלל יהי' מי שיהי' לממן החיות אם טלמה וכניה
 הסמחים ולכסוף אמרה בקול רם אלל מה אעשה כי פשיס אמרי'
 והאמת אמכס כי בני הממ והפרימה בתחבולות כ"ו ואין להארך
 דברים אלו ללא טורך ודיל ואכזו שמר אם הדבר כי אפי"ס שמתק
 לא האמין בכני"ס אשתו ולא להודאי הערילה וגם המערתם הסכימו
 פשו כי אמר אלהי אל המאורות כנדולים אל החכם אשר הי'
 בימים ההם בקהילתו לשאלו שאלה משפט העני ומעשיהו והרב
 הסודי אמר לפי כשנמנו בתחמתו לאכי הילד ואמו מה לך לעשות
 אשי' אם כדברך הוא כי לכל לך יש ספק סכנה למה לא מקריבו בן
 המלך מדיח ולחשותו תחת כנפי השכינה ואיש ומה נעשה במם
 הלא ידעתם המנהג הנהוג בישראל כמוזכר בסוסקים ובפרט כס'
 הכלבו למונו על קברו ולכותבו בשם ישראל ולקברו בקברי ישראל
 והיא מתנו על לכבדם לגדלו ולחכמו ולחממו וללמדו ספר והלא
 אין דגנה מדבר הסתמי מה יולד יום כמונן ממוך דכירה וכן פשו
 והליתו ואין שום שכן יפגע רע ואין פולח פה ואפ"לף פ"ס דברי
 הרב פ"כ ושמח יכיר מתוך מעשיו כי האמת אחי וגם או בשפת
 מעשה ידעתי זה פ"ס"י יפה היה רק שלא היה בכחי לפתור ע"ד
 קול אשמי והדלתא הפרילה . והכס הגידול הפריה הזה אשר נגדלו
 וקנתי גימומו עמו כאשר . פיניו רואות מורה על רוע העפשה אשר
 פשט כ"ו . והכי שואל היום שאלה אחם שהם שמים ושמים שכן
 ארבע אבות ותולדו . האי' אלו היו הסנהדרין יושבים בלשכ' הגזית
 והי' בא תפשה כזה לפריהם ואלו בא אכזו לקבול על כט על
 המקרה נלתי סבור הזה כוודאי פשוט שהיו דין אח בן סורר
 ומורה הכל פ"ס דין הסורה אשר יורוך מכה אכזו ואמו שפי'
 בנ' כנא מלישת ואי' פי' או אמו ואלו דוקא אכזו ואמו יפגע ואלו
 יא' דיש לייסקל ובה אכזו אחיכ כשפגמו אלו [ג"ס איך ס"ד זה
 וכבר אמר הוא ואשמו כניט זה ס"מ] להלילו מעיניה כלאמרו דלאו
 אכזו הוא כי הוא בן סמורה ככל האמתין אותו להלילו מעיניה
 שפגמו זו איך לקדם מרת הרין או דוק לאיך גיטא הנאמתין אכזו
 לפסלו בן הכהונה ומן הפרומה בזמן הזה מלממד לדוק ומלכד
 ראשון ומלישיל מכה יפה ראשין ולהפכירו מנחלמו ואף גם כי אכזו
 לזה לבנו הקמן נפטי מומו ואמר גלוי וידוע לפני אלהי אבי ולכל
 הפולם כולו מפורסם הוא כי עמד לאמן אני לבי וירא אם ה' מנשורי
 ידלתי ונלתי ונכלתי על רוע המעשה אשר נעשה וכן לא יעשה
 זה הסללתי לבי אלהי שלא יא' קלוקל מתחת ידי ושפט הי' בקול
 פנדו כפי דברים האי' דלומי ולי יהושים שלא אנית נכס"ס
 לירושל' אחרי סן מהמם ירושה יגואו ח"ו להחזיקו לכהן פומד
 ומקריב פי' המונה ונחתם שלא יירש כלום יפגוד הדבר כאשר
 קס ועכ' ואל תפשה סדיף ככל הסורה כולה גם אקיה לאל שלא

יהיה לו בן עניש ממנה לבי אכזות וכן היה שנשאר אמו לדיק
 כשורי גדול ואף גם לבנו הגדול היו לו רק המנהג נשט ואין לו
 אשי' בן אחד ולקמן היו לו כניס פד שפשה . וגדולים לריקים
 נמיפסם וכי' ואי' מבוארי' השאלה כשאלה חדשה שפיה ומפירי'
 אף גם זאת בני שאלה אלו עם בנו הגדול בלא כניס האש ראי'
 לאחיו הקמן לירשו וכו' פשיס דקיל' דגר שמת ובמו ישראל נכס'
 כל הקודם בהם זכה לא יהא כלום אחר וממון שאין לו מוכנים
 הוא . אך לאיך גיטא אלו זכה כסן אחר סיכול אחיו הקמן לטובתו
 מהם כלאמרו אחיו אלא ואין אשי' מאמתין את אבי ככל ואיך נו"ה
 ממון מיד העוזחוק בלא פנשה וכלא ראייה . גם הפך כס אלו פיה
 ח"ו עם בני הקמן בלא כניס הראוי שאליו זה הגדול יירשו ולי' כס'
 אשמו וכל הדינים השי"ים להם יעשו חכס ויוסיף לקח ויבאר
 לנו כל הנידך כי לא ריטי' להארך ולהסדיר להרב הגדול באקום
 קל הכהנה סיכול כפ"מו להשיב כל הדינים השי"ים והמשפטים
 ממנו גם כמוך שאליו אלו יש לשאלו אש אכזו לאמן בכל אלה או
 לא ואיש לאמן הוא הנאמתין לבט' אחריו שקס במקום אכזו לאמר
 כי בן לזה אומי אבי לפי מותי יפס הדברים האלה הן לזכותו או
 לחובתו בכל פרטי הדברים האלה ובקצה מאז הור רוס שלם
 יקרי' הדרי' תפארם קדושה מפלג כס"ר גלל ישיני רק עמוך
 פומק סוני' השי"ס או מהפוסקים המפורסמים כגון הר"ף והרא"ש
 והרמב"ם וכו' כס ולא מתוך ספרים ומסוכ' חדשים וחי' הכותב
 אלו בחתי' לפשט ולחקיר בהם כי היימי יטיל למלוא מקום מושב
 לשאלה זו או לכוונת או לסבור אך כי ראיטי' ספר הנחמד מה שהי'
 מונה כוונות ורום מפלג כח"ד שלא לפיניו להחיות פס רב ונאמת'
 או תיפלא גדול ומה ששעמתי מ"ז ומקדם טשי"יטי' על קברי אכזו
 יגואו על מזכבתם כשידנו אכזו הנאמן מורי מוא"ש ז"ל ח' וצב
 גם ראיטי' כוכב אחד עולה מן המורה כשפרפ"ל וממנו אור גדול
 לפולם ואמרי' אך לאורו כזה פרס"א . מליין מי יוכל לנכיר
 והואיל ראיטי' לי רב רחל ואח"כ . ומשלקן גבוה קא זכילא שרת
 שמינא מתפורא דדהבא קא אכיללא . ומארת דפריגותא קא שמינא
 גם בחתי' כמאמיה על רוס מכ"ס אחרי אשר מילא אש לבו בתורי'
 והחכמה זה דור דורשיו ואכזותיו אשר טולם הרביעו פורי' בישראל
 ומה גם ראיטי' כזה רניס בקהלות גדולות אשר קטנו דמר פכס
 מזהמם ואי' לי להבין פומק סונמו דמר כי כוודאי אלו היה
 סונמו ורניס לבוא לאתן פולין כבר היה יקדם שמי' הולך וגדול
 כמעין המתגבר פי' יודיע לי רוס מפלג זו כח"ד רק רלונו ואשי'
 לו לשכר ממם על התמימות והסדירות שראינו מאכזו הנאמן ז"ל
 ולפי הנשעס מרום משכ"ת ובפרט שפי' הייך החכם השלם הגולל
 האלוק משריר עובי' כין [היה אחר חורני בן הנאמן מואריר
 משה הראל סדיה גי' אכז' דק"ס מין ואי' הנאמן נשא אומתו
 מרת פינא כדיון שני שנת כר"ת] כמו כן סלינו אותו וגם גם
 שלא לי ספר חוט השני עם סונ' ומה נשים מעש' הי' לי למשינת
 נש כניס קרים על נפש פישט פי' ראי' ונכון לשי' נכון ומכס
 כמותו י"כ לכתוב לי בהיותי מיל' יושב בין ראשי מסגי' שלש
 ארנום והניי כמבררמי זה שלם שנים לרי' מתעס קדילום גילי
 השלם ואנפי' י"ז ויש בידי חיל להסי' מי שראוי לקבל ההשעס .
 פי' מעש דבר פס רוס מפלג כ"ס ויסמך על הסבין ובקצה
 שפל העיין לתקן מה שנכתב במח"ה רכס מגדול סרדמי ובפרט
 שאיני שומר המלות רק העיניי' ועל כל פשיס סכס'ה אהבה וכן
 אלא ואשתחוס מרחוק על הנלשה רלוסה באהבה שפס פשעים
 אלה כחלמיד לפי' הרב וכעבד לפני רבו דברי יאציר שדנייני'
 וקמן כחלמדי' משה בלא"ה מואריר שלום דמקדמי' פרידמ' ז"ל
 הושב לפי' כד"ימות פס והגללו בירד לבוב והגליל י"ז :

צג תשובה

תקן בקהושק נפי' היחושין רישי' פי' האצור
 בני זה פגור הוא אינו נאמן פי' רשי' מוצר
 הוא שגולד לו מחייבי כריתות אינו נאמן דקריב הוא אללו ואיני
 כשר להסיד פליו פכ"ל ואיכא למידק למה פירשי' באופן זה שאלה
 דמוק מאד דאי' ליל שהוא כגוקס שאין מ"רין את אשמו ואוצר
 שיהא אמו לו לחמו ואי' עשו כד"יורו אותו ואת אשמו רשעים
 נשדדים ויש לכסאות על זה משני פנים האי' הלא ק"ל שאין אדם
 משיס

משים סגמו רשע ואין לומר דהאינ משום הכי איש לאמן דאין הלשון משמע קר רק משום שאינו לאמן על כנו דעל כן נקט כהאי גוונא שאומר בני זה וכו' וכמו שכ' רש"י דקרוכ הוא אללו ועתד איכ למה אמר ר"י לאמרס. ופי'ק דמ"ש סלה בגמרא דדברי ר"י שאמר אפילו שיהם וכו' לא מבטי' איהו דלא קים לי בגוה וכו' משמע שאומר שהבן נולד ממזר מאשת איש. ונראה כזה שרש"י דקדק לשון בני זה ממזר הוא שמשמע שאומר שהוא בני ואיכ מיכ מ"ש כתר הכי ממזר הוא ר"ל שנוול מחייבי כריתות ומיירי כשבה עם בני מרחוק והחוקק שהוא בני סה. רק שמ"ש כתר הכי ואפילו שיהם מודים על הפוכו שכתיבה ממזר הוא לא כהאי גוונא דרישא פיירי שהרי אמו לפינו וואמ"ס דאפשר שיהי' זה ככל אשחו עמו ממדינת הים והיא מפורסמת ואמרו שהוא אחיה ואמילא הפוכו ממזר דמ"מ לכ"פ לא היו לאמריס דאין אדם משים סגמו רשע ואין לומר דסגינן דיבוריה לומר שהוא ממזר אבל לא מסרי שהיא אחותו רק שאשמו זימנה שהרי כתיב גוס' פלגינן דיבוריה כגמ' פרק י"ג סוף דקל"ד דאי' בשום אופן לומר כן דלא אמרי' פלגינן דיבוריה רק לכתל חלו ולקיים חלו ממע כדבר האציר מש"כ ככה"ה הו' מנצל דיבורו לגמרי שהרי הוא אינו אומר שזימנה כלל. לכן אי' לפרש סיפא רק שנוול מאשמו שזימנה ור"ל דמיירי באומר שלא בא אליה יוסר משנה דלמיכ מנה ידע ואיכ אינו בגוונא דרישא דסם מיירי שאמר בני זה ופי'ק מיירי שאמר אין בני זה ופלה קאי מה דלאמר בגמ' מרי ואח"י וכו'. ואין להקשות מלשון שאמר איש לאמרס נפי'א וכן ר"ל באומר לאמרס דמשמע דגם כלאמנות דידה מיירי והרי היא פכ"ס משותפת נכסה רש"י דר"ל שאומרת שחלקה וכתתם לא לריכ"ל ליה כי ודאי לכ"פ אין פנין לומר שהיא לאמנת רק רבותה היא איש'פ שהיא מוריס. וכן ר"י נקט בגוונא דרעכ' לשון רבים ומי'א לא ר"ל רק שהוא לאמן אבל לא היא. וכ"כ סור וש"פ איש'פ סיד שאין אשה לאמנת. ואכפ' איכא למידק לר"י דס"ל לאמרס והותיה ק"ל איד יתבן זה לומר דנפקא לן ממי' יכיר דהתם ודאי מיירי ככזו שאומר שהוא כבוד או כן גרסיה וכן הלוגה מש"כ כשאומר שאינו בני רק מאיש אחר שממנו זימנה אשחו ואם לדבריו אינו בני מהיכן יבא לו הגאונות של אב בני כנו שהרי אי' בשום פנים להלק דיבורו ודמי למ"ש בפי' החולן דמי' פיל לדבריך ככרי אשה וכו'. ולמדמי' יסובלנה מלשון הסור ח"מ ס' רפ"ט שכ' רש"י הרמ"ה דרי מהימנ' רחמנא אבהו כגון דלחר בני זה ממזר דאיכא למימר חולדי' מחייבי כריתות איכ כגון דידוע דבר אחתי הוא ואמר אליה דלא כריה הוא והי' ממזר ממילא וכו' ור"ל דאפי' אימר שאינו אביו לאמן לשויה ממזר לא מלך שאמר שהוא ממזר רק כמ"ש הסוס' פרק י"ג דקכ"ז רש"י דממה דכתיב יכיר לתת לו פי שנים גבי כבוד וכלל זה אפילו אמר זה שנוולד מאשמו לפי'נו ב' ג' כריס ואמר על הקטן שהוא בכורו ג"כ לאמן איש'פ שפי'כ דיבורו משויו לגדולים מארריס מ"מ הימרי' מורה. ואין לרזוי לומר דדוקא לפסול פי הכרם בכור דהרי ס"ל לכה"ג להלכה ודחי לי' הסוס' שם כפי' החולן ופי' י"ג רק דילפי'ק מזה לכל מקום שנאמן האב על בניו לפסול. ולמ"ש אמן. היה בן בחוקק כתיבת מקמי' הכי גם כהג"ה האב עמו מ"ש לאמן ואין להקשות ממה דק"ל אמר בני וחזר ואמר עבדי אינו לאמן וי"ל כ"ס אחר ואמר ממזר הוא מאיש אחר. דשאי' היכא דכתיב דאמר בני. עוד נלמד מזה דדוקא לגבי כריס שידעין שאלידה אשמו כשימס תחזיו לאמן. מש"כ אם בא מרחוק עם בניו חזקה ואמר על אי' מהם שאינו בני רק אשמו הולידו מאיש אחר ואפילו היא מודית אינו לאמן דלרידה אין לאמנט ולרידי' ג"כ אחר שאמר בני זה הוא ולא כל כמיני' רק לומר שאינו בני לא לומר שהוא ממזר כי אפשר ששכר הוא ואשמו אל ביטו. ולכאורס י' להקשות על מ"ש דילפי'ק עמה דאברה מורה יכיר גבי בכור ור"ל אפי' לומר על בניו הקטן שהוא בכור וזוה משוי לבנים הגדולים שידעין שילדה אשמו אחר ישוואין מזוריס איש'פ שהו מוחוקיס שזה בניו וכ"כ הרמב"ם פס"ו מאי'כ אב שהחוקק שהוא בני לאמן האב לומר איש בני והכי משמע כפי' החולן שם גדול ואין לו כריס וזו קטן ר"ל שאינו לאמן עליו ודחוק לומר שמייירי ככא ממיה. וקשה על מ"ש הסור באיה ס' ד' ח"ל וככא הרמ"ה

דדוקא כשלא הי' לו חוקק כשרום פי'ס האב ור"י והכרי'ו רמ"א כהג"ה שם. ור"ל דמיירי דוקא פי'ס האב שאמר דכריס שמשמעותו כלאומר בני הוא זה והכי מדוקדק לשון פי'ס האב דמיזר לגמרי אלא פי'כ ככה"ג מיירי. ואין לומר אי'כ פשיטא הוא גממי' ס' י"ג ארי' אמר בני וחזר ואמר עבדי אינו לאמן והי' לא כ"ס ממזר דמשוי לחשבו אשמו איש דר"ל דקפ"ל אפי'ס שלא יא' מפיו בני הוא זה ממע רק שהחוקק לבני פי'ס האב כשאר דבריו ופיירי חיבה שאין טהגי'ן רק אב עם בניו אבל ממה שפי' אללו בחוקק בניו אין ראי'. ואין להקשות עוד גממי' פרק י"ג דף קכ"ז הו' מוחזקין על זה שהוא בכור ואמר אביו על אחר שהוא בכור לאמן לר"י דק"ל כותי' ופי' רש"י'ס לא כדריס אלא בקול כשלא עי'ן שאמרס לממלה דהו' קרי' לי' כוכר פכ"ל. דר"ל דלא ר"ל שאמר כסירוס כלשון הכרה בני בכוריה הוא דפי'קא דמו לא מהיכן ועוד דככה"ג לא נקרא קול כשלא רק שאמר דרך שמי'ה כן. כהנך עובדי שאמר לך אלל פלוגי בכורי וכה"ג מש"כ באומר כוכר' הוא שזה עיקר דבריו להסיד עליו מי הוא כיון שהגיד וכו' וזה קרי'ס דברי הרש"י'ס והרמב"ן שיהם לומר ולהלק כנך פ' סור פי'ס רש"י שהפתיק דברי הרש"י'ס בקלרה יותר מן הראוי' דלפי מה שהעתיק פשיטא הי' נראה דלא פלוגי ומי'מ ממה שקילר נראה דס"ל כפונם מ"ש רש"י'ס דהו' קרי' לי' וכו' כמ"ש ודוק. נקוט מינה דאין לפרש חוקק כשרום שאמר בני הוא זה רק שהיה קר כפי' כל אדם אם לא ראינו והנהגה או דיבור שמוכח ממנו שהוא בניו שאלו ודאי הו' כלאומר ובהא דק"ל כפרק היומין ד"ס סוקלי'ן ושורסין על החוקק דג"כ ככה"ג מיירי מה דלמר רבה שם איש ואשה טיובק ומי'וקב שהגדילו כבוד הכי' ואשה שכת' ומי'וקב מורכב לה על כפי'ה וכו' פי'ס מש"כ בחוקק פי'ס יד"עה מסכרת דה מקרי הו' מוחזקין בגמ' פי'ס שם ובעוד וסוקיס הכ"ל. וכל מ"ש ככנתו משום יגדיל מורה וי'ארי' אפי' כי אינו לרך לפי'ני'ט אשר פלה כשאלט כי כל מ"ש הוא לפנין ירושה. ושאלת מ"כ'ס הוא לפנין מי'לי דאיפירא כמו שביאר מכלל דפשיטא לי' דאינו יורש כלאומר בני זה ממזר לפנין יוסם ואי'כ מלמא דפשיטא למכ"ס מי'כתי' לי' מפני דכבר ככנתו דלאומר כפירוש זה בניו או לא לאמן לומר עבדי או ממזר הוא לכ"פ מק"ו דכבוד שביקר י'פוסח והאמנות האב' ביה משמצי' קרא והי'ס שאר דברים ודיבוריס וההגות שמוחדי' לאב עם בניו וכדון של מ"כ'ס גם לדעת הסור שרש"י'ס ורמב"ן מחולקיס ומ"ס ככה"ג כ"ס עוריס שאמר סמור ופרכסו כמלכטי' כבוד כפם שנתשה בן י"ג והשילו וקרא ככה' פשמ' כפורה והחזקו להבן כקרי'ת ס"ת ראשון וכשתי'ת כריס שאפילו למי'ס ר"י שלא ידע בור שפולה לרובן שהרגישו בו ד"ג והכי'ת וכרי'ס דלי'א וכרי'ס חוט השני שלי' מי'מ בניו מודי' איש'פ שנימול אם לא סבל כאלו לא מל דק"ל אינו גר עד שימול ויסבול שהרי אין זה לא יגיד בית ולא מקמם כסף ואי'כ אפילו יתן כל אמתלאות כשפולס אין האב לאמן שאין ארס משים סגמו רשע דלא ככל דוכפי' מהי' אמתלא כגמ' פ' גמיר דרין דמיד פי'כ איש'פ דיהבי טעמא לטי'לטי'יהו. וכ"כ ככה"ג בח"ח ס' י"ג ס"יח. ופי' שוי'ס חוט השני שלי' י"ז. ומי'ס רמ"י סוף חלק לבוס הבון וכרי'ס דק"י'ן על כהן שתי'ת כהונתו ואין לתמי' ולומר שאי' הסם שמתכיס כהונת פלגו משאי'כ זה דהאב לא עבד מי'ד שיהי' כשנתשה בר מלוה כספר מפוכשו מי'מ אחר שכנו זה לא ידע מאומה הכי' לא כספר מפכירה שפשה על ידו דעבר אלפני פור וגר' דמכשיל רי'ס בו שהמה י'לו ככרי'תו כתורה וכריתת הו'מון וככה"ג ומי'מ כבוד לפי'ד שגם דבריו לפנין ירושה כפלי'ס לא שרי'ן ולא קיימין. ואין לומר דלאמן כתי'נו דאי' בני' מלי' להעביר נחלתו ככני'ס כל אשר לו לשאר בניו כלשון מכה' או לומר ששאר בניו ירשו כל אשר לו. דה"ל מי'ג כשקיס חוקק אלי'ת' כי האי' דלא אחיי'ן ולא אחיי'ן סכרת כו' כפי' היוחסין דאי' בני' לתי'ב ליה כ"כ: כפי' וכו' רש"י פי'כ רק דאין חוקק משגרתה ואל"כיי' דרבנן וכלר"ך היכר'ה י"ש. ואם ראי' לח"ש דש'ל דמשי' כש"ר"ך היכר'ה מקמ'ק פשיטא משמע שם היינו לומרס על מי שמוחזק שאינו בכור ל"ס פי'ס וד"ק משום דה"ל מי'ג כמקום חוקק ודוק. וזוה מדרשתי ללא שאלו. וגמי' הכרם כפי' היוחסין דאי' לרי' כימא

ימא"ב"יה מילתא מה דקיל על מה שערש רשי' שם כנרימא על
 מ"ש סג והכמים למעריס אינן נאמרים אפסולי קימא' אכל לסנין
 כסור לא פליגו. דל"ג מה מקשה בחר הכי איל רנבי' לרבה בשלמא
 לרי' היינו דכתיב יכיר אלא לרבך יכיר ליל ומשי' בשלר' היכרא
 סי' רשי' בנן שנה מאדנים הים ור' ומה אילטרך לשמיי הכי
 וגם מציקרא מה קשיא ל' דמי' אילטרך יכיר לזה בני כסור
 שהרי לא פליגי רבך רק אפסולי. ונראה שרשי' הרגיש בזה ולכן
 כתב בלר' היכרא קרא לכסור הוא דלמא' דלכאורה אין לזה מוק
 אלא ריל כמו שכתבנו וריל' שגם רבנן לא תלוקו רק על בן גרושה
 וכו' ומיש' בשלר' היכרא אינו רק ביאור לשון יכיר דמשמע ק'
 דלחן מי שמיכרו זולמו. והוא דוחק מל' פלמו ומל' מיש' נשים
 בחר הכי מפני שמירן בלר' היכרא הקשה לו פשיטא וכו' ולא
 סירן לו דלכסור אלא ולאם מוחזק שאינו כסור לא קשיא מדי
 דלטרך קרא מוס דלחן כלא מינו באקוס חזקה וכו' (וש'
 כמ"ס סי' רפ"ג) ורל"ג שרששים פירש כסורא פ"י
 שם דתכמים פליגו אחרווייהו ונראה שרמז בזה על סי' וק"י רשי'
 זיל שלא ישר כתיבו בזה. ולבין נאמסת דוחשין דלחן י' לבן
 בנים אינו נאמן אף על הכן כמבאר בגמ' סי' ה' ה"ל דמי' ופסור
 איה סי' ד' אין פיר' לכהן כלל שאין פנס לבני נתי' שאפי' סי' גוי
 גמור קיל גוי ופנד הכא על בת ישראל הולד כשר. ולפי' חלילה
 לגמד מסוגיא דפרק האומר בקדושין דסי' דלאו כל כמי' לאב
 לומר שזה אינו בנו אחר שהחוקק שהוא בנו אם אין לו זרע אחר
 להזקק לשם עלמו לניוס בדבריו דמי' להחוקק שאין לו אחים ואמר
 י' לי אחים דשם בגמ'. וכ"ס להפיר אשם כלמו לשוק. וכן אם
 מה זה הכן או אחיו בני נשים ירש אחיו ומהו והוא אב אחיו.
 ואפילו בזכו אחיים אב הנכסים מפיקין מיניהו דלחן כלא ספיקא
 דריבא כלל שיוזיל תפיסה. ומיש' אם כזמן הבית פסס לו ארז
 ואמר לפני ב"ד הגדול בנינו זה בן ארר הכה אוסי לפני עדים
 ואח"כ אמר שאין זה בנו מה דיתו כבר כמב' שלפד'ן שלחם אמר
 בפירוש בני זה לא מה סדר כ"י מ"כ"ס אם כהנו בו כמב'גס
 הניחודים לאב סם בנו. גם כמ"ס בצנין שאלמך אם הכן קמן
 נאמן שך דיבר וכך לזה אביו לא ידעמי מקום ספק ומי'י' י'
 נאמן הן מלד קטנות דלא הימנו חז"ל רק קיום שטרות ועוד לזה
 מי' דרבנן כמ"ס כסובות הן מלד שהוא קרוב הן מלד מה
 שכתבתי שגם אביו אינו נאמן אפי' אמר דבריו לפני עדים. וכל
 מה שכתבתי הוא מה שלפספיד' שיש דגש טורה ודעם טעה לא
 להלכה ולא למעשה כי נאמנם הדבר ז' ומהוה ומלד הסבירא כל
 מה שמוסיף להחליט כח נאמנות האב מלד חזקה הן והסגנת האב
 שמו מעודו מזה טוסף זרוע שלא נאמן לאב על דבריו האחרונים
 כי מי זה פמי חסר לב סכל וכסר שימלא ויבדה דברים מלבו
 להכחיש רוח בני יואל יריכו ופרי כסנו כ"ס כשמת מוטו ומי'
 אין לנו לדון ע"ס אומדנא נגד מ"ס רז"ל אפילו לפני ממון כ"ס
 לפני אימור וכו' :

יור ממי' כמסרי' האמורנים על כללי הש"ס כגון ספר הגאון
 מוכרר'ס בעל ספר כריפות ומכרי'ס בעל שליה והי' ושי' וחזיריה
 ח"ל כמב'כתי אליו. ומאשר יקרה נפוך כפי' אפיק לך הקונטרס
 אשר נקשה כי מאלת חן כפי' עד לאח' ואסוך דכ"י אשר
 כמבתי ככללי הכללות שא' מהם שדוחקת במקום שלא פסק הש"ס
 כפי' ערו או שיש הוכחה אחרת מסוגיית הש"ס דק"ל כזה החולק
 פלוג ובקלמס י'ס הפאים אחרים פריי'ס וכללים ממילא כפי'שבה
 תמימהך ומימל' קושייך כי ידעו חכמי' הדור וקיון הכחור
 שהי' בניו רב אפי' ובישיבתו הגדולה נאספו יחד כל המשניות
 והכרייתו והמירמוס והפלוגא' שחלקו בכל חכמי' הדורות מליו
 וגם בלאו דור ובאשר ידעו מגדולות וחוקק לא על ליהו פנה
 ספקו כותי' כלל מקום שחבר והסוכה אם לא זכרו אלא שאין
 הלכה כותי' כמירוס או שהלכה כתיירו או שלא הורו בלאו
 סוגיא שאין הלכה כמימו וכמ"ס כנסתרין דל"ו רפ"ג וכ"כ הרש"ס
 כבי' דק"ג סי' לכן ל"ע על מה דאמר הש"ס כסובות ד"ג פ"א
 קשיא הלכתא אהילכתא ג' על הפוס' שם דכ"א סי' ד"ה הלכה
 כרי'א ובלהי' ללפסיד' דליק דלח' שלא חזר כהדיא שחולק אי'
 ככלל זה אף שהוא בלח' כתיירו ופ"י רשי' על איב' כתיירו
 ג"כ ל"ע למ' סי' ק' דפסי' מספכר להיך הן מלשון אף הן מלשון
 יוליא עפ"ש דמ"ד פ"א. וזה הכלל כולל גם כללים אחרים שפסק'
 דרך כלל פלוגי' ופלוגי' הלכה כפלוגי' שגי' לכאורה קושייך ומסורן
 כתיורי' ולפזמים כמנו הם כזמון ח"ן מתלם או חוק' ממקום פלוגי'
 ופלוגי' או דוחק' כדתי' פריפות או כמנוח' או כמסור' ולפזמים
 אמרו הלכה כדברי' המיקל בהלכות פלוגי' וכן פלוגי' ופלוגי' הלכה
 כציקל' וזה ודאי י'ס ובקונטרס פמל' מה שהרגשי' ומה שחדשי'
 ומה שמל'מי שחדשו הפוסקים בהם ומה שזולם מ"ס מחלקו ק'ת
 על הכללות ואומרים שאינם כלל שאמר איזה יחיד לא ק"ל כוסי'.

התוס'

כמנו כמ"ס שם סי' ע' פ"ג ד"ל דהא דאמר רבא
 ביבמות דל"ו פ"א הלכה כוסי' דר"ל בהגוה פלמ' ר"ל
 בדברים שהגוים בזמן הזה וכ"כ מהרי"ק כמב'כתי' סוף שורש
 קפ"ה בכל הכללות וממהי' שלא זכר הפוס' לרל'. האמנם
 כהוסי' ובח"ס ריש ד"ו לא משמע ק'. ולפי' המה מהרי"ק כתיי'שו
 כמה קישויות וממיהות כפסקי' הלכות של הרמב"ם כסדר קדשים
 וסדרים שזכר הכ"ס כתיירוכין פ"ח מ"ה ותמורה ספ"ג ונגיש'
 פ"א מ"ד ורפ"ג ופ"י מ"ד ופ"א ג"ג ואי' חמה דלח' גופ'
 מי'י' למהרי"ק הר"ל מסי' כלים פ"ג מ"ב ופ"ח מ"ו :

כתב

נישים פ"ז דב"ק סי' כ"ג שכל המקום שפי' רשי' כמשה
 בנמי' מוקי לה ס"ל להלכה כך :

כספר

שליה בשם ה"פ פירא דביה ר' י'שאלא הוא הלכה.
 דביה ר"י פירא אינו הלכה. ויל' שהוא כפי'ן שאמר
 ככ"ג כה"ס והכי מבאר ש"ס הרוב דאמר ר"ס לא פליג ור' פ"א
 פליג אפי' שילאו טובא מן הכלל כמ"ס הסו"ס פ"ג דביבורים
 מ"ו וע"ס מ"ס דמאי' פ"ה מ"ג ופס"ג דזבחים ופס"ק דזבחים :

סתם

דמחני' ומחלוקס דברייתא ק"ל כסמס טסרי'. היינו
 כשלא חזר בגמ' מידי' או ק"ל כסמס אפי' חכמים פליגו
 כברייתא' והכי מוכח מפ"ס ספרות פ"ס מ"כ כשאומר על סמס
 דמשנה ר"ס היא דברייתא' ושם חכמים פליגי' ק"ל כחכמים לפני'
 מסרי' יחדלי' כ"א. כך יל' ל"שכ דפס' הרמב"ם כתיירו' כמב'ר
 פ"א מ"ד מיכו כתיירו' חזר בו כמ"ס שם הפ"ס וכ"כ הח"ס'
 שם כשם הרב"ד ואי' חמה על הפ"ס למ' ליה למימר דבא'ס'
 מקורות סמס כותי' ולא חתמא דשם למסקנ' הש"ס והא עדיף
 דתי' לה גבי הלכתי' פשיקתא וזאז ג"כ מוכח דק"ל הכי. וילא
 מכלל זה בגמ' דמ"ק ר"ס פ"א י"ש דפסק כחכמים דברייתא'
 ולא כסמס משנה. ללפסיד' דכלל מקום שאמר כמשה דברי' ר'
 פלוגי' [ככה"ג כמשה ספ"ק דסאח] ולא זכר שום חולק מכלל
 דייחד הוא ואין לו חזר ולכן אפי' מלי' אח"כ סמס כוסי' ידעין
 דלאוהו סמס יחדלי' היא זרע' מיש' דברי' ר' פלוגי' לבד ממה
 שחבר כפי' שחכמים פליגי' ופי' פ"ים הרורים ספ"ב ותיירוכין פ"ח
 מ"ד וממחית פ"ב מ"ד :

מחלוקת

ואח"כ סמס הלכה כסמס. פ' יבמות דמי' ע"ג
 וכמו' :

צד שארה מעורבא מרבנן דמי'א לפרל'דא דמוסי' ק"ל חריף
 ובקי' ומאהג' אוסי' מנכסיו מלד ומרין אגרוסיו ל'
 חמיד וז"ל בלאחד מכתביו. ומאל' יב' לי ערה דפרולא וכממטויה
 אף פילי' מילים שאלות פריטיות י' לי לשאלו מרוס מכ"ס ופשי'
 וכלמתי' לכסרי'ו סמיד כיודעי' הממדם לימדו עס רוב סררוסיו
 כמילי' דשמיא ומילי' דממח' כי בלפשו לא ידים אי' וכו' ומיש' לא
 דל' סלור כרוחי' מלשאלו שאלה כללים כפסקי' רז"ל כשים והוא
 מיש' כממה מקומות בדרך כלל גדול הלכה כפלוגי' שכלל כל דבריו
 בכל מקום שהם כמ"ס הלכה כר"ס מחבירו וכן כר' יוסי' וכן כרבי
 ואיך יתקן זה שיהיה אדם מולגה בכל דרכיו ומכין אל מרס'
 האמת בכל דבריו ונגד כל לשון אשר יעמוד אשו למשפט מכל
 אדם ש' ומי' שיהיה ירשי' ודברי' כל כהילק'ס פלוגי' ועמו יכו' אין
 ואלפס הוא וסבר אחר כי הפשוט והכגי'א'ה סללגם כל מין אחסי'
 עד שמנחר הכריאים טעם ואיך יזכה ילוד אשה לזה כ"ס מי' הגד'
 לחז"ל כמ"ס טובה זה למשלה זו ואם יסתק' לי מ"ס אב' כללי'
 ההלכות אשר רל"מי' כבים כאלהו כיוסי' אשו שמו כלל קודם
 רוחו אדע' כי מלמאי' חן כתיירו' כי רל"מי' וממחתי' וידעמי' שכולל

דוח

סימן צד

יאיר

אבי ורבה וא"ל להולמו כלל ממנו שכחצנו דוק. וע' ברי"ק פ' כלל גדול ושע"ן פס"ן והא"ש מקדש וכ"ל רגנל בדפלינו אבי ורבה נופיעו [פ' מ"ש לקמן משנה קמ"ט] ע"ס רבה רבס ל"ס רב וממנו שפסק הרא"ש בינמו' דקל"ט ספ"ב כאביי ורבה הוא נבני דף ל"א ח"ן ראה דעס דחו דברי רבה מכה קטו"א וע' בש"ס שהקשה קטו"א פלוגת דברי הרא"ש אהר"י בזה :

כדאמר הש"ס לימא מסייע ל"י ודחי ליה בדוחק מכלל דלא סיל כווס"י. מוס' כימ ר"ד ל"ס וע' מ"ש לקמן פל ס"ל כשחולל בדינא :

לפעמים הולך הש"ס לפסוק כרבים מפני דמיסחבר עמו דחיד. פ' תו' שנת ד"ס פי"ב ומס' יומא דל"ו פי"ב ובש"ס רש"י מ"ד :

אין למידן הלכה מפי הנמרה. לרה ד"ו פי"ב וכן מפי המשנה וכ' רש"י פ"י ש"ל שר"ל אם זה מ"ש במשנה הוא נגד כללים שבידו כפסקי הלכות ולפ"ן שלא היה לר"ך לאמרו שלא נאמר ח"ן הלכה כהלכה הנאמר' בכל המשנה רק ח"ן למידן ממ"ש הלכה במשנה וס"ל כאלו לא חזר זה במשנה. והנה לא מצינו רק ג' וחס סאה פי"ג מ"ו. יבמות פי"ד מ"ג. מנחות פי"ד מ"ג ז"ג. וע"פ שבי"ט פי"ט מ"ה ל"ג. ורפ"ס דקדו"ת ודה"ה פי"א מ"ג וע"ס בנ"י ד"ו פי"ב דברי"ך פי"ד דעירובין וכלל מקום דחבר במש"י נחלקו ג' או יותר ועמ"ש בזה בסמ"ך :

לימא חן סתמא דלא כרבי. כ"ק דני"ט פי"ב. וכ' הרא"ש דמי"ט ח"ן הכרח מלשון זה והלכה כרבי. זו דברי ר' פלוני וכ"י משמע שאין הלכה כרבי. הרא"ש ספ"ג דכתובות :

ואת אומרת דאמר אומר"ל דמי"ט לא ס"ל. מוס' יומא ד"ו פי"ב. וה"ס אומר זו דברי ר"ם מסתמא לא ס"ל כווס"י כי"כ ה"ן פי"ג דכתובות וה"כ מוכח ספ"ו דבי"ט דהיינו דקמ"ל ע"ס ר"ג אמר רב ואמר רב"י מתייעין נמי דוקא ע"ש רש"י ומוס' ועי"ן גמי כי"ב דק"ס פי"א ובתוס' ע"ס דל"ה פי"א ויבמו' דס"ז פי"א ועש"י דל"ג פי"ב. לאשוקי מרי"ס. ח"ן מלשון זה הוכחה דח"ן ההלכה כרבי. מוס' דרי"ה ר"ד פ' פ"ט. וס"ק דפי"ו ד"ט פי"ב ודרי"ו פי"ב ובהרא"ש ע"ס דפי"ו ובש"ס פי"ו ח"ן ור"ב"ה קמ"ט דף רי"א פי"ב והנה"ה מיימנו גירושין פי"ג וס"ג ובה"ה מרדכי הוף ככתובות :

כ"ע לית ליה וכו' דנשים והמ"ל כ"פ אית ליה ש"מ דלא ס"ל להשי"ס כן. פ' ברא"ש ברכות ר"ד פ"ה ובתו' שנת דמי"ט פי"ב. ומ"ק ד"ג פי"א. וקידושין דמ"ז פי"ב. כי"מ דפי"ב פי"א. כי"ב דפי"ב פי"א. שבוטות דמי"ט פי"ב. אם מש"י הש"ס כן והמ"ל באוסן אחר ח"ן הכרח שא"ן ההלכה כאלו אוקממא דהו"י מ"י למימר. פ' תו' שנת ד"ג פי"ב. גיטין דמ"ג פי"א. יומא ד"ח פי"א :

כ"ל פדות הלכה ר"ל במס' עירוב. י"א דוקא שאחר מחלוקת. פ' ה"ט דל"א פי"א. ובש"ס חול"ן ד"ה פי"ב משמע דח"ן חילוק כלל דבכל מקום ועי"ן הלכה כן :

כ"ל מקום שראש הסרק מתחיל א"ר פלוני הלכה כווס"י מש"כ כשאומר ר"ם אומר. כי"כ ב"ש ע"ס ווא"י תמה שלא מצינו בכל הש"ס סרק אר"ם רק רפ"ס דב"ט וח"ן בו מחלוקת וכן כל מקום שמתחיל סרק רפ"א שא"ן אחרים חולקים או ב"ה פל ד"ש או חכמים פל היחיד ושפי"ט שא"ן ההלכה ככ"ש או כחיד :

הלכה כדברי המיקל באלו. הרמב"ן כספר מה"ש אבל לא בקרי"ה. פ' תו' כחובו ד"ד פי"א וב"ר"ך פי"ק דקידושין ובש"ס ר"א ששון קס"ו. ואס"י נגד רב"ס פ' מ"ק ד"כ פי"א וב"כ כחב"ו כפ"ח דברי"ו דבכל הכללי היינו כסתמא ומי"ט יד הש"ס על העלו"ה ובכמה דוכתי פסק נגד הכלל. ולא ידענו מה היה לרמב"ן כספרו מה"א ד"ס רפ"ט שחקקה בזה :

אין הלכה כשי"ס. פ' ר"ן פי"ק דטובה על טובה דירת קב"ב בעיני וע"ס בלבו ס"ל וכן בכל מקום שאומר פלוני ור"ם בלבו ס"ל וכ' ב"ש דל"ו פי"א ע"ד מה שפירסו אורה חז"ס ט"א ור"ם וע"סו עמ"אלות מש"י שרוב"ס ח"ס"ן כן כבנ"י דחול"ן והמה מרוב"י משפ"ס. וע' ב"ה מהרמ"ט י"ג. ובכ"ש ר"ם פ"ק ח"ק מ"ש כשאומר פלוני ופלוני אגרו דבר אחד אפ"ר דהלכה כן כ"כ בש"י דל"ט פי"ב כ"ס הרש"י. ו"ש דבדף ל"ח פי"ב כ' כ"ס הרש"י ב"ה"ך והוא נרש"י חר"ש"ה ע"ס ס"י פל"ה וע' סוניה או שנת

ד"ן פי"ב. והפ"ו ולי"ד פי"א. מה דכ"י פי"ב ור"ם סגול קמ"א :
וביבמות דל"ג רב הונא כר"ב ורב כרי"א ור' ינאי כרי"ה ור' חייא כר"י ור"י כרי"מ ור"ם כר"ב ור"א ור"א כרי"ס וסיר"י ש"ך סדר קבלתם ולי"ט ח"ך חש"ג' דודות מ"ב לר"י ורב גופ"י ש"מ"ש לר"י פ' גמ' חול"ן דקל"ז פי"ב ובסו"ב ר"ד ס"ס ג"ס מ"ש ר"מ כר"ב"י ור"א כרי"ס ור"א ר"מ ס"ה חלמ"ד מוכח דר"ש כנפירו"ן ד"ג פי"א ולפ"ן הלכה ק"ל כווס"י :
ובבב"ב ד"י פי"א ז"ל שמשון סל"ק ור"ם ור"א סק"ר כל"ס כשי"ס ח"ס"ה ה"ס. והוא לשון ז' :

את"ל דנלשון הש"ס הלכה הוא. ק"י ס"ל לרמב"ם (והארמ"ז כספ"ר ז"ק ופרש"ו דהיי"ט דוקא אם כ' הש"ס לשון חל"ל) וכ"כ במ"ס פי"ב דמירוס ש"ך קבלו מבטלי פ"ו ה"ר"ו ע"י ד"ה פי"ב וע' פ"ו גיטין דמ"ג פי"א. וש"ס מהר"ר"ל ספר ח"י דל"ט וש"ס ר"ב"ה ח"א פ"י ס"ה :

כ"ל סמיקל באר"ן הלכה כווס"י בח"ל. ברכות דל"ו פי"א כ"ס"ה סמו"י ש"כ ר"ד קל"ט דדוקא בדפלינו דר"ן מ"ן אוכל ח"י ה"י אסור יע"ס וי"ל משום דע"ס ובכ"ס"ה פל"ו ככ"ס"ג ל"ן נקט"י סמו"י ק"י ור"ה אם פל"ו כגוונא' אומ"י ול"ן כ"ס"ה כ"ס"ה פוסק"ס שכל"ל ז' י"א לנו הי"ב לחדש בח"ל ולא ח"ה סמו"י רק לאש"י מחלוקת דמ"ו דברי"ך וכלל מקום דר"ס :

מ"י דמ"ן כנחיר"ה כווס"י ק"ל ללכה. ברכות ד"ז פי"א וקידושין פי"ד ר"ד :

במחלוקת ש"י אמור"א. י"ט לפסוק ב"ה שהוא ר"ל בש"ס ומא"ר דמנא"ה ספ"י מא"ד"ך כ"כ ברי"ף. קוש"ט"ס הש"ס כפשיטות מא"ז"ס ד"ן מוכח דה"י ק"ל כ"ן כב"כ"ה דכ"ה פי"ב וה"י ל"ו רוא"ה ח"ה סמו"י. ח"י"ג דל"ו פ"ו לא ס"ל כן :
ש"י בלשון קוש"ט"ס בש"ס משמע דלא ק"ל ס"י ומשמעות מוס' מ"ס פי"ו ל"ו פי"א. פ' ה"ט ד"ו פי"א :

ר"ב ור' יוחנן הל"י כרי"י לנד' מנל"ה. ב"ה ר"ד פי"א ופי"ג. ח"ה חידוש דבנ"י חו"ן דל"ט פי"ב דרי"י כ"ס לר"ב לר"ב לקד"ס רפ"ו ש"כנ"ל. ופ"ד דרב סמ"ל ופ"ל"ג. כ"ס"ה פי"ב ח"י"ג ד"ל פי"ב וכמו"ה ד"ה פי"א וגיטין דל"ח פי"ב וי"ב דרב"ב פי"ב וש"ס חול"ן דק"כ"ב פי"ב וא"ן אומ"י"ס כ"ך על ר"י כמ"ס מוס' יבמות ד"ו פי"ב ודה"ה ד"י"ב פי"ב וכ"כ המפרש למס' תמיד :

שמואל ור' יוחנן הלכה כרי"י. ע"ס ב"ה"ה. ג"ס זה פ"ה ש"ה ג"ס הוא גדול מרי"י כבנ"י חול"ן דל"ה פי"ב ודקל"ז פי"ב :

ר"ב הולא ור"י כה"ה דחגי"ה ד"ג פי"ב הלכה כ"י יוחנן מכה כ"ס פ' תו' ברכות ד"ג פי"ב :

חוקיה ור"י הלכה כחזקיה ש"ה רבו פ' קידושין דל"א פי"א **אם** לא בדק"ס ל"ה ר"י כרכ"ן פ' חור ד"ג פי"ב ובמיימו"י פ"ה דמירוס :

ר"א ור"י הלכה כרי"י ור"ם ונכרי"סות דל"ט ש"ה"י ר"י רבו דרי"א פ' כי"ב דקד"י פי"ב וסמו"ה דק"כ"ב פי"ב וה"ה דכ"י הרמב"ם כפי"ג מ"ה ומסו"ה יוה"ך ככ"ס"ג מונה ש"מ י"ס"ה וכיו"כ"ה בדיב"ד כ"ס"ר ח"ס לא מנה ח"ה כרי"א ולא כרי"י כיומא דל"ה פי"א היינו משום דפי"כ סת"ס כווס"י דרי"א ח"ך כ"י לר"ם מהר"ר"ג ח"ן ס"ס"ה הכללות רק דבנ"ר"ס הנכונים ובחודש"י דמי"ט הארכ"ו פי"ט :

ר"ל ור"י הלכה כרי"י בר מל"ה. ר"ם חול"ן דל"ו פי"א כ"י ה"י ר"י רבו דר"ל כ"ס"ה הפופ"ס ופלו"ן דקל"ט פי"א וש"ס"ה כתו"ס דכ"ס פי"ב. וספ"ק דמ"ה"ה קרי"י ר"י לר"י יוקא ח"ך כ"י אגרו על ר"ל כספ"ה דר"י דכ"ד פי"א ששוקר ה"ר"ס ומבואר ג"ה חר"ס"ה"י ככ"ה ח"ל ור"ס"י ר"ב כה"ה חלמ"ד ר"ב ה"י מוס"ג בחר"ס"ו מרי"י כבנ"י דכ"ק דק"ו ע"מ לאו בחר"ס"ו פל"ה מל"ה ול"ן ק"ל ר"ב ור"י הלכה כרי"י כ"ל ור"י בנ"ס פל"ה ע"מ פי"ו מ"ג :

ר"מ ה"ה דר"ל ור"י דוקא בדפלינו חל"י"ב דנפשי"הו וכ"כ סמו"י כ"י ה"ה"ה ובמ"ס רפ"ד דח"ס"ו ב"ה"ה : ר"י ינאי ור' יוחנן הלכה כ"י ינאי ש"ה רבו דרי"י. ה"י דל"ה פי"א. פ' מש"ל על ח"ן הלכה כחלמ"ד נגד רבו : **ר"י** ור' יוחנן ק"ל כרי"ל. [ב"ש"ס הרא"ש כל"ל כ' סוף דרי"א דק"ל כרי"ל כלל מקום] מוס' עירובין דפי"ב פי"ב. גיטין דל"ט פי"א ומגילה ר"ד ר"ו קידושין ד"ג פי"א פי"ב דל"ו פי"א. מ"ס פי"ו דל"ג פי"ב וע"ס :

רע מסי זכמים לתיח פ"ב וחולין לניב פ"ב ומדס דכ"ד פ"ב ובמס' קידושין פ"ד כ"ג גס מ"ג הר"ן ריש גריס גבי י"ד לכהקדש. גס פ"ח דפ"ח פ"ב ושכונה אחרונה של הרב מגריי מרלתי ובמ"ק ברכות פ"ה מ"ד. גס פ"ג שבוש דמינ פ"ח:

ובב"י במ"מ ס"ו פ"ז כמב כהני נבי פלונסא דרב שש ורינ דרין שמיסה לנבי ממון מקרי איסורא:

רב ששם ורב חסדא הלכה כר"ס. פוס' פירובין ד"מ י"פ"ש ופ' בזבחים דל"ו פ"ב. והוכיחו זה ממה דק"ל סיני פד"ף משוקר הריס (פ' ביוחסין הפסס דק"ח פ"א) ולפ"ד נראה דגס זולמ זה דגס ריש ה' חר"ף גדול כבגמחות ל"ה פ"ב:

רב אחא ורבינא בכל הסורה רבינא לקולא וכו' בפסקים ובמבנים ק"ח תמה על אריכות לשון זה להל"ל בק"רה בכל התורה הלכה כמיקל ופוד ל"מ מ"ס ד"ש ללא זכר כפי' מי ס"ל ק' ומי קך במקומו ומל"ו ככ"ה כבגמ' אמוראים בגון פ"ב ושמואל כ"ב"ד ל"ח פ"ח וגס נבי מלח"ס פלונסא דר"י ורינ פמכות ד"ח פ"ט ושס פ"ב רב אחי ור' יחזק נפתח וי"ל דלואן אמוראי דבימי רב אחי ידשו שחלקו יחד בדבר ולא ידשו בירוד דעם ביא וגס זה פלח פלונסא דרב אחא ורבינא דבכל פ"ב שחלקו לא כיון התמזמר להלכה וגס פמ"ה ק"מ כבגמ' כללים שפסקי הלכות (והוא שאלם השואל שבמחלים המאחר ואף שישבנו ק"מ מ"מ נשאר פמ"ה) ומ"ג כה"פ ל"ה פ"ב דהיינו כש"לן אחרים חולקים פמ"ה ללא כבב"י ולא מלח"ס:

וכרל הכ"ל הוא בנב' דחולין ל"ג פ"ב ופסקים דפ"ד פ"ב. ול"מ מס' פ"ז דל"ג פ"ב ויבמות ד"ט פ"ב:

רב יהודה ורבה ק"ל כר"י כיכ במנזח הנב' לרי"ס הגיד: **הלכה** כר"מ בגזירותיו. כמב"מ דל"ו פ"ח ורי"ס פ"ב וביבמות דל"ג פ"ח וביק ד"ל פ"ב ללא בקמכותיו פ"ס פ"ב דל"ד פ"ב כ"ה דכ"ז פ"ח כבודות לכ"ח פ"ח. ובמס' פירובין דמינ פ"ח לאסוקי מ"ד הלכה כר"מ בגזירותיו ומשס דק"ל כר"מ בגזירותיו אח"י נגד ר' יוסי כ"ס נגד (רי"א) [רי יהודה]. ופי' במ"ק פ"ב דנדרים ומס' פ"ז פ"ק מ"ה ומ"ס שס לא כהירא כי שס לכ"ס גזריין דבדר דשי"כא למיגזור ודוק ולגד"ן דמוח: כשי"ס דק"ל כר"מ מדהקסא כשי"ס ר"ג דק"ל עב הוא ללא וכו' ולמה לו להקסות ארי"מ ומדוקא לקסא מתיק ור"י דק"ל אחי"ו דק"ל עב שרי אל"ל פ"ב מדהקסא מרי"מ ש"ג דכ"י ס"ל:

תהי נה' ר' יוחנן אדמ"ה וירא לחלוק לכן ק"ל הכי. פי' כ"ב דל"מ פ"ב:

הלכה כמר כ"ר אחי כר ממס' שבועה ואוריתא וי"ז וחיוור. וי"ג ל"מ הלכתא וכו' כר וכו' כר וכו' פי' יומא דפי"ג פ"ח כמב"מ דל"ו פ"ח. סנהדרין דבי"ט פ"ב. חולין דפ"ו שבועות דמ"ח פ"ח:

הלכה כר"ל כהני חלם. יבצ"ח דל"ו פ"ח. וכ"כ דק"ס פ"ב וחולין דכ"ס פמ"ו דל"ח. ככלל יב"ח מ"ס כשס אחר וכבר כמב"מ לפ"ל מ"ס פמ"ו כש"ב ד"ס פ"ב. ופ"ח לפ"ל נבי ר"י ור"ל:

כל מקום שנה"ר יודא בעירובין הלכה כותיה. ס"ס חלון ומ"מ ק"ל כדברי המקל נגדו י"ז פירובין דמינ פ"ח ור"ה פ"ח פ"ח ומ"מ הנ"מ פ"ו מהלכות שבת ובספ"ד כנסת הגדולה בא"ח ס"י ש"ח:

כל מקום שאר"י אח"י א"ח היא לחלוק או לפ"ש נימ ג"כ להלכה פ"י גיטין ד"ז פ"ב. ובמס' חולין דפ"ח פ"ח ושבוש דמ"ח פ"ח דדוקא כבגמ' ולא כבגמ' וכו' דל"ש משמ"ס י"ז זה להרב כ"י וגס לבגל מג"ד כבגמ' דעקירות בא"ח ס"י ק"ש"ח. ובמס' חולין ספ"ה שח"ו כמ"מ מ"ס שס מורה ר"י (פ"ט מ"ג כמ"ו) ובספ"ד יר"ח מ"ה ק"ה ד"ס פ"ב כמב דפ"כ י"ג גרי שס ג"א ואפשר מפני דס"ף כל ס"ף ר"י ביאר לחלוק יסכן לשון מורה ול"ק מורה למ"ח כדהקסא כפ"ב דכ"מכות:

ר"י ל"ג בנב' דפירובין דמ"ו ר"ג פ"ב דס פסק ר"י כב"ר"י הלכה כר' יוסי ומקסא ל"ל הא בל"ג ק"ל כר' יוסי נגד ר' יהודה וק"ל במ"מ א"ס שס יחמי לפ"ש א"כ הולך ר"י לפסוק כר"י יוסי ע"ד חמ"ס וא"ס הוא לחלוק כשאר ק"ש"ח מה הולך ר"י יוסי לפסוק כר' יוסי פ"ט וד"ק. פ"ג יבמות דמ"ו פ"ח. ובנב' ס"ס חלון במ"ס

ר' יוסי כ"ר חנינא ור' יוחנן הלכה כר' יוחנן. כיכ הר"ח ספ"ד דכ"ק ול"מ דב"ב הספ"ד דף קליח רפ"ג כמב כ"ס"ך:

רב כווא ורב. הלכה כר"ב. כיכ נב' ה"ס פ"ב דל"ה פ"ח:

ר"ה ורב חסדא הלכה כר"ב כווא. שריס ר"ה רבו דריח. פ"ין כמס' ברכות ד"ד פ"ב ובי"מ ד"ז וד"ג פ"ח קידושין ד"ג פ"ח. מנחת דמ"ב פ"ח:

רע בעירובין דש"ב פ"ב ובכ"מ דל"ד פ"ח:

רב אחי ורב כהנא הלכה כר"ב. ה"ס שס:

רב כווא ורב נחמן ק"ל כר"ס באיסורא וברי"ג כרינא. פ' כבמב"ו ר"ד י"ג וד"ס"ח פ"ב דל"מ מה מקסא הש"ס הא ידוס דלא ככללו אלו כללות רק במקומות דלא פסק הש"ס הלכה כמ"ח ומ"ו שה"ס יס"ק ע"ד הכלל:

רע בגיטין דפ"ד פ"ב:

רב אחי ורבינא. פסק ר"י כר"ח ובכ"ס דרבינא ה"י תלמיד חבר לר"ח פ' מניה דכ"ו רפ"ב וק"רוב לספ"ק דמ"ק. אלל כר"ח ס"ק דקידושין דפ"ח פ"ב דב"ג ור"י ט"ס ססקו כרבינא. וי"ל כ"ס פסק כי אירא דא"י אח"י לרבינא פי' מנח"מ דמ"ב פ"ח:

הלכה כרב נחמן כרינא. כר"ח פ"ח כווא דקמ"ב רפ"ג דדוקא ע"ד רב ששם. וכשי"ב נח"מ ס"י ס"ו ס"ק ק"ב הש"ג על זה רק ע"ד הולך ופי' שרי"ס מרי"ס פ"י ק"ח:

הלכה כרב באיסורא. כבכורות דמ"ט פ"ח חון מלוחו דין שס. פי' מה דס"ד פ"ב ובמ"ס ש"ס דר"ב פ"ח אמ"ר אכ"י כל מ"י דמר ר"ל רבה פכ"ד כר"ב לנד מתלם וכו' ושס ד"מ ופ"ק פ"ס דק"ח פ"ח דר"ל כחומר"ל דרב גס לא ה"כא דל"ס"מ. וכפירובין פ"ט דל"ג פ"ב. דכפירובין ואלל דק"ל כמיקל אפ"לו ע"ד רב:

הלכה כשמואל כרינא. הר"ח פ"ק כפרק ה"כ שס דדוקא לנבי רב. וכפירובין ד"ן פ"ב כמ"ק רב ושמואל ואמר שמואל גופ"י דהלכה כר"ב. פי' ככורות דמ"ט פ"ח:

יש חולקין על כלל זה. פי' פוס' גיטין ד"ס פ"ח ובמ"ס ספ"ז דהלכות נדרים:

וה דגס המוס' כב"מ ר"ד י"ס לא ס"ל כלל זה כמחלוק א"כ י"ל דלא נחמד הכלל רק כדפ"לנו יחד דב"ן לא פי' ש"י חוקמח"א פ"ט וד"ק:

היא דק"ל כרב באיסורא וכשמואל כרינא פי' כר"ח ס"ד דכ"ק ול"ו דמ"ס פ"ח אמ"ה כי שמואל לרוב חקירתו וידע"תו כאל"גניטוס ורסוחות לא ה"י בקי אף כי אמ"ר שלח נסמכל כאל"גניטוס רק כש"לך לפשי"ת לרכ"ס מ"מ ה"ס"ה דפ"ו משפוטות פ"ד כי ה"ו כפירין לו שיל"ן דק"ב וכו' וה"י מופלג בעיון ושיקול בדע"ה שהוא כח המלי"ר והמדמה והמפריד בין דבר לדבר כבכ"ר כל דהו ומ"ד זה ד"י ממוטם הס מ"ל"ו גדול ד"ס חדשים לבקרים ומס"ס מוז"ר מל"ח כבגמ' וכרינא ור"ך שיקול הדעת קולט אל כשפ"ה ולא יחפ"ח ואפשר כי על כן נקרא שקוד על ש"י פ"ס הכי פ"ל ל"ד ה"ו"ר כמ"ב וכו' [פי' כמס' מדות אחר] רפ"ב זכ"שן ריש הקדמ"ס ספר המורה שכתב לפלמ"ד ע"ב שכל"ך ומסירות ל"וחך) כי מרג"ס משוקדים מלי"רין וכ"ס רש"י בחומ"ס והש"י פ"ט מהירות השכל שהוא ג"כ פרי ה"ו"ר הסוב שממכ"ר לקרב אל שכלו דנרי"ס השמוק"ס וי"ל שגס מ"ד זה נקרא המופלג דמ"ו"ן חר"ף כפ"ין חרפ"ל ואפ"ל ור"ל מה"ר והי"ו שקוד כמ"ס מקל שק"י כי שקוד א"י על דכ"י והי"ו שאל"ר חר"ף ומקסא נגד מס"ן ומס"ק בכורות. ורב ה"י מל"ח כר"כ ה"י כבגמ' וברי"סו פ"ד שאל"מ"ו סל"ו רב חנ"ה ופ"ג:

כך י"ל כד"ך אפ"ר ואמר כקס"ה המחילה מפלמ"ח"ס הקדושים ומס"ר ש"ו מופלג"ס כשי" מלכות כל אחד כמפל"ה א"ח ססקו הנב"י ש"ס"ס כי אף כי כבמ"ה דוכ"ה כ"יני ותוקר הרי"ס פסקו כה פי' כמ"מ"ה מר"ל ור' יוחנן:

והיא דפ"ג"ה יחד רב ושמואל כד"ב ה"ו"ב לאיסורא ולתמונה י"ס כמ"ח כמסוק ול"ו ש"דמ"י ש"יני כד"י לכ"כ"ס אמ"ה דל"ס כמס"ק נפ"ה כר"ב דכ"ג ג"ו"ל ה"י משמואל כב"ס"ס כ"ק ד"ס פ"ב וחולין ל"ה פ"ב זכ"ר"ו לפ"ל. עוד דכ"ה דק"ל כשמואל כרינא א"י מוס"ס מכל כמ"ס לפ"ל:

כחם' (שבת) [עירובין] לא ס"ל כלל הניל ימ"ש :

בגמ' גניסין ס"ל ר"ד פ"ח מהדריק ארר"מ דסחם מפרסחין ר"מ ומגדריין ארר"א דהלכתא כוותיה גיטין פ"י רש"י כהא מילתא ספ"ש דפ"ז פ"ב. ואמר שמואל הלכה כר"א בארבעה מדה ד"ז פ"ב . ור"ל אפי"ן דשמותי הוא [וכפרט הלכותיו שאמר לפני אוחו מעשה] ופי' הגזר'ך גם התוס' שם פ"ס הירושלמי דר"ל מתלמידי שמאי [גם זה אי"פ אי"כ גם כר"ט לא נספך שהיה ג"כ מהלמדיו ככ"ש יבנות דמ"ו פ"ב וב"י ספק כמה תנאי היו תלמידיו פי' ש"ת כ"ז רמ"ו] :

ובאמת ז"ש על פירש"י מפני שברכוחו גבי תנור של עכנאי בכ"מ דלמא יפסיד בשביל זה ואפי"ן מי שנפשה זקן ממרא וידון למת לא נפסוק כוותי' אם אמר דבר הגון וכיון אל האתם . [והרב הגאון הגדול בדורו פה לפי דרכו זכר נשם מפרשים שמפני שאם היה ר"א בזמן הבינה היה נפשה זקן ממרא וחיוב מיתה והיה כלה היה וכמת ובעל הוא ובעלו שמופתי' לכן לא ק"ל כוותי' וזכר עוד מה דקשה ליה קוש"א נפלאה על דברי הרמב"ן כ"ז"ש שאלו היה בזמן הבינה היה נפשה זקן ממרא כלה ס"ל להרמב"ן דל"מ נפשה זקן ממרא אלא אי"כ למד מפי עמלו ולא מפי השמועה וכבר ד"מ גמ"י דסוכה דכ"ה שלא אמר מימיו דבר שלא שפע מפי רבו . ומפני שרוב הגיל מוסג בחסידות נוסף על הפלגות הבורה כמת' לו שרמיי' על שני הקדמות הגיל כי ז"רם הם כפי' ולא שמעתי ולא קריתי עד היום נשום ספר כי הרש"ן לא יתכן נשום פנים לשנות אמיתות ההלכות מפני כך ולא היה יעשה באמת ז"מ תליה שלא נקבע מפני כך הלכה כמות' אם דבריו נכונים ולא קנסו ר"מ בקביעות ההלכה משום קבלתו מאחר . ועל השני שניסי וקריתי ולמדתי מ"ל ברמב"ם וב"י מפרשי משותף מ"מ וכ"מ ולי"מ ומימיו לא שמעתי מולק על הרמב"ם בזה והכי מוכח הוגיה דשמעת' דפי' ההתקן דל"ן חילוק בין אמר הז"מ מפי השמועה או מפי הקבלה כמ"ש מפרשים וסוקים הגיל גם כספר מגילת אסתר שזכר השנות הרמב"ן על הרמב"ם לא זכר ולא ספק זה . והגאון השיב לי ג"כ ככתב כי יודע גם הוא שדבר זה שהרמב"ן מולק לא זכרוהו המפרשים המפורסמים גם לא ברמב"ם הגיל רק אמת ולמד והוא . שקרא זה באמת ספר . (והראש הגאון פירש לדפ"ס הרמב"ן מפני דס"ל דהתויבחה דרב כהנא דכ"ש אי"ו קוש"א אלימת' פ"פ איה דקדוקים קלושים וחזרתי והשכתי לו דהא חינה אם נשאר בקש"א י"ל דלא נדחה מש"כ דבר דק"י נתיבחה דמיה לגמרי ככל הש"ס וכמ"ס הבוס' כמת' דוכתי ובעירובין ד"י ופ"ז פ"ב וב"י דפ"ז פ"ב מקשה הש"ס תיובת' והלכת' ונמס'י שבת ד"מ כשיעור דלא עבד דהא חינות' מש"כ קוש"א ופמ"ש השוכה ל"ד ד"מ פ"א . גם על שאר דבריו השבתי כמת' פירש) גם כספס' דלא ספק'ן הלכה כר"א מפני דשמוסי הוא פ"מ עפ"ס הג"ל קרא בספר וכש"כ אל ביתי יחשבו יודיעי מקומו . וכל הג"ל לא כתבתי לולי שנאמתי מ"ש הכי נשם הרמב"ן ש"ל שמת' י"א הקוש"א של הגאון ח"ל הכי שם נשם הרמב"ן ואפשר שם היו אומרים מפי השמועה והוא אמר כך הוא כפי' ולכן לא קבלו ממנו כל הראיות שנפלטו ולא הורה למעשה בזמן הבינה שהיה נפשה ז"מ וכו' . ולדפ"י זה מקור ש"ל ממנו קוש"א של הגאון הרי מימיו של ר"א לא אמר דבר שלא קבל ממנו ופי"ו לפי' ל"ק מידי שד"א כשא"ל ממנו דבר נכ"ל למעשה כהך דמ"ס יומא ומ"ס סוכה ועל זה אמרו לו תלמידיו אל דברך ר"ל בהוראה אינו אלא מפי השמועה מש"כ כדן עם רבותיו או עם חבריו בהלכה כמו בתנורו של עכנאי היה אמר דמ"ו וספמו כדמנחה ר"ס' דספחים שאמר ועל"י אי' דן ופי"ש כמשנה ספ"ג דכריתות ולא היה אמר אותן הלכות נקבלה כי אז אפשר לא היו חולקין עליו פי' יבמות פ"ח מ"ג . וכפרק ד' מ"טו אמר שלא חסר מרבותיו רק ככלב המולק מן הים . וגם קוש"א החזקה ל"ל דליק מידי כי מ"ס הרמב"ן ולא הורה למעשה בזמן הבינה היה נפשה ז"מ לא נמשך למ"ס מקמי הכי שהוא היה אמר כך הוא כפי' דס"ל ברמב"ם דל"ן חילוק לפני' ז"מ ולא מלאמי מולק על זה . רק על מ"ס מחז' כאפקרות' ככ"ד דאפשר דהיה באופן דמ"א כאפקרות' מפני שהיה אמר כך הוא כפי'

כאלו לא חש לכל דברי חכמים וקבלתם ועל זה סיים ולכן לא קבלו ממנו ומ"ש ואלו ה"י הורה למעשה וכו' ר"ל בחזה פנין אפילו אמר ג"כ מפי הקבלה וזה מדוקדק בלשונו שאמר בחז"ל לשון ואפשר ולנסוף בהלכת' ואלו ה"י וכו' והג"ל מקמי ולכן לא קבלו לכן אלו הורה וכו' וכו' לא מידי] :

משנת רב"ש קב וק"י . פי' עירובין ל"ו דס"ב פ"ב ויבמות ל"ו רע"ב פ"ג פי' רש"י וספ"ד ור"ס פ"א . וכבר דכ"ג פ"ב . וכתיב ש"י דל"ט פ"א נשם הר"ש גם בהג"ה ספר ברייתות דבק"ב מקומות ק"ל כר"ב"י וק"ל גמ"י דבימות הג"ל יע"ש . ובג"ל פ"ק דשבוט' דדוקא נגד יחיד ואפשר דגם הרמב"ם ס"ל כן ואלוה' תמיתה התוי"ט מס' כלאים פ"ב מ"ט ופ"ד מ"ח ופי"ט מ"ט עירובין פ"ח מ"י והר"ש בהלכות קטנות הלכות עומאה לא ס"ל כן רק ל"ט . פ"ט כר"ש פ"ג דגדרים פ"ט כר"ש ה"ק דרב לא ס"ל כלל זה :

והנה ל"ד משנת דה"ה נשוכר כברייתא הכי מוכח נחוש' קידושין ס"ד ס"ב וב"כ הרשב"ם בב"ב דק"ל פ"א . דמשנת כולל הכל מש"כ כדחתר במשנתיו פי' נחוש' נכחות דק"ט פ"א ומנחות דל"א פ"ב . אבל ל"ן רל"י דפי"ט משנת לאו דוקא לפי' ק"ב מקומות הג"ל כי לא חזר חלק המעשר מזה כי י"ל שהיו אז בימי התנאים משניות מרובים מאד משלנו כנגמ' דתנינה :

שמואל ר"ן חסדא הלכה כשמואל . ר"ן ר"ש משנין וכן נגד רב אר"א בר אבהו . ה"ע דל"ט פ"א :

ר"ע ור"י שמעאל . הלכה כר"ע . פי' תוי"ט עיריות פ"ב מ"ו :

הלכה כר"ט מחבירי . עירובין דמ"ו ואפי"ן דברי עירובין זקן כל כלי ש"ס דשם חוס' שם דפ"ה פ"ב ונחמ' כחוב' דפ"ד פ"ב דלא מרבו (פי' ב"ב דקכ"ד פ"ב וכספר יוספין דמ"ד) ורל"תי כספר ירמ"ס של הר"א"ס מל"ה רכ"ו דק"ו פ"א וז"ל ר"ט ור"ע רל"תי בהלכות דברי מפרנה דהלכה כר"ט . וז"ל דס"ל דר"ט רבו ה"י והלכה כר"ט מחבירי ולא מרבו לכן קמ"ל . גם הרי"ף ספק ביבמות פט"ו גם פ"ק דקידושין גבי עבד משובט ג"כ שחזר כר"ט נגד ר"ט וב"כ שם הר"ש וז"ל משום דמסקנה הש"ס שם כחוב' ואכ"א בחל' לכ"ע תלמידו ה"י (פי' מס' משפחות פ"ג מ"ט) :

ומ"ש מחבירי כהך ה"י"ט נשפיות' בנגיע' פ"א מ"ד דלא מחבירי וכ"כ נשפיות' בשו"ת שער אפרים תשובה קס"ט דל"ה פ"ג . אכן כפי"ט ספ"ק דשביעית משמע דס"ל אפילו מחבירי והכי משמע גם בתוס' יומא ד"ד פ"ב . ופי"ט מ"ש בחידושי משניות ג"ה מס' פאה פ"ג מ"ח :

וי"ל אפילו אם ק"ל אפילו מחבירי הי"ט דיחידים פליגי עלי' מש"כ בדמחלק עם חכמים :

כ"ד מקום ששנה רש"ב' במשנתיו הלכה כמותו חוץ מפרק וידון ורל"תי אחרונה . גיטין דפ"ה פ"א . ספ"ו דכטות . כ"ק דפ"ט פ"א . ב"מ דל"ח פ"ב . ב"ב דקפ"ד פ"א . פ"ט כר"ף . ושם דק"ל פ"א פי' הרשב"ם דדוקא נמשנה וז"ל רל"תי גמ"י דכתובות דק"ט פ"א . (לכן ז"ש של התוס' דכ"מ ר"ד ס"ט שמתן נשור הש"כ בח"מ ס' קפ"א ס"ק ח') ומנחות דל"א פ"ב :

ודרש"ב"ם בב"ב דק"ג פ"ב כהך דשמואל ל"ט ל"י ה"י כלל' וכן רב' (פי"ט מס' פ"ו דל"ב פ"ב) וכ"ס הרי"ף בס"ד דב"ב דלא ק"ל הכי וב"כ הר"ש בב"ב ר"ד ק"ג . פי' שו"ת רשב"א ס' מ' . וכבר הר"ש פרק השולח ג"ט . ובג"ל פי' מי שחזרו . ובפי' פ"ן התיים כתובות ס"ה מ"ס ופי"ו מ"ד . ובפי"ט פ"ח דעירובין מ"ו . ועירובין פ"ו מ"א . ובכ"מ דל"ה פ"ב וכתובות דפ"ז פ"א דאמוראי נהו אליב"ד דר"י אי ס"ל כלל הג"ל א' לא ומשם ל"ל להוכיח דלא ק"ל כר"ט דגם שם ספק כחכמים נגד רש"ב' ופי"ט דלא ס"ל הך כלל' ופי"ט א"כ מה דאפקד' ל"ספך כחכמי' י"ל משום דמיסתבר עממי' דרש"ב' (פי' סייס ספחים פ"ד מ"ה וככ"ז ככתבו לפני') ופי"ט ספק רב אבהו אל"ב"י דר"י כוותי' וב"כ הרי"ף כספק ג"ט דהיכא דמיסתבר עממי' ק"ל כרש"ב' . וז"ל דככורות דכ"ד פ"א משמע דכ"ע ס"ל ל"ס ככלל' . ופי"ט סאסדרין דל"א :

אין הלכה כרש"ב' בעריתוס . ה"ע דל"ד פ"ב :

הלכה כאבי' ביטל ק"ס . פי' תוס' קידושין דל"ב פ"א . וביש"ש כ"ק

בית פ"ו ס' ר"ג : ועי' שבת דקניה פ"א ולפ"ד דל"ק כי ע"ש
 לא פליגי בדילת רק כפי ברייתא וכמה קמפלגי תנאי. וברייתא פ'
 המסקיד אפי' אי פליגי אליב"י דרבה ר"ס (וע"ש בהר"ש נ"ס
 בשו"ת בער אפרים שאלה קל"ג ד"ק רפ"ב) ולי מיהא רבמא על
 גוף המחלוקת ע"פ המסקיד שפי"ב אחד מהם עשה ולא יספיק
 בזה מ"ש בזה"ש שכל מקום שאמר בש"מ מרי פנאי אליב"י דפלוני
 לא עשה אחד מהם רק פלוני חזר בו ע"י גמי המסקיד ה"ל דל"ו
 פי"ב כ"ש שלא יתכן לפסוק הלכה פי' מהר"ק שורש קל"ו ע"פ כ'
 פי' תוס' קידושין ד"ב פי"א :

מיתתא דהיינו לאב"י ומיתתא לרבא ק"ל כאב"י . מלתמות
 ה' ב"ק ד"י פי"א :

הלכה כרבה נגד רב יוסף ל"ב משדה עיני ומתה ויש שימי
 גר' וליכא בייבו מדי והוא כבי"ב דק"י"ב ע"ש בסו"ס
 ובחידושי הרשב"א ודקמ"ג. ובתוס' קידושין ד' ע' פי"א ד"ה דוקא
 במס' ב"ב וכן לפ"ס ר"ד ק"ל סיני ע"פ ק"ש לפ"ל נ"ב
 ר"ש ורי"ח (וע"ש סו"ס ב"ק דל"ו ע"ב) אכן בתוס' דניטין דמיד
 ע"ב במשע נכל מקום וברא"ש ס"פ ב"מ בש"מ ר"י (כ"ל שהוא ר'
 יונה ש"כ בשי' דל"ח פי"ב בשמו) דדוקא בדפליגי אליב"י דנפשיהו
 ונ"ל דמשום הכי אילתך הש"ס לפסוק כרבה כספיק דכרבות
 מפני דכר פליגי ע"ש רב ורי"ח ע"ש בהר"ש :

בל מקום ששה ר"ש שזרי במשנתיו וכו' . מנחה ל"ה פי"ש
 בסו"ס ובמס' חולין דפי"ה ע"ב ובשי"ב י"ד ס' רפ"ו סק"ז
 ובשו"ת ה"ה בעל בית ומת' אי פליגי בניה :

ב"ש במקום ביה אינה משנה . י"מ שר"ל א"ס ב"ש מקל"ב וכו'
 מחמירין ואינם משתים משניות הוכרחין בסדיות אי"ל משנה
 ר"ל לר"י לשע"ה המשנה ולגרוס כה"ר ע' מ"י"ס בפרק כל הכשר
 מ"א ובמה ש"ד מ"ג נ"ס ר"ש נדה ורפ"ג דיבמות ומ"מ בדוכא
 דרובא מקומות שנו"ר זה בש"ס א"ל לפרש כן וז"ל להאריך רק
 לרשות ק"מ מראה מקום ע' ברכות דל"ו ע"ב ופי"ק דב"ה ד"ה
 ופי"ק דיבמות ד"ס פי"א ופי"א רש"י שבת דקל"ה פי"א ובתוספות
 פירושין דפי"ב פי"ב והגייה ד"ו פי"א. וברייתא ר"פ ה"זכ ופרק מי
 שמע למרובט מוכח דל"ל אינה משנה דרברי ב"ש בעלים לגמרי
 כאלו לא חכרו ונר"ס משאר פלוגתא' דתנאי והע"ש ק"ל מפני
 דניה דוכא גליון הסכמת הבת קול כמ"ש סו"ס גבי סגורו של
 סכנאי פי"ש וד"ק :

בד"ע דל"ד פי"א והוא סו"ס ה"ה ד"ג פי"א שר"ב שערס
 פסק ב"י מקומות ככ"ס וע"ש במבוא הגמ' לר"ש הגניד :

הלכה כר"י מחזירי. ע"ש בפירושין דמ"ו ל"ב מא"ס נחלק ע"ס
 אב"י. ר"י גיטין פ"ה ורי"ב"ש סוף תשובה ש"כ פי"ס
 של"ה דש"ל פי"א. ובמבוא הגמ' ח"ך מ"כ"ס נחלק עמו ר' י"שמשאל
 בש"מ ר' יוסי אב"י (פי' גמ' נדה ד"ד פי"ב) קט"ען מה דנדק"ל
 הלכה כפלוגי כולל אפי' היה חולק עמו מי שבדור שקדם לו ודלא
 כפי"ס נגפ"ס פי"א מיד ובתוס' פסחים דמ"ח פי"א דדוקא א"ס ח"ן
 עו טוד פלוגתא דאמוראי משא"כ ב"ש פלוגתא' דאמוראי . א"ס
 אפי' מחזירי פי' פסחים דכ"ז פי"א ובתוס' דכ"א פי"א ודכ"א פי"א
 ובתוס' ר"ב דק"כ :

הלכה כר' יוסי מחזירי. ע"ש ועי' גיטין דפי"ו פי"א ופי"א
 על פי"ט מס' משער שר"י פי"ב מ"ב וסוף מס' תרומות.
ר' מ"ד ור' יודא הלכה כר"י. ע"ש ובת"י ברכי דמ"ס פי"ב ל"ב
 ה"י ק"ס ר' יוחנן בשעת ר"מ ע' כמג"ל פ"ח פי"א דפירושין
ר' יודא ור' יוסי הלכה כר"י. ע"ש ור"ל דפי"ב ספק הרע"ב כר"י
 במס' טה"ר פי"ב מ"ב דס"ל דמי' במשנה קמייחא דברי ר"מ
 אכולהו קאי [אף דל"ן זה מוכרז כמ"ש ע"ס ספ"ק דברי ר"ש] דוקא
 נמי דקמ"י והקול"ר לשחם ב"ו החיבור וטוד למה יפסק המהדר
 הסדר פלוגתא' דר"י על פי"ק פלוגתא' דר"ש והכמ"ס א"ל פי"ב
 ס"ל רישא דמשנה קמייחא ר"מ וכמה דסי"ס פסח דהכמ"ס פליגי
 עליה וה"ס דס"ל כמ"ס המ"ס כר"י ומ"מ ס"ל דל"מ מפסיק לן
 לא זכר פלוגתא' בהלכות נ"ס לא נסמך ח"ן ס"ל בזה ואח"כ
 אמר דר"י פליגי על מה דפסח ר"מ ור"ל ד"ס דע"ס הרמ"ס כן ד"י
 כדעת כה"ס דהרמ"ס ס"ל דר"י לא פליגי למה לו לפסוק הלכה
 כפי' המשני מיהו ח"ן זה ר"ח דכ"י מ"מ בדוכא' שחב ברמ"ס

ור"ש ורפ"ב שמשני שחברו חבוריהם על המשנה ולפ"ס יש
 כרייתא נגדה או שום הוכחה ללא ק"ל הכי :

ומכ"ל זה קשה לי על גמ' ספ"ה דיבמות לחמ"י משמיה
 דרב הלכה כר"י כאלו רוביהם ובהרכבה ושמואל אמר
 נקושי למאי אילתך הלכה (עי' תוס' קידושין דפי"ב ע"ב) הא
 אפי' ר' יוסי לכו"ו ככל מקום הלכה כותיה עד ר"י ונגד ר"מ
 כ"ש א"ס ר"י ע"ש ר"ש ככל ההלכות הכ"ס נגד יחיד והוא ר' יודא
 חו ר"מ דהלכה כרבי' כ"ש נגד ר"מ דג"כ ס"ל כ"ש עדו לדעת
 ר' שמואל הגניד. ובכ"ה"ג מ"קשה הש"ס ככתובות דפי"ו על דפסק
 ע"ש ר"י כרש"ב"י ובכ"ה"ג דל"ח פי"ב ובעירובין דפי"ו כמ"ש
 דלמא רב ל"מ ל"י להכ"ה כל"י ובפירושין דפי"ב ע"ב א"ל אב"י
 לר"י ק"ל משנת רב"ב קב ונקי ור"י אמר שמואל הלכה כר"ב"י
 וכו' משמע דיתח"ל ל"י בתרתייהו וק"מ למה ל"י לפסוק הלכה
 ולדעת ר' חננאל דפי' נקי"ב מקומות א"י שפ"ר רק דקשה א"כ
 הוראה גדולה היא ולא הוי כביעותי כותחא פי"ש וד"ק :

ר"י ור' יוסי הלכה כר' יוסי אפי' בגיריותיו דר' מאיר. ע"ש
 דמ"ו פי"א :

ר"ש ור' יוסי הלכה כר"י. ע"ש וק"ל מה אילתך ר"ל למימר
 כ"כ"ק דכ"ד פי"א א"ל כר' יוסי ס"ל הרי כ"ש ס"ל כר"י
 לנבי ר"ש וי"ל דהיינו מ"ש דר' יוסי יימוקו עמו ולכן ק"ל כותיה
 ככל דוכתי :

ר"י ור' יודא הלכה כר"י. ע"ש ובכורות ד"ה פי"א ובי"ה דכ"ז
 ע"א ותימא על הכ"י מה של מ"ש בהיפך כ"ד ר"ס ק"י"ט
 דק"י"ג פי"ב והר"ג"ש בו בספר תפארת ישראל ע"י חו"ט כבורות
 פ"ד מ"ט :

ר"י ור"ש ק"ס בת"קו ע"ס. ובמבוא הגמ' לר"ש הגניד דהלכה
 כר"ש ומדברי הר"ש קרוב לפ"ב דפי"ו נראה ג"כ דג'
 הלכה כר"ש ור"ח"י בהקדמת ספר פי' ע"ן החיים דהרי איתא
 בירושלמי כפי"ה דדמאי וע"ש מ"ש ספ"ס דחילין וק"ל א"כ לא הוי
 לר"ד בש"ס לפסוק ר"מ ור' יוסי הלכה כר"י דק"ו הוא כמו דל"י
 לה כמ"מ מק"ו כש"ס כ"אופן אחר וד"ק. וממ"ש כפי"ק דעירובין
 על ר"ש מפני מה לא קבעו הלכה כמותו ג"כ משמע ג"כ נגד כל
 חולק ע"י תיובת חילין פי"ט :

הלכה כר"י ש"ה באיסורא. פי' תוס' ברכות דמ"ו פי"א
 ועירובין ד"מ פי"א לנבי ר"י :

כתב כ"ס כריתות ר"א ור"י הלכה כר"י וע"ש דל"ח ע"ב
 וכה"ס דל"ד פי"א יש פעות ועי' במס' נדה ד"ו"ט דמשמע
 דרק כ"י הלכה כותיה זכרונהו לפ"ל שהרי בש"ס כר' אילתור
 ועמ"ש כמ"ק והנה שניהם היו רבותיו של ר"ע ככפ"ס דפוסקדרין
 ור"ש ע"ש דמה קצ"ח ל"י להשי"ס דלמא דהר"ן למד מר"י ככתבנה
 והכמ"ס פלמו לגד מר"א דמסיק להר"ן ולהורות. נ"ס יש לי מיהא
 על שפסק הרמב"ם בכריתות פי"ג והוא דפי"ה ע"א ג"י ה' תמחוי'
 כר"ס והת"י"ס כ' ע"ש כמ"מ מפני דש"ק ליה ר"י ותמחתי
 שהרי הר"ס"ב כ' דלא איתברר ובתמח' גמ' משמע דלא קיבלה
 ר"ש מ"י' דר' יוסי'ט וטוד אפי' דק"ב"ה מ"י' מ"מ נשאלה
 השאלה במקומה ומ"י' ספק לא יתח' ולמה פסק נ"ס לקולא דח"ן
 תמחוי' מחלקין ולפ"ד"ן מפני דח"ן סכר"א לומר דר"ג לא שמע
 אותה הלכה פסוקה של החולק מוכח וכו' ולכן ממה שכשני משני'
 הקודמות ע"ס השיבו שניהם ככה"ג לר"ע ופה ש"ק ר"ג לבר זוגיה
 וש"ק ש"מ שלא ר"ה להפ"ס"ס ע"ס ר"י ככתובותו מפני קושיית ר"ש
 ומ"מ לפי זה נשאר קשה מ"ש דמי' מ"י' ספק לא יח"ל. לכן טפי
 נ"ל דפסק כר"ס מפני דמסיק בש"ס דברייתא ס"ל כר"ס בזה :
ואת"ה כל"ל יוסי' משום כל הארץ הנה לא אלת"י ממך אשר
 נקשת ושאת"י פי"ד נ"ס לזה כ' מלתא ח"ן בעיני ואדפ"ך
 כ"ס ומ"מ יהיה המאמר הזה נחו"ל א"ל"ך ולא פספסמהו אל חבירך
 אך כ' כותבך לפ"א"י בזה לא תפלת' בו אולי יהיה ה' אחי להול"א
 דברים אלו לאור ע"ס שא"ל כל"י ש"ס אשר חכרתו וסדרתי ע"ס
 חדושים רבים לא שפרוס קדמוניו ז"ל. והג"ח"ו ל"י מקום להסג"ר
צ"ה ד"ה"ר ל"י אחר מופלג כמורה כ"ס הרב הגדול שהקשה
 על מ"ש כ"ל סה"ד תשובה ר"ס"ה הביאו רמ"ח
 כה"ג

כנסים שיש כ"ד סי' שפ"ב שאם הגידו לכהן שמת כתיבו והוא
 פרום לר"ך לרוץ תיקף החולה ואל ילבוש עלמו מחילה כי אין שום
 מעשה האורייחא דהנה מפני כבוד הכריות. והקשה הרב הר"ל הא
 חסוקתם הוסיף כפרק מי שמתו ד"כ ע"ה כ"ה שכן ואל תעשה
 שאני דא"ה להקשות מכה"ג דמקמא למת מלוה מפני ד"ל דקוממת
 כהנים שאני שאינו שוה בכל וא"כ נקום מיפא דקוממת כ"ן דהנה
 מפני כבוד הכריות. וכשכתי למוסגו הר"ל דמצינא לשו"י כי הכתמיד
 לא מש כלל לדברי התוס' וס"ל כפירש"י שסברתו דא"ה ללמוד
 מטומאת כהנים למימי מפני שלא נאסרה פ"גשה כלל גבי מ"מ .
 וכן כי אין להכניס ראש בין הגרים מימי מפני שדעת התוס'
 שכתב רש"י הלילה דמיומו וכוונתו כמ"ש התוס' דא"כ כל מקום
 שאמר וכו' לכן מטה עלינו ליב דברי מאיר פני גולה רש"י ז"ל
 דס"ל דחז"ל אם היפה הישר קוממת כהנים למימי נלמדת מ"מ
 תורה גבי מת מטה ללמוד דחיה לקוממת כהנים או היפה
 נקראת שפיר דחיה כמו שכתב תורה גבי מילה ביום ואפי' בשבת
 ככתב"ה דמילה וככה"ג גבי כוונתו דתמיד ופסק דדוחין לשבת
 ככ"ה אלו דברים בפסחים . מש"כ הישר דקוממת למס פ"גה ג"י
 ל"ן קרא גבי לאו דקוממת (וא"כ) דכבוד הכריות דגבי השבת
 אבידה גבי הפסח [סי' לכן נאמר ג"כ שא"ן זו דחה רק כי טונת
 התורה שלא יתן מלחם השבת אבידה גבי כבוד הכריות לזה תירץ
 שלא נכתב אלל עיקר המלות והוא לי"ם רק רמו בעלמא כמלה
 שאינו עיקר המלוה כלל] מ"מ לא נכתב הישרו בלאו גופ' רק
 כמ"ש והסתמך דקרי' ללח תובל להסתכל (ודיק) כהנים מקרא
 דלאמו ולאחיו לא יטמא לומר לך דמי"ש לא יטמא לא נאמר כלל
 על מימי ובאם אינו ענין י"כ אחא לדוקא וה"ט"ב אשר רש"י
 דקדק בלשון הקדוש דמעיקרא כשנתן לי"ם וכו' טונתו דמ"מ
 גופ' יתקף לאסוקי מ"מ. וס"ל לרש"י דלא חזרו אותן סברות דקות
 הממלקות הכהנים כפ"ק ויכמות כסוגיא דע"ה וכמיר פה
 וכשסתמך דפי' מי שמתו דתפס אותם כפשיטות דאם איתא ה"ל
 לשי"ם לאחיו מ"ש לאמו ולאחיו ולהקשות מהם ולחזור ולדחותם
 לומר שאני הכס כמו דכ"ד בדוכתי אחרי"י. גם אם איתא דס"ל
 לשי"ם כסוגיא דפרס מ"מ סברא זו לא הוה לר"ך לאוקמי כדמקמי
 מוכרו את מת וחזרו ויש לפניהם שני דרכים לבית הפרס דרבנן
 וככ"ג על מדלגין היינו דמשי כדכ"ה רק ה"ל לחלק ולהרין שאני
 קוממת כהנים דק"ל דלאו שאינה שוה בכל הוא . מ"מ כ"ה דלא
 מנסי' מה דלאסר לומר דבעל תה"ד ספס פירש"י ולרד"י לא יגרע
 כה לאו דקוממת כהנים משאר כל ל"ם שכמורה דלא נדחין מפני
 כבוד הכריות רק דלגבי מ"מ לא נאסר כלל דליק מידי על פה"ד רק
 אפי' לדעת התוס' ל"ק קושי' ה"ה א"כ"ד הני"ל בלשי מ"ש התוס'
 כפרק אלו מציאות גבי דרז"ל על והסתמך סעמי"ם שאתה מתעטל
 זקן וא"י לפי כבודו שהקשו התוס' ל"ל והסתמך תוס' ל"ה
 מולאחיתו ותרלו דבזיון דמי"מ גדול מאד סן יסריח והא דמשמע
 כפרק מי שמתו דהיה אפשר ללמוד מי"י פושטו אפי' כבוק משום
 דה"ל ג"כ בזיון גדול ומסג"ל דה"ל משוקן ומתועב ע"כ תמזית
 דברי התוס' ולכן גם מ"ש התוס' דא"ה ל"ק מטומא' כהנים למימי
 השום ד"ל מה לכהן שכן לאו שאינה שוה בכל היינו ג"כ מ"מ
 שהוא בזיון גדול ולא מילק מי"י לכלאים לגבי בזיון גדול דפרסו
 כבוק. מש"כ בזיון אחר נאמר כלל שא"ן חכמה וא"ן טענה לג"ד
 ה' וא"ן כבוד הכריות דוחה לשום ל"ת ואפי' טומאת כהן דק"ל .
 וכו' וא"ן שפי"ס כדק"ה דה שבו"ג לו ש"ש טומאה כהלו: דק"ל כי
 ר"ן פרום לבית חבירו שאלו המותר לו או לבית זה לבית זה
 שכנגדו לא דמי לבזיון של זה שפוסק בג"ד בשיק. הן מ"ד התקום
 שוה בשוק במקום ריבוי עם וכמי"ש התוס' ה"ל פרק אלו מציאות
 דה"ל משוקן ומתועב וישן ז' אר"ל כפי הכ"ה גבי אנשי כדבריה
 שמקראו ג"י ככל שהולכים פרומים בשוק ע"ש דקטן תמיד גבי
 פרומים מלת בשוק . מש"כ זה הכהן. שרת מאד המהלך שוה ר"ן
 לבית הקרוב לו זה הפוסק בג"ד בשוק לר"ך ל"ק מן השוק לביתו
 הן קרוב או רחוק כמה מכואות ודוחק לומר שאפשר ל"ק שם
 בשוק לבית וישלח לביתו אחר מלבוש. שלישית כי זה שפוסק כלאים
 בשוק והולך פרום לביתו ובג"ד כפי אדם חוץ לשוק לא ידעו מה
 היה לו יחסהו למשוקן ומתועב מש"כ זה שר"ך לבית חבירו שכי"ו

ידעו למע ר"ן ועל מה ר"ן כי מת קלה רח"ה ל"ם פ"גש גבי שכי"ו
 וזוהי מכו"י ח"ה מוכח מדברי הסופקים כפי ופי"ס אי"ם סי' ס'
 מקמי'. רביעית שגבי זה שהולך לביתו פרום מלבוש שמתו אש"ל
 אם יודעים כל הכוונות איתו הולך פרום מה מפנה לו סוף לו
 ללבוש וקלם ובמ"ן אחר שהיה אפשר לו לדקוק ולהשגיח כנגדו כי
 שר"ך זר בו משא"כ זה שמת מת כהלו מה סו"י ל"י למיכ"ד. ולכן
 לו מנעו מפני רגלי תה"ד על ידי קושי"ם סר"כ המוסג"ל ג"י .
 וא"י קשי"ה על הוראות תה"ד הכי קשי"ה לי על מה ש"כ שמחייב זה
 הכהן לרוץ החוץ פרום ויחף הלא משקי"ן כסוגיא דפרק צ"ג
 הר"ל שכן ואל תעשה שאני ובכה"ג זה שכתב' לו הכשרה שמת
 בבית אפי"ם שטומאה טמנה היא לאו ש"ש בה מפנה מ"מ זה
 שמת בביתו כשמת פ"גו"ס אין מוס"ל ר"ן רק לפרוש מש"ה הל"ה
 ומה ששמה בלביטתו לא הו"ן רק שכן ואל תעשה משא"כ לבית
 כלאים דמעיקרא כאלכסו פניו מפנה של פניו והכי מ"מ
 ומיוק"ק בדברי רש"י כ"ס כמ"ש ח"ל והלו"ש כלאים פקרו כמ"מ
 ממש שהוא לובשו וכו' וידע"ה שהקורא ישיבני מנח לך סגרת הפרס
 הוא ומנח לך להקשות אבל ישי"ן המצי"ב כחוס' כפי"ד דשנוצת דף
 י"ז ע"ה ובפרק האשה רבה ד"ל רש"י ד"ה בלאו נמי וכו' יראה
 כי דברי כה"ס ואמיתים ח"ל וגריכים פ"ר ל"שכ דברי סמו"ז דרש"ן
 ואלו היא ר"י לחלק כסברה גדוה הייתי חומר ללו"ש כלאים פ"ד
 מעשה מלך שיהיה בלבושו כי זה עיקר הללו ובכה"ג אמר הפ"ס
 כמיר והא קמתה"י מעבירה ומצינו לר"ל ככה"ג ר"ש תעורה ל"ה
 תימי' מי"מ דבריבור' ע"ש מפנה. ובכה"ג כתבו הפוסקים סי'
 הפ"סלים וג"ד הכהנה בקול ישי"ם מלי"ם למי"ך דמיד סברא מ"מ
 מפנה (נדולה מו"ו כמ"ד הר"ך כפי"ד רש"י סי' קע"ח ס"ק א' דל"ק
 האוחז פי"ם מפני שכתב' לרז"ה"ס מפנה) ה"י י"ל פי'
 שנהנה מכלאים ה"ל כמ"מ משא"כ דוח דתה"ד . וחלילה ל"ו
 לכרות פ"ס לחלק כדי להשיג אף כי יש ספירה לסברא זו משי"ן
 דכ"ה דחישב ליו"ב בקרון מפנה למלקות מפני דאז"ל על י"ו ואל
 אמר מפני שנהנה ולא נראה לחלק בין כה"ס לכה"ס ומי"מ קשי"ו
 הר"ל שיש לו סיוע שיש בה ממש מדברי התוס' המוכרח' במקומי'
 כשאר שרי"ה וקיימא וגרי"ה לפר"ס ולפני ולפני :

אחר

כוסבי כל ה"ל מלאכי כספר תורת האדם להרמב"ן דף
 מ"ד ע"ד דמימי דיש תוס'ה פ"ק"ה כ"ס כסוגיא דפרק
 מי שמתו דנר"ו וכו' תימ"ל ל"ק פ"ר מה לנו"ר שכן ישנו כ"ה
 וכו"ם יליף מכה"ג מה לכהן שכן לאו שאינה שוה בכל . וש"כ רב
 האי וכתיב ולפי זה אדמי' כסוגיא דלפ"ל דשי"ן על מדלגין היינו
 בל"ן בו פותח פסח ובא"ן פ"ו כסומא"ה בבית הפרס דרבנן וכתיב
 שוה קילה גדולה וש"כ נרא"ן דברי רש"י והא"ר"ך ובחמת דרז"ן
 מופטין קלה ונס זולת זה היא לי להל"ם כי לא כתב סברא ד"י
 מאחר שגבי הללו כתיב היתיר וכמי"ש למעלה רק כתיב ח"ל
 דככה"ג לא הו"י דחיו דחד שאלו הוא ולא מק"ס האי ח"ל כפי"ד
 על האי אין קבורת מת מלוה בלא קוממת לפניה וכו' מש"כ פ"ה
 דפסקו וסר"ן בלי"ם וכו' ר"ל עשה דפסק דדחה מפני מה מלוה
 וסר"ן שזע"נו לגבי ל"ית ל"ית ל"יתו גופיהו מפני שהג"ס דנס קבורת
 מ"ה אפשר שיקיים בכל אדם שאינו כהן וס"ל דמ"מ הס"ן
 אי"ם לקיים קבורה מי"מ א"כ פי' קוממתו וש"כ לא מקרי דמי' דמי'
 רק דמי' תמה דמנ"ה ליה לרמב"ן להול"ו כסברא זו ור"י
 הדמויה שכל כן לא יליף מי"י. ומ"ה דמי"י הר"ך כתיב הכי ר"י
 מי"ם גופי' דלא ילפי"ן מ"י דידחי עשה את לי"ם ש"ש בה כתיב
 מעבודה דחיה שבת. לא ידחי' ל"ק דעשו כלל כו"ה וסוף ר"ה
 לתחור לפי שיתחו שהרי באמת נקשו ל"ק מי"ה ש"ס כסוגיא דע"ה
 דף ה' ע"ב וס"ך פ"ה מא"י לתמיד שכן תדיר ופ"ש כתיב' ד"ס
 ומילכו נמי וכו' ומש"כ ר"ה למ"ש התוס' כשבר"ה האמיתות
 ויכונה דלא ש"ך למי"ק מי"ם גופי' מפני שמלי"ם כ"ך שהרי
 ב"ק הש"ם ללמוד מתמיד וסר"ך פ"ה שכן ישנו לפני הדיבור ולא
 אמר פ"ה מפני ככ"י מוספי' שבת שלא היו לפני הדיבור וד"ק .
 אפי' שיר כל אופן דחיו"ם עשה ל"ים כלה"ן ל"ק מרי"ו הכתוב
 כמי"ש ראשו וק"ו וכו"ם דגבי מילה כמ"מ דגבי פ"ה ופ"ה ומי"מ
 מלי"ם גבי פ"ה ושאר קרינות ל"ו"ר דא"כ"ה למ"ד הו"ה פ"ה
 ולא

הכיל זה תופס לוחת רחוק ומינה אפסורפוסים על חסר לו ריגוע
 וימח והאפסורפוסים לקחו ר' ריט הכיל מהעזובן ונמנו ביד הקבל
 על ריח מה ומהריח נספרנס השועה עד יום מותו כי הספספ
 במיטע הזה להיטו יללח למלכה ואלל בשכרו אלל אי מקרוביו
 מלל אלל בהנה כהנה תור נפדה הכיל להכסל לכן זונה השיאוב
 אפסורפוסים וימנה לבעלה כל אשר לה מאביה וכלל זה שני מאומ
 ר"ט הכיל אשר המה ביד הקהל ויהי כאשר שנים אח"כ וימנה
 השועה הכיל ולא היו ימים מועטים אח"כ ומה רחל הכיל והמשה
 בל לקחה הוא בעל האשה את מאמיים ר"ט מהקהל והקהל לא
 רלו אם לא ברעון הכיד והאפסורפוסים כי יש כאן יתומים קטנים
 וכשפסק ביד של אותה שעה אם יש שום טענה לסימונים נגד
 הבעל לפיכך על ידו ליטול המעות הכיל וענה אי המיוחד שנדיינים
 ואמר כי אין לבעל שום זכות וכו' במעות הכיל מלל ירושה דק"ל
 נר"ט והר"ף דהבעל אינו נוטל במלוה שהיה לאשתו ביד אחריים
 כשנשאה ואין לומר דהכי ללא ירית לה מ"מ קנה הבעל אף בחייה
 דמה שקנתה אשה קנה בעלה . ואין להקשות אך ס"ד הכי איכ
 מלוה ללא ירית היאך משבחת לה י"ל דמיירי בשפירה לזמנה וכו'
 לה דין ודברים וכו' בעורה ארוסה או אחר כשזאין וקנו מדה
 כמ"ט בתשובות הרמב"ן להד"ח ס"ג פ"ג פ"ג ס"י י' מ"ט כסמ
 קנה בעל מה שיש לאשתו וכו' כדון דין שהכניסה לו כהד"ט
 דהא ליטול דדלי מה שהכניס לו חוב הכיל לכן ודלי מגרש נר"ט
 דק"ל במתה דק"ל דכל ליד הבעל לא זכה הבעל משום דלא אבי
 ליד"י שפסקינו הפוסקים האחרונים לדעת ר"מ דק"ל פ"ג גרייתא
 דהכניסה לו פירות כסות וכלים וכו' מן הנשיאים כמ"ט ע"ר וכו'
 ס"י כ"ה והביאו רמ"א בהג"ה ס"י י"ג פ"ג דברי הר"ן . ולפ"ד
 דאין בדברי הר"ן ממש ד"ז משום הא נכרח לא אריח ד"ש ויש
 לבעל זכות במה שהכניסה לו מלוה שיש לה ביד הקהל מלל דהא
 ר"ט אומרים דדוקא כשזאין הבעל ביד מכניס הבעל הא הונחה ביד
 שליט זכה בעל ורבי"ט אומרים דחילוקו ומיירי מה המדרי וה"ט מה
 שביד הקהל כביד שליט דמי ואף לאינן דש"ל דלא זכה הבעל בעונת
 ביד שליט יש לחלק בשני סברות נמרזות לומר דהדון דין עדיף
 מהונח ביד שליט מלל דשם מיירי דאז הכניחו ביד שליט וזכה גלה
 אדעת"י להדי' דלא יחא ליה לחמו ביד הבעל ועל כן נשאר לו
 זכות בה משא"כ אם הכניס לנדן כשו שפרי תובת ש"ס לו של
 אחרים ונתנס לידו ככתובה ומסרה ודלי דזכה בהם הבעל על
 הכניס לבעל חוב במעמד שלשון ונכדון דין כעת הפקס היו שם
 אפסורפוסים וכמה פנינים וכפרס פרינס המודש אשר על פי
 יתנהגו כלם גם החתן והוי הכנסת החוב מעמד שלשון . ש"ס
 דמיירי דוקא פ"ד זמן שהוקבע שישאר ביד שליט (זה מדוקדק
 מלל דברי ש"ס מייטוני דסדר נשים ל"ה) משא"כ אחר שכבר
 גביס זמן לחמו ביד בעל כדון דין שהונח המצות ביד הקהל כעוד
 הבת יאומת קטנה ואח"כ הכניסה החוב להבעל פ"ס כל יבוצ"י
 ולא השפירה לפני' כלום כי מה שלא תפנה החוב גם היא גם
 בעלה הוא משום שפדין כי השועה חי וכל ימיו חי ע"ל פירוש
 החוב ומ"מ משם והלאה הי' החוב שאלל הקהל בחוקת שריסם
 (רלו"י משעמ מיתת השועה שהרי ל"ה שח"כ משכשו יהיו וימח
 המעות לכתו ודברי הקהל אין שטר וממילא אין כתיבה ומסירה)
 רק ככה"ג טוואם הסל"מ ה"ו בעת שאמר שזכה כתיבה ומסירה)
 ופי' בתשובות מהר"ל ס"ד ופ"ה"ד ש"ל וא"כ זכה הבעל . ועוד
 בראה ללא אמריק לא כתב לו אלא ש"ס שהתנה כחו רק כשהוא
 מכניס הבעל דדין זה כתי פ"ס הסברא וסברא זו לא שייכא רק
 כשהבעל חזרת למכניס משא"כ אם היא פלמח מכנסת הבעל . לומר
 אומדן דעת זה שיחזור לירשיה ענה לן . וכן גשעמ להדיח בתשו'
 מהר"ו ס"ד דלומדנא דדעת קלמ"י כשאז או קרובים הכניסו
 הבעל (ועשרית משא"כ בנימין י"ד ס"ו ר"ה לברע"ט) ומשעמ שאם
 היא פלמח הכניסה הבעל אין כאן אומדנא אפי' קלמ ואפי' דשם
 בתקנת הקהילות מיירי . ובקולת ותם לריק דתקנו לחזור הבעל
 אפילו כבר בל לידו ח"ש אומדנא דרעמו ק"ג מ"מ ילפינן מיט"א
 סברא דין דאין כאן אומדנא חשש הפסד ממנו אחר מותו ודוק .
 אבל אין להביא ר"ה מ"ט בתשובות הרמב"ן הכיל גבי הא דאין
 הבעל

ולא דחיה ז"ס ית כפרק אלו דברים נספחים ונ"כ מנמוטרו
 נפקא ואין להאריך יותר וא"י קושה מלל אפילו במירי דרכן לומר
 דנדהת מסרי כבוד הנדיות נדברים שלא נזכרו בש"ס כיון דחזינן
 שאסור להוליח המת לרבי"ט אפי"ן דק"ל כר"ט במלמכה שח"ל נגוס'
 ש"י ברין ר"ס המלמיה כן כ"ל הפרוד . יאיר חיים כנרך

צו הראיתי

כתב הכיל לגדול רב ואכ"ד וכתב אלי כה"ל
 אחרי רוחי הוי"ט דהרב הגאון כההור"ר חיים
 נר"ו בש"ס דת"ה נדבר בהנה אשר בההל המת לנריך לנ"ח ח"לה
 פרום בני לבוש ואל יזכנו כבוד הנדיות ואשר הקשה על זה
 ממוס' דמס' ברכות פ מ"ט דמשעמ משה ללאו דכהן דחינו שיה
 בכל נדחה מסרי כבוד הנדיות . ואי ימח דמהר"א חול לשיטת רש"י
 ז"ל א"כ לריכנא לנרין קי"ט החוס' אשר הקשו שם פלו"ו . ומי"ן
 הגאון ה"ו עקוב טעם ודעת אשר הוא ראוי לאשר אמרו אבל נאשר
 נדחק לחלק בסברות דקות וקלוטות כדון דין לנדון דכלאים ודלי
 דמיקא לן מילמח טובא לחלק בסברות דקוב האלו מעלמינו . ויותר
 היה נראה לחלק דלהכי לא ילפינן מהם דש"י החס' דהואיל דכבר
 נדחה לחוב עומאה אלל ישראל השועה פסח להכי נדחה ג"כ אלל
 כהן וסברא האם הולכנו לאמרו ג"כ בחוס' ב"מ פ"י ח"מ ז"ל ואפשר
 דנדרך כזה יתפרס נמי דברי תוס' דברכות הכיל באמרו ש"ס
 ללא דכהן דחינו שיה בכל כלומר דלימח בישראל אשר עשה פסח
 אף דמלוה ג"כ חטוטתו והואיל דנדהת בישראל נדחה ג"כ כהן .
 וידעמי גם ידעמי ד"ש קלמ דוחק לומר ולפרש דברי התוס' כן .
 מ"ט א"ן שפיר קא מחלקינן בעילמח דא . והנה עוד הראה הגאון
 ה"ו בקיאתו ותרפיתו אשר נדלה ל"י חספא ומלל הוא תומ'
 מרגייתא אשר בו ר"ה לספור דברי מהר"א הל"ז במה שכתבו
 תוכי בשבטות ד"ז דשה" עומאה הוא ללא שאין בו מעשה וא"כ
 לא הוי אלא שב ואל תעשה וכבר אמר הש"ס בברכות שז ואל
 תעשה שא"י הנה אומר אי אף שברכא ותובנחא ק'חוינא הכא ע"מ
 אפשר לומר דלאו שאין בו מעשה אינו דומה לגמרי לשב ואל תעשה
 דהס' דליכא לאו כלל רק מניעת עשה יק"ל והואיל דמילמח דכהני
 הוא נחתי ג"כ לעורר דקדוק מה במלמח דא אמאי דלימח שם ב"מ
 לניב דקאמר הש"ס ת"ר מנין שאם אמר לו אביו ה"טעמא כו'
 קעמח דכתיב רחמנא כו' הא הכי ה"א יי"ת"י ל"י ואמאי ה"א
 עשה וה"א לא תעשה ועשה ולא אפי עשה ודמי לית ועשה וכו'
 ותוס' ז"ל כתיבו דק"ל ג"כ אהא דאמר לו אביו ה"טעמא יעו"ן ש"ס .
 ומאי קוש"א דלימח אי ללא קרא ה"א יל"ק מלאחזו דגדול כבוד
 הנדיות שדומה את לית שכתורה וא"כ ה"א דאמ"י עשה דכיבוד אב
 ואם ידחה את לית ועשה דעומאה וכפרט הואיל דקושימו אינו
 אלל אעשה דעומאה וכבר מסיק שם בברכות דאעשה אמרינן גדול
 כבוד הנדיות . וכבר יש ל"י קלמ יבוכ לזה אך אמאה לברי הגאון
 ולמילת"י אלגיש וכו' :

הנה

דברי הרב כהר"ף הם רק דחיות חלשות . ועל דברי
 האחרונים אינו תמה מלל מה ענין כבוד אב מה שמלוה
 לכס כספר עשה קך לכבוד הנדיות שאינו רק כיון דמטיא לחי"ש
 גלוי לר"י דל"כ ה"ל להרב הגדול להקשות ט"ס למח כחמת אמרה
 תורה שירחה כחמת אל מחזיר לכיבוד אב והמה מרזוי"טו נדחים
 מפני כבוד הנדיות בזמן ואינו לפי כבודו וימח מזה . ועוד אין
 ענין מה שזכר על דברי אביו לבזיון דק"ל ליה ר"ל כבוד הנדיות
 בכל מקום זה מנאר כנסקי מהר"א ס"י ק"ז והם כהנה קפנה
 ס"י ומ"ט ס"ג . יאיר חיים כנרך

צו ראובן

היו לו ג' בנות וכן כסיל אחד אשר מהוך רוב
 כסלותו אינינו ראוי להכשא וראובן זה מלה את
 הלוי אשר ימות בו ול"ה מחמת מיתת וחילק נכסיו כרעמו לכל אי'
 מעטתו וכהיות אחת מהם הקטנה שנהם חביבה עליו עד לאחת
 נתן במתנה גמורה ערם כל שני מאות ר"ט להקטנה ה"א נכ"א
 ומשכשו רק המתנה שכל זמן שכנו השועה חי יקחו פירות של שני
 מאות ר"ט הכיל לבנו להיות ריזון ותפרנס מהם ואם לא יספיקו
 לו הפירות ילקח אף מהקרן עד די ספוקו ואחר מות השועה
 יתחו ר' ר"ט או הכשאר לנת הכ"ל כי מעכשו הם שלה ש"ס חלמי

בהיאר לקחתי תפרט לי חובי תחלה ואח"כ אם יש לך מביעה עלי
 תכפתי. וכאשר הגיע עת האוכל נאמרה החילה וילכו לריבם
 אחר חלות היום חזרו ונגשו לכ"ד והשיב שמעון שאין זו חתימת
 ידו כלל וזכר הוא שיש ביד ראוובן כ"י ממנו והוא ימן טושן מ'
 שים. ושאלו ראוובן למה לא טענת מבראשונה לפני חלות היום
 לכאש ח"י והשיב שכל עילתא דרעמו שכ"י שתחת עליו אין
 משמעותה כו. ופרת ראוובן אח"כ וקיים ח"י ש' שמעון וחזר
 להעמידו כדון והשיב שמעון ככתחילה שזה שש שנים לקח ממנו ראוובן
 ריבית כסף הלואה זו ויומר ורולה להחזיק במעות עבור זה :

צט וז

היה י"י כמאור"ר טענולן נר"ו מק"ק בולדא מלה
 במלה. ע"ד הגדול ראוובן שהלוח לשמפון סך מה על
 משכונות והח"כ נמלאו שלח היו שון דמי ההלואה ורלוובן טובע
 מעותיו היחידים ושמפון טוען כבר לקחת ממני ריבית כמה שנים
 לפי זמן ההלואה וכשכ"ל זה הוא רולה לעב מע תיו ושאל לפרוע
 מאומה ראייתו דשקיל וערי מר על לשון הכ"י ההוקס על ערין זה
 ביניהם והוא משתק אי אזולין כבר לשון המעשים בו שהיה מכר
 גמור לחלוטין ולצמחות או אי אזולין בתי עיקרל דמילתא שאינו
 אלא הלואה רק שכתב בדרך מכר כדי ללחץ דרך ה"ג ריבית
 וכיולא. אי תמה על זה דמאי נפקא מיה דלף אם היה מכר
 גמור הא אין לך אונאה גדולה מזו אף ביטול מקח כיון שאינם
 מניעין דמי שווין אף למחית הזנות ויכול לכנס המחר אבל
 עיקר הענין דל"ש מכר ל"ש הלואה כ"י הלו לחיפן לכסוב כלל
 כדי לכסוב על ידו דמי ההלואה ואין הנאמנות הולך כלל על זה
 רק לכסוב ולזכותו בענין המאכנות ועיקר סמיכתו תליהם ושלא
 יהיה ללוה עליו שום דין ודברים עבור המשכנות כפי מחשבות
 שהיו שום יומר מדמי ההלואה ושלא לזכות בש"ס הביעות מעות
 ולשון הכ"י מינה על זה נפ אשר הפתח לי והם המלוה מוכת
 שום דבר נוסף על דמי המשכנות אינו אלא מביעה בע"פ והלוה
 נשכב ונפטר בטענותיו. אך אי רואה זכות גמור למלוה לפי דפתי
 כיון שהלוה מודע שקיבל ממנו ושהלוה לו סך וכך רק שהוא רולה
 לחסים ולפכב בשביל לקיחת ריבית מכבר לחו כל כמיני למיעבד
 נפשי רשיעא ככה"ג שכבר לקח ממנו. ולא דמי לז"ש מהרמ"א
 בהגיה ש"פ ב"ד ס"י קפ"ח סכ"ה דלם המלוה בח להולח מן
 הלוה נשכב ונפטר. היינו דוקא שהלוה טוען שאלו המעות והחוב
 הם בפלגם דמי ריבית ואינו רולה להיות רשע בתישע ריבית
 בפועל אף שכבר פסק אסו. אבל לתפוס דמים אחרים בשביל נמיני
 ריבית בשכבר. ומה דהוה הוה הרי לפי דבריו הוא רשע דלף הלוה
 מוזהר ולהיות נשכב על זה אין הרעת סובלת כלל וכי דברי
 אהר"י ד"ש וטובתו כל הימים טענולן בן לא"א מהר"ר יחק לויזק
 זל"ה מבורל :

הבגל יורש מלוה אשמו דמי"י כשסילק עלמו ככא"ה דל"ה מה
 שקנה אשמו קנה בעלם וקשה ממה פסקא דילמא לשולם איירי
 בדלא סילק ולא קנה בעל מפני דלמתי לא אחי לידו דהא מיירי
 במלוה שהיה לה בעם שנשאה כמו שבי הרא"ש וכל הפוסקים אלא
 ודאי כל היבא ש"ח מנכנס והיה אם לא סילק עלמו יד אשה כיד
 בעלה ככא"ה ר"ם ל"א ואם מתה זכה בהם ולא מקרי ראווי כלל.
 כי בשאר מלוה יש משם ראייה לסחור לגעין בגוף התשובה וז"ל
 ומיהו משכנתא דוקא במלוה שפלה לה בירושה וא"כ במלוה שהיתה
 לה עד שלא ירשתי וא"כ במלוה שנתעית במעות וכו' וא"כ הראשו'
 השמע בהעמק ככ"י ומוכה ממנו דמלוה שהיתה לה עד שלא ירשתי
 ומחה לא זכה בעל משא"כ ככה"ג מפות שביד הקהל ע"ס לוואת
 שכ"מ בהגיע זמן שזכה בהם מי שלוח לא נקרי ראווי רק זכה
 האשה וממילא זכה בעלה. וכן משמע בהשכות מכרי"ק ל"א דלם
 זכתה הבת ממילא זכה ניכ הבעל דמה שקנתה האשה קנה בעלה
 ואפי"ן לשון הש"ס כסוביא דכי לה כמות וכל"י זכה ולא זכה
 קהמר ואל הבעל קרי מ"מ טעמא הוי משום דלא כי לה אלא ע"מ
 שמהנה ממנה ועל כן לא זכתה היא וגם הוא ובשל דנקט משום
 דהוא בח ליכול ולתבוע מה שפסק הא"כ. ואין לומר דלף הכת לא
 היה לה זכ"ה בגוויה משום שקנתה משתעבד לרווחא להספיק
 מהם השוטה ואחר מות השוטה זכתה האשה בחוב והוי כירושת
 חוב וממילא מקרי לה בח לידו כמו דמקרי ראווי (והכי מוכח בש"ס
 ופוסקים ס"י רמ"ח) דהואיל דכי לבחו מעשיו זכתה בהם מ"כ
 אחרי מות אביה וכשנשאה זכה כבעל ועדיף טפי מוקפה עליו
 במלוה. וכן מוכח בדברי מ"מ במרדכי וז"ל והא דמיא לקמן אף
 על פי שכתובתה נבית אביה בעלה יורשה כשנכנסה עמו לשם
 יטולין לא תקפי לפי ריב דהא פי"ה ה"ה ר' נחן היא אינ כשוכתה
 החזיקה וקמה האשה קנה בעלה ולשון ירושה מוכרת כן וכו'
 ה"חיון אינ לא הוכירו בתוס'. מ"מ נשמע מהא דכדנר"ו וכן הסכימו
 עמי בעלי מורה וכן נפסק הלכה למעשה ז"ל :

צח שאר

ראובן שהלוה לשמפון עשרים ר"ט על משכונת
 ומפני שבעי ראוובן היו המשכונות שרין כדי
 המעות ויומר כתב על המשכונות כי מכירה ככא"ה כדי ששמפון
 יפדה המשכונות בזמן שקבע וחתם עלמו שמעון וז"ל הכתב. מודה
 אי נח"י דלמפה שמכרתי במכירה גמורה וחלוטה לראובן כל מה
 שכת לידו ולרשותו ממנה שהיה כיד כסף ח"כ ומלבושים ומקטלני
 וכלים וקבלתי ממנו כל המעות ככסף מלא כל שו"י עד פרוטה
 אחרונה ואין לי עליו שום דין ודברים טענה ופריעה בעולם. וגם
 קבלתי עלי נתיב נתיב נתיב והתחייבתי עלמי שנאם יבא על
 ראוובן שום רעיון משום ארם בשביל דברים הג"ל שמכרתי לו
 ושכלו לידו או גיע לו שום חק בשום ענין בחייה אופן שיהי ממזיק
 אי ח"מ לפלותו במיכס ומזומים עלי פקטוק חק המכ"ה א"י
 ראוובן ברוך טוב שנאם אמן לו לפי חסכה הסמוך הבע"ל בשתי
 פליט עשרים ר"ט דהיינו שלושים זכורים רי"ש במעות מזומים
 הזכורים טובה לטובא בזמן הפרעון אזי התרלה לחזור לי כל מה
 שכת לידו ממני ומימי אי טוטרו מגריכה ואכידה ואפי" משפיעה
 ורשאי למסור כל מה שכת לידו לאחר ואין לי עליו ועל כ"כ שום
 דין ודברים ופסקה בעולם ונחמי לראובן כל פוקק טורם נאמני
 לו ולכ"כ עלי ועל כ"כ הן בדבריו מה שכת לידו או שכבר החזיר
 לי או לכ"כ או שנתן כל אשר לי כפקדון לאחר פ"ס דיבורי אל
 שלא חאכד ולא נפקלגל דבר וכן בכל טענה שכתולס הן נגד טענותי
 או טענת כ"כ עלי שום אלה ושופיה וגי"ש וק"ה בעולם עד שיבואו
 כ"ף ר"ס הר"ל לידו נעשה בכל אי"ה בלמי שיד שום תמאי היום
 יום כי ירד אייר תל"ח ה"ה לסיק לאם שמפון בר יפקד ז"ל :

ה ואנכי

הסודע הממוס לא לנרוע מדברי ה"ה כמאור"ר
 הג"ל קלתיאל דדבריו הם דל"ה נחיס ומקובלי"ב מ"ש
 דל"ה הסוכרים דלם המלוה בח להול"ח הלוה נשכב ונפטר היינו
 בטענת הלוה שזה החוב עלמו הוא דמי ריבית דלף שוי נפשיה
 רשיעא ובגין חסון נקדירתו פ"ס דודאי דמלוה וערב ועדי' משפח
 הלוהה עבדו שומא (ודברי הס"ז ב"ד ס"י ק"ס ס"ק י"א שכתב
 מה שפשו ומה חסולסו ל"י) ושכבר על לא חסימון עליו נשך
 משא"כ לוח אינו נעשה רשע אפי" כ כס' וחתום עד דריב זה ברור
 מסוג"ר ר"פ הריבית [פי' לקמן תשר' ק"י דלון זה כיוור] וסוד דמלי
 לוח לטעון דרעמו היה כשיבוא מלוה לתבוע ממנו המעות שלא
 לחנה לו רק דרעמו ה"י לטעון טענת ריבית ולא לעשות רשע ואפי"ם
 דל"י לפי זה לשון רמ"י במ"ש אפי"ן דמשוי נפשי' ונפש המלוה
 רשיע וכן מ"ש סמ"ג ב"ש ר"י הוכח ככ"י ש"י קפ"ו וע' בש"כ
 ס"מ קפ"ט מ"מ האתם יפשה דרבו מלך דרין חלקך בקך דלפילו
 הסוכרי"י הלוה נשכב ונפטר היינו בדטוען המוכ עלמו הוא ריבית .
 מש"כ כסופן כבר נתתי לך ריבית כמה שני' לפני ההלו"ה דמשוי נפשי'
 רשיעא אין לו לומר שיכנס על זה (וכן מבורל בש"כ במ"מ
 אחר ס"י פ"ב בדיני מגוין דין כ"ד) אפי" יש לו מינו וכדל"ה
 לך

אן רמ"י ס' קפ"ז ס"ב אף דלח הרגיש רמ"י כמה שהרגשנו דשם
 מיירי ג"כ נעוץ ריבים של ממונ הכריעה פלמס ודויק מלמד מה
 שהרגיש השי"כ במינה קיימת של מ"ש ה"י דלוה נשכח ונספר
 מה שהוא נגד דשם פלמו כס"י קפ"ז ונגד מ"ש נד"מ ונגד מ"ש
 הסמ"ג נשם ר"י ונגד מהר"י ונדור לפ"ד דלח מ"י הלוה למימר
 ק"ס ל"י נמקום כמה רבוואת' קדמונים החולקים וגם לאחרון
 שגאחרונים נשאר דברי המורה ללוה בשנופה כממ"י וסימא ודברי
 אנה וכללים לפ"ד בדברי ה"ה מהר"רם ה"ל. ואפילו במ"ש ה"ה
 ה"ל דאין לסמוך של נלמנות הנכסב ככ"י שהכ"י לא יתן לכסוב
 די למכור ומסום ואין הגאמטס הולך וכו' א"י קוהה נדבר
 דאלין במר פיקר דלדנר ושורשו וכו' הדברים יכריעו שאינו אלא
 הלואה וכדמשמס הפנאי האם ימן לו המסות למ"י חוכה חזיר
 ה"ל אן שאר דברי כ"י וכאשר מודה הלוה וכה"ג מל"י דאלין
 גבר ואומן דשם ודברים ה"יכריעו נמקומות א"ן מספר ומהס דמפק
 י"ג הכוסב כל נכסיו לאשבו לא שפלה אלא הפטרופס ש"ש
 דק"י"א וכה"ג ק"ל ג"י מורשה דמ"י כסב ל"ה ז"ל דון חכ"י ואפיק
 לנפ"ך לא מ"י לכה"ג נדבר דש"י שו"י"ה והכ"י נ"י אמרין
 נפחיה ג"י שפר מכירה נמסרה ניקס לימסו לו וכו' ואספ"י דשם
 לא ק"ל הכ"י מ"מ היכא דמוכה כ"ס לא פלוגי וכה"ג אנר"י נ"י
 המקבל וק"ח פ"ב ג"י שפר ממנה דא"ס בה אמריו למכר הוא
 (מהר"ר"ס י"ב"י כ"י סיוע לדממו מ"מ"ש כל האחרונים ששפר
 בחז"ז דין שווקס נד"ך שפ"ח של כך ממונ א"ן לוכר בו חומדנא
 דק דיו כחונ ס' השוכס סינ) וא"כ כל ד"ן כ"י של הלואה י"ש לזו
 וכלל נלמנות למלוה נגד ספסמ פרמ"י וריבים במ"ש ככ"י וכו'ן
 נ"ל ספסמ שנפול"ס וא"כ שאט כניעמ' נכותמא שר"ך הלוה
 לשלם דחוקק לפומס תמלה נכח"מ ר"ס כ"ד ועד"ך משפר המכר
 בה"ה י"ד ס"ס קס"ס דהמלוה נשכח ומוטל דודאי מיירי שם ה"ל
 נא"ן נלמנות משי"כ נכסב נלמנות וטל בלח שבוסה פ' נפ"ז שם
 זכסמ"ס נח"מ ס' פ"ב ס"ק ל"ד. ומסוף דברי הכ"י במ"ש עד
 שיכחו כ"ך ר"ס ה"ל ל"ד ויכר שיכור ראש דברים אמת כמו
 שכתב"י. והכ"י יוסף לזכות לראובן המלוה ממה שכחב כ"י שהודה
 שמתן שא"ן לו של ראובן שום ספסמ ומניעה בשולם וזה ודאי
 כולל לא נגד הנוגס כס"ן המכירה ללשון ספסמ ומניעה ומלמ
 בשולם כולל כל מה ששכס יכל לדבר וזה ודאי של פ"ו יסנה
 כה"ג ש"ש לו ספסמ פל"ז שלקח ממנו ריבים כמה ש"ס דאפ"ס
 שפיקר כוונתו להחזיק נמה שנידו מ"מ א"ן לך ספסמ ומניעה
 גדולה מאו. וגם זלמ כל ה"ל מלל"ט ראינו לזכות לראובן כמה
 שהוחזק שמתן כס"ן נשכח דמסן שא"ן זו ח"י דלש"ל ל"ש חולקין
 נח"מ ר"ס ס"ב וכמ"ש השי"כ כ"י ס"ס ס"ק י"א הי"ו נמלמ
 בה"ס מתוך לו אינו כ"י שפ"י א"ן שפ"רס דבריו ואמר שזכר ע"ן
 כ"י שה"ס פל"ז וכו' ימן טע"ן ח' ש"ס ושוד ששאלו הסוכס
 כשקען מוא"ן ושא"ן זו ח"י למס לא ספסמ זה מכרשונה לפ"י
 חלמ. והכ"י נמל דפסמו וסכר שא"ן מששוסמ כ"י שה"ס פניה
 כזו מל א מונן כ"סב שלח ר"ל סקיימ"ו ואח"כ מסטון סמ"י רק
 כוונתו ה' מוא"ן ממש ולכן החוק כס"ן אחר שקיים החונס ח"י
 וסר וסכמו לשמשון כמורו שח"י לו וגם שמשון הודה כמורו רק
 עו"ן פל"ז ספסמ אחרת אינו נלמן כש"ס ע"ן דהוחוק כס"ן.
 אחר הדברים האלה והא"ס הכ"י מסכ"ס ואחזק דברי ה"ה
 בהר"ר"ס ה"ל שמת"י שמשון לפדום לראובן לואתו נגד הששכמס
 כ"י דבריו נכונים ועולים יס"ה וגם מסמ"ס שהוספ"י טוסך מש"ל
 נמדותי שלח יתקון פליה"ס ארס המבקש ד"ן אמס ללממו זלמ
 המסקס ותואלמ מנגק. והלפ"ד כתב"י יוס א"י ר"ח ס"ן סמ"ד
 לפ"ק כ"ד הפרוד. יאיר ח"ס כד"ך :

ממונ יכול למכור המומר פ"ל ח"ך פלה של לנו לומר כן ואלא
 כדון דין הלוקח נמלמ זה הוא המלוה שלקח ממנו הממכרות
 וזה הוא ד"ן ששופ כס"י ר"ז כספ"ך ו' וחי' שאינו יכול למכור
 לואתמו ואינו יכול לחזר כיומר משמוס אלא עד כ"י שיראה
 למכר לו לקרובו א"ס לא שיכרר שה"י לו חונס מסמ"ה אכל א"ס
 שה"ה יומר אינו יכול לחזור ולא למכור לואתמו. וה"י נדפתי לשלוח
 ח"י"ך אחר מהר"ר"ס ה"ל לשל"ל ס' פלמו מה שה"י סכור למכור
 כך אכל א"י פרוד במלוד גם הונד ל"י שחוק במלוד לשלוח כסב
 זו למקומו ומחמת זו א"י כוסב במהירות וכשכס הכ"י ח"י"ה אש"ח
 שיכור אלא לדבר פמו מזה מה שה"י סכור. ושוכ כסב מהר"ר"ס
 נלשמו לזו כל כמ"י"י למיענד נפשי רשימא זה ש"ך כלס שרואה
 לפסול פלמו אז חמ"רין א"ן ארס משי"ס פלמו רשע אכל לפ"ן
 שאר ספסמ יכול להיום לומר כך כדמל"נו נשי"ס כס"י ל"ד ספ"ך
 כ"י לוח שפ"ד ע"ל המלוה פלמו רשע פלגין דבורו ומלמ"יס לואמו
 לפסולו ח"ס"ס שפוסה פלמו רשע פלגין דבורו ומלמ"יס לואמו
 לג"י מלוה ולא לג"י פלמו והנה כ"י"ד אף שא"ן מלמ"יס לו לפסול
 פלמו מ"מ ה"י כשאר סוכס ממונ מחכ"רו הנס שסמ"ס מפרש שם
 הספס דכשאומר פלוגי הלוה ל"י כריבים מפ"ד של חכ"רו וזל פלמו
 פלגין דבורו וכאלו חומר פלוגי הלוה כריבים ולא אמר ל"י וא"כ
 כלס דה"י כאלו לא אמר ל"י אז אינו יכול למכור ח"ס"י ממונ כ"י
 לא אמר שהוא ח"י"ב ל"י. זה אינו נדשלמל המס פיקר הפדמו של
 חכ"רו לפסול א"ס חכ"רו אז הוא כאלו חומר של פלוגי הלוה כריבים
 ולא אמר ל"י דלוה פלגין דבורי אכל כ"י"ד פיקר מניעמו של
 ממונ ואמר שח"י"ב ל"י זהו פיקר פסמנו כ"י א"ס שלח נמן לו ריבים
 אז אינו יכול למכור א"ס ממונ שח"י"ב לו ואינו ש"ך ככאלו לומר
 פלגין דבורי רק הפע"ן הוא כמו שכסב הסמ"ס לפ"ל מוס ב"ס
 הס"מן כספ"ך כ"ה א"ן ארס נפסל כפנייה פ"ס פלמו שא"ן ארס
 הש"ס פלמו רשע ופ"רש הסמ"ס פ"ז הפסס דלדא"ס הוא קרוב
 אכל פלמו וא"כ מספסס זה דק"י"ב אכל פלמו א"ן מלמ"יס לו
 לפסול פלמו ולפ"ן מניעמ ממונ ג"כ א"ן מלמ"יס לו אכל סכ"ס
 ה"י הוא כשאר כ"י ארס דכל ארס קרוב לפלמו ויכל למכור א"ס
 חכ"רו מה שמוס ע"י"י ממונ ה"ה כ"ה י"ש לו רשום למכור ח"ס"ה
 ח"י"ב ל"י ממונ מה שלקח ממ"י כריבים וכו' כספסמ א"ן א"ס
 נוסמס לו נלמנות רק ספס"ן ע"ן ממונ ואח"כ יכול הד"ן לספק
 כמו של כל פסמ"ס ומניעמ שנפול"ס שארס קרוב אכל פלמו וי"ד
 יפסוק כמו שגראה כניעמ"ס פ"ס הד"ן וא"כ כ"ה הד"ן לא נוכל
 ללח"ס הע"ן שלח יוכל לפס"ן שח"י"ב לו מחמת שא"ן ארס משי"ס
 פלמו רשע. ומ"ס ש"ל להקסות מ"ש"פ כ"י"ד ס"י קס"ח סר"ך
 כ"ה דא"ס המלוה ב"ל להול"א דלוה נשכח ונספר. ושנח"נו נל"ד
 כדכמ"ס שמה וז"ל ודוקק שהלוה ב"ל להול"א מן המלוה כגון שה"י
 לו משכ"ן או שכ"ר פרס לו אכל א"ס המלוה ב"ל להול"א מן הלוה
 הלוה נשכח ונספר וא"ס י"ש שפר כ"ד המלוה נשכח ומוטל. א"כ
 לפ"ן משמס כדל"א היכא דה"י משכ"ן למלוה אז המלוה פסור אף
 בלח שבוסה וא"כ כ"י"ד דה"י משכ"ן כ"ד לכן נלמן המלוה כ"י דמי
 משכ"נו שנידו וא"ן להלוה שום ספסמ להמלוה כנגד דמי המשכ"ן
 שניד המלוה אכל של המומר מסך השוס משכ"נו ס"י ספסמ מלוה
 כספסמ כס"ס ופ"י המומר נשכח הלוה ונספר וק משמס מס"י
 ס"ב נח"מ נש"ס וכסמ"ס שנמכ"ר לפסמ"ס ספסמ היסר לקחתי
 פד"ך ולפסמ"ס פ"צמ להד"ס פד"ך ומה מלח השק"ה נפשי להאר"ך
 ולד"יק מדברי הש"ס והסופק"ס אכל מה אש"ה שהכל כתבתי
 ס"ס במהירות כ"י זה המנגק כסב זה פומר פ"י שלח למכ"ר פוד
 כ"ד לשלוח זה הכסב ע"י"י מן הסופ"ס חוקן לדבר ל"ך. וכן
 הק"ר לפ"ס ור"י זה פלמו של ר"י"י ישר"ל כ"ד כסב"ס יוס ר'
 שש"ק פ' זלמ חק"ס רבורה פ"ד"ד לפ"ק נלמ"י ה"י הווח"ן
 החוכה פ"ה ק"ק ודנק"ס"רס :

קב הגה אחר שכ"ס ח"י סוכוב"ס כ"ה המ"ל"ג מוהר"ר א"י
 נק"ק ודנק"ס"רס והכס"י לו נלמ"יס ונלמ"יס לסמ"ס הדברים
 ככסב"ן רק פמ"יס שסוכ"ס רשמ"י נק"ל ר מוס"ל והוא זה :
מ"ש הגלון כ"י וז"ל ושוכ כסב מהר"ר"ס נשנומו לזו כל כמ"י
 למיענד נפשי רשימא זה ש"ך כלס שרואה לפסול פלמו
 וכו'

קא בראותי כסב ה"ל דמסל"ד כן א"ן לחזר ולכסוב
 פוד הספס כמלללות מסשוכות הגלון מהר"ר"ל
 שא"ן למכור אפילו כד"ך שאלס רלוקן ושששון כ"י ככ"ר כסכ"י
 נחשונה כמקדמס הקוס"י"א ופשוטה מ"ידס וכ"ן שרל"י"ס א"ס דברי
 האלוף כסורי סוכ"ד"ל סכב"ל פולח כ"י מפ"ל ממכ"ר של דבריו
 שכסב ח"ל א"י סמ"ס פ"ז דמ"מ דלף א"ס י"ה סכ"ר נסור א"ן לך
 חלואה גדולה מוז אף כ"סולן מק"ח כ"ן שא"ן מניע"ן אף למלמ"ס

נגמור דברי שכתבתי ומה שיש להקשות בדברי וכו' חזרתי
 סוכתי את סוכתי וזה מתוך מה שיש להקשות כאשר כתבתי
 במעבר לקד. ומה שכי שכתוב בכ"י של כל פסוק שכתוב סימו
 עון חגיגות שיש ללוח עליו דהיינו אף שזמשכן שזה רק יאלי
 והלוח הירך למשכנות חולי הם של גוי ויאמר לו שישלם לו כפי
 שוויי גזא חיינו יכול לפתן כי המלוח רשות לו להחיק הפאכימות
 עד שישלם כפיצתו אף שאינם שוויים כי כדמחבר זה כפי שיב
 ואיך כדון דין גם המלוח יכול להחיק במשכנות אף שיש סכנה
 ללוח כללית ושי הוא מוחק על כמה שיראה אבל כלא שלוח
 לא יקש ממנו המשכנות חיינו מוחק ללא כןך שוויי כי אף שלוח
 ספר המלוח מילי פרישות שכתוב הכל על כך שצ"ו או אפילו
 על המוסר כאלוה יקש המשכנות באצמרו שכתוב הוא לו או רש"י
 ביד המלוח אבל זולת זה מה שיש למלוח על לוח כפיים מה שאינם
 שוים אין לו עליו כלום והלוח נשבע היום ונפטר דחייא כג"ה
 הייל ואף קושיות ש"כ יש לתרן אבל אין לי סמלי. כי אף שהח
 ידוחק בכתוב ש"כ מ"מ מוסב לכנס כדוחק מלמחוק כל הר
 ספרים כשיש וסיר שכתבו כפי לקחת מד ליר ומו אין להאריך
 כפת וכוורליי בלא שחזיק אותו כ"י לשפר מציא היה כפאפוא אבל
 לכוליא ממון לר"ך ראי' ברורה לכל בלא שיש לפשות פטר דבר
 מה פוז ושלום על דיני ישראל היום יום ו' פ"ק סי' פאחא מציד
 לפ"ס :

כאם ישפיה הלווי הורוויי פה קקורנקפורס :

כד שאלה חזה הרמיזה חלנ כנקר יוס כי בקדרי על

חרם והסוירה מקלחה בקדירה לאללו בלסריס
 קר מעלי הגרני וכן פתחה. ואח"כ שפחה הקדירה והרחו. ובנקר
 שני נחמלשו לה הקדירות ולקחה הקדירה הייל סמוך לחלי היום
 שפחה בו כשר ובישלה בו. והורויה שקדירה אסירה והבשר
 מותר מאחר שקדירה חייב בן יומו מפשטתם הם וחא"ש שאלתי
 הוא בן יומו שאורק ממנו החלנ מ"מ כבר היה מקצי כרי

אוק וכפסחה דהנה רמיא ריס ל"ד והוא מאחרי וחא"ש דמסק
 כפי"ס סי' ק"ה ס"ק ד' להחזיר ככלי שני דהיינו מ"מ כ"ה שאלן
 הסי"ב לכ"ש לא בלא ולא פלג. כפי דמשתד דמיא כ"ה ר"ש
 ל"ד ככ"ד פוק מעלי"ס ר"ל וסי"ב וכו' משיק עם כפי"ס דלא
 כרש"ל שכתביר ככ"ד חא"ש שאלן הסי"ב מאח"כ כדון דין שכתב
 נקטר מעלי"ס אין פתן לומר כה סדחקה ככ"ד חה כדור לכן
 מוסר אלי"י דכ"ס גם רש"ל לא החזיר רק ככ"ד שאומר ללא חזק
 כל שהוא חס. ויהי פשוט כפי כריעות כפסחא: עד שלמדתי
 ככ"ד שכתב כפי ל"ג ח"ל סדיר ר"י הלכן כשר שחמשהל בקדירה
 של חלב ויהי בה חלב כל הלילה ואמר כיון דבלות פסח אחד וכו'
 וי' מקודם לכן לא בלא בלינה כלל וחלב שנתפס קודם לכן לא
 נאחר דנקל"ס הוא. דחא"ש שאח"כ חיה וסיפסח לטורח"ל לסיפרי.
 מ"מ וכתלמי מאד כי הוא כבד מפסח דכר בלוח וח"כ אלו היה
 כעובדא רי"ד קדירה חדשה דלכתי לא פתן היה לומר כבשר.
 ולא ידעתי לתם הלא לוק בלאן דלא בלא אם לא ככתב וכו'
 כהדחה. אפילו כשר לוק מלמו שחלל פוק כשר כי לא יאסור
 כלי חדש זה שכתב כל בו כשר פ"י שיהי בו חלב פחום מ"ד שחמ.
 ואמתיי ככ"ד חולי ס"ל לר"י הלכן דגם בלינה חתם ס"ל כבש רק
 שזה דוחק גדול ח"ש ש"ל דמגי' דלאר כשר וחלב חידוש הוא
 דחי כרי ל"י כולי יומא שרי אין ראי' ד"ל דס"ל דמ"ס כלי יואח
 ר"ל מנקר עד פרז מ"מ לא מניט למוסר פוסק דס"ל ח"מ"ה ו'
 וככ"י ר"ס ק"ה דמימי' דמס י"א דס"ל דשיעיר כבישה ג' ימים ולא
 זכר זה. גם ח"א לפרש דמ"ש ויהי בה חלב כל הלילה שר"ל מלבד
 יום שלפניו שהרי חזר וכבד לא בלא בלינה גם לא מניט כבש
 פוסק וכשום מקום דכלי חרס חמירה כוס שאם אורק לאוסר רוסב
 פרישה או רוסב כשר או חלב שיערוף סי"ב ח"א בלא חסילו זמן
 מופס מפשויר כבישה חיה זמן פתן לו. ורואי כפי"ס י'
 שכתב דברי ר"י הלכן וכ' שלקח זמן מדוי י"י סי' ק"ה והבטור
 כשי"ס שס"ד דלמגי' ח"ה לוקן בלא כלי חרס כל זמן שלא
 שכתב ואי"כ לדעתו אפילו יתן חלב בקדירה חדשה ב' ג' פא"ש
 או כפסח אחד ושהה בו כמו ריב"ס היום כבר שכתב ולא בלא פוד
 בחלב

זכר עם חזי לא חזש כי לא על מהרריס תלונתו כי אם על
 כמא וכמה טוסקיס קדמאי וכמרי' ורואןן לראשונים הוא לדעתי
 ר"ם כפי"ס כפי"ס ר"י יסבך דלס סוסר ואומר מלוח כריב"ם
 חז"ג דחי כפי סוסר וכו' חיינו נאמן דאין חרס משיס נפשו רשע
 וחארינו נמשכו המרדכי ומכריזי ודמ"י סי' קפ"ז ס"ב רק שהכ"י
 כבד לחלק בין מלוח כשטר לשכ"ס ונמשך אחריו הנ"ה וכבר
 כשי"ס כפי"ס כבדו טוס דופס. ומוריו הגלון מ"ו פתח שטר
 חדש כפי"ס דכפוטו ונמשך לא שיד אין חרס משיס פלמו שער
 ואיך הוא גר כל המוסקיס הי"ל לא לכד על מכרר"ס כי לא
 חידש רק לחלק בין קוסן לוח שמשום הטלוחה טלמן הם ריב"ם
 דשכ"ס ונפטר לכן קוסן שכבר כפן ריב"ם משיס קדמוניות והוא
 טוס כפן ומחיר סי"ס וכמו שהוספתי טוסך כזה משלי כג"ה
 ורוממות הגלון כריז לא זכר כחילוק הסוכר כלל לא קירטו להסכים
 אליו אף כי לא ריחקו להקשות עליו ולא ידעתי לתם חס ממה'
 ועוד קא חידה נגמור גדול כתי"ס הגלון כריז חיל ומה שיש
 להקשות משי"ס כ"ד סי' קפ"ח סכ"ה דלס המלוח כה להוליא וכו'
 דכרי"ם הללו אין להם שטר דלדריכה לפי דברי הגלון דלא חמרי'
 ככ"ג אין חרס משיס פלמו רשע חמי ספיר לפי דפסו הרחבה
 דכלוח כשכ"ס ונפטר. ועוד קשה קושיא טלונת לדעת הגלון כריז
 דחי כדך הקודם יקרא לדרכו אשר דרך ככרי"ם דלא שיד אין
 חרס משיס ככוסע ממוט דלו י"י זה מ"מ ח"ך ימכ לומר שיכע
 על כך ש"תן ריב"ם ואין הדעת סוכנה זה כשום פרי שיכע
 שפטר חיסוד דלוריי"חא שפלוו נסכל לשכוסה ואף כי זה קשה גם
 על קלס טוסקיס מ"מ כפי"ס מכרר"ס וואסירין לדעתי"ם מסכרה
 לא קשה מידי. ומ"מ חאסר לקיים דברי כנאון מ"ו דמל"ו דלוח
 ככ"ס ונפטר כפסחם כפי"ס לך ריב"ם עון דפ"ן שלח סי' ריב"ם
 קא"ס רק ח"ר וככ"י"ג לא מיפסיל לא מלוח ולא לוח ג"י ריב"ם
 דדכ"ן דלא מיפסל רק אחר הכרוס ו"ל דמ"י לאשתכע עלי' ל"ל :

יאיר חיים ככ"ך

[חזר הגלון וכתב לי]

כ"ג דין חומים של המורי המוטל מוגר"ר חיים י"ו קבלתי
 בלוחם שריות והנה מה שכתב מר שלא רחמתי ולא
 קרעתי אולם סכרה שיש חילוק בין היכל דקוסן על הלוחה זו
 או על הלוחה ישי"ם הגם שגראה לכאורה שהיא סכרה של שכל
 מ"מ חיה אלי"ב דלמח כי מקור הג"ה זו כפי"ס קפ"ס לקוחה
 מדברי כ"י אשר הוא מריא תכונת כרש"י' אפי"קרה דרימא
 שמוכר כסוד כזה הפתן וחס מפורס שפוסן שלקח ריב"ם מיד
 ליד וכו' עד סוף הפתן ישכע שח"י שמתן לו משולס ריב"ם אי"כ
 מפורס הוא שקאי שכבר כפן מקדס כריב"ם וכן כפי"ס גופא מריא
 דברי כ"י בה הלשון ופ"ו כב"ד וכן בשאר פסוקה ופרישות שמדמה
 להדי וקאי אלפ"ל מזה חדברי כ"י זו הג"ה וזו גראה פין כפין
 כזו הסכרה כפסחם ממוקמה וגם מוכח בדברי ש"כ שכתב כפי"ס
 קפ"ן ס"ד דלא כיש חולקן וחי חמרה דלירי ככלוחאם זה המסום
 לתם דלא כ"ה דלמח ח"ה שאלן משכ"סין כשכבר גכס דחיי"ח
 בלמח שמה כפי"ס קפ"ו כפי"ס י"א שכתוב שמה הלשון שצרי"ם
 שמשמש שכבר גכס ולכ"י ככרי ח"ה דאין משכ"סין אבל כה חיי"ר
 כזו הלוחה שמוש הכי משכ"סין חלל חודאי ס"ל כדכתיבנא לפ"ל
 דאף כהא משמש שהוא מכלוחה מוקדמם ואין לחלק בשלמח הסס
 כפי"ס קפ"ו קוסן להד"ס ואלל פסחם להד"ס אין חילוק בין הלוחה
 מוקדמם להלוחה דמכשוי כדמריא מוגר"מי שיש חילוק בין פסחה
 להד"ס דמשכ"סין ופסחה כפי"ס לקחתי דאין משכ"סין פ"ס. זה
 חיי"כ כי גם ככאלן דיבר מוטעם להד"ס כדכמוכ כפי"ס וכו"ה חס
 מוסן להד"ס דמשכ"סין חס הנה קאי אסכל כן חלד"ס וכן
 חקטמם ח"מר לקחתי כי אין סכרה לחלק וזו הדרי קושיא לדוכתי
 כשחמרי"ק חלל פסחם להד"ס ספי"ס כהלוחה המוקדמם חיינו
 ככ"ס ונפטר והנה כפי"ס קפ"ז ספי"ס י"א חמרי"ן כהלוחה כלה"ס
 דמשכ"סין א"כ גראה פין כפין שאלן חילוק סכרה זו אלי"ב דלמח
 ופי"כ ככל ש"כ הסכים לוח ששכ"ס ונפטר וכוורליי הוא חמרי"ן
 וראה הכל לפניו וחא"ש"כ הסכים דשכ"ס ונפטר אף חלוחה
 מוקדמם וכוורליי כר דמס כמיה סוכל זמח הדיעה. ומה שקחח

החלג לוק ופני במסלול מנ' ג' טעמים הראשונים ופיל אם כי פוך מסלול מהראשונים אסור חס וזה פועל. ולמדני דלח ללמוד דיני שאר איסור והיתר מדיני יי. ולא משס האסור תיבף אם שפך רוסב נשד קר לקדירה נקיס של חלב קר כמעט רגס וכן כלי שהוא פריסה ונקי אפילו של מחכות ושפכו בו שבר או יין או רוסב לזון יאסר תיבף דהכי קיל בריס קליו גבי מרות שהוא יי [אין זו הוכחה דשם מיירי בייב בומריס דלופר במשנה] אלא פ"כ כשם שסקילו חזיל לפיזן הכשר כלי ייב דאפילו בשל מרס מהני הכשר מיילו ועירזו מה שבשאר איסורים אינו יולא מידי דופיו פ' ש"כ פ"י קליה סיק ל"ג הי' החמירו מפני שיקרו של ייב מאיסורי הנהא כנליסה ומס שלמד רסל דשיפור כריסה מייב כמיס גיי ריס קיס סברא דמן קליסה ופליסה למד משס פייס ודוק. ושס פ"י קל"ז דכל י"ב מודס אסורי יין כשר שטוסס פון חכיות של ייב ולא אמרינן בו שאחר מפליס נפליס. ולענין דין דכסי' קליה סיד דכנר שפשו גופיה כחכ השיכ סיק י"ד דלמסר לחלק בין יין למיס ואיב ח"ך ללמד משס כל הכליסה של נשד ושל חלב. ורלה כנמ' פ' המפקיד גודל הכפרס בין כליס דיינ או דשמן. והנה ככס עוד כפיז שריל שאס הים מסל"ס לזק כדון של ר"י הלכן ודלי לא שייך כנר שפס כמו דלא שייך כרישול והרי אמרו כדוס כמנובל. וכסס רמי' וכיה דאפילו כשיס החלב מפליס אמרינן כנר שפשו ולמדו זה מגמ' פ' המפקיד ד"ג דאמר השיס כיון דטסן עסן אפי' בזמן רב מאל. והשיג פליכס כפיז דהאיב דככרה כיון דטסן עסן אמרינן ככל מילי ואפילו ככלס פ"י רישול וככוס פליס כלא אחיכ חזר ופליס בו מפני דפי' כישול שרי או ככוס פליס מלא מקוס גיב לללוס. ולכן גבי מפקיד יין אם הו קנקיס ישיס אינו מוכח לו כלס דלחמ"ל דפלו וכלס מ"מ לא נחמר לנסקד דבר. ואף כי דכרוי שכליסי וככוס פליס ודשס מ"מ אינס מפייסי' לי הן נלשון הגמ' דמשני כיון דטסן עסן עסן ואיב י"ל אחר שכנר כלס כל לרבו איב' לי ללוס עוד. ולכן אינו מוכח לו ואליו לדברי ס"ז ודאי כלס רק שכל כן אינו מוכח לו מפני שנכד מה שכלס חוזר ופולס ואין זה כמשמש. ולפ"דן דנס מלוחו נמ' פ' המפקיד קסה מאל ללמוד. דלס משס רליס לייבין אנו לפרס דפי' ישיס כל שכנר ה"י כהס יין ושמן מפליס דז שיפור כריסה שהוא גרס הכליסה ואיב ח"ך יבן שפוך מפליס יכלס היין הספוח. ועוד משס רליס שיש חילוק גדול בין יין לשמן לפיזן חליסה. ואס דמס איסור והיתר לשמן שאס נככס בקדירה נדירה כלזון גמס חלב אפילו כמיס ימיס ואפשר אפילו נככסל בקדירה מרס חלב היכ לאמר שאס נככסל בה כשר ורוסב נשפך מדה נכשיר לורסו מפני דהנככס כראשון ככל כס' דזוק והרי אפי' בחכיות של חרס דכלפי טוכס כדמכח מכליסיס יין מ"מ לא כלפי משמן רק פחות מששים ונמדה ידיון כליסוס איסור לשמן. אלא ודאי אין ללמוד מגמ' פרק המפקיד כלל כי יש חילוק גדול בין כליסיס פליס דכנר לכליסיס ממז' והרי חלב שנפל לקדירה אפי' שלא ככלל כרוסב החלב פלמו כי כהכנסנו יקפיה וליף למפלה ויפליסה מימ לריך טס זה גיב ששים וכן ככל דנר איסור שפול גוש בקדירה אפי' שמשירו לריך פ' נגד בולו וככטור וש"ס פ"י ימי וכהג"ס פ"ס. לכן מיס כס' המפקיד כיון דטסן עסן היימ שלא יכלס עוד גוף היין ולכן אין רליה לדברי ר"י הלכן מגמ' דפרק המפקיד כלל דייב אפי' דשכס כליסה ולא מלא מקוס לכנס סס עוד מ"מ בולס פליס מנרס כמכוחו ולזה אין שפיסמו מכליסיס משככח כמו שפסור מפל כולס שמכוח מלוח אפי' שאין הפסור פולט דבר מ"מ בולס וכן גבינה קרה שפליס פ"ג כשר ל"י חס הגבינה לריך קליסה מפני שכלס מהכשר אפי' דגבינה לא פלס ואין לו מקוס ללוס מינו בולס פליס הכשר דכנר זה מוכח ומוכר כמס דוכס'. ומכליסיס דייב גיב אין רליה כמיס הן להחמיר ככלי חרס לומר דכלס אפילו כמחות מכדי כריסה הן להקל להכל בשפסה אחר שפכט שיפור כריסה. ומ"מ ודאי בשפסה אחר שאכס כליסה כדי כריסה ודאי מי יקל נגד רש"ל והכנסתו ספי' גלירוף סכרסיטו דלפ"דן קליטס פליס אין חילוק. וכל שקלא וטריח היכל כככרה כיון דטסן עסן אינו רק ככלי חרס דכסא מיירי ר"י הלכן שהוא פליס קדירה גס מפנה דכפרק המפקיד מיירי בקנקיס דרדו שפיו

של חרס דכלפי כוזב' מרס ושכסו אחר כליסיסן. וכ"כ השיכ ס"י קליס סיק פ"ו. והמחוס ויכח דחכיות של פן גס ישיס כלפי סמיד רק לא כחדשים. ואפשר כי הייזוס כככסס ממחמסיס מלד טלמן לא חמרי דהככיות כלפי ואיב ימיס למה לא נקס כמשנה גבי מקפיד דמוליא לו כלס דמוליא לו גיב חסרון שחמיר בין כקנקיס חדשים או ישיס. בין כחכיות של פן או חרס. ולפי מ"ס דכל פן לא שפני כליסה ימיס כמחכרות יין ושמן כחכיות של פן דין והכל לפוסקיס ראשונים ואחרונים להגריס כזה כריכיס והרלי"ס והסור וש"ס פ"י רליב ואין לומר דגבי חכיות של פן כ"י דלא שפני לומר כמו בשל חרס כשיפור כריסה מ"מ פליס לא יכלסו יומר נשוס פנין רק כלשך שפי כמשנה וכחדשים מ"מ אם לא נדס זמן פכליס כליסיס לא נדס גיב חזרה נדר הוא שיקרלו חכ"י ישיס דרימא דשון אינו מוליא לו כלס או כחדשים כמה כלסו כחודס לא כשנה וכשפסי' שיוילא לו שיפור הלאה כמשנה שרי השיפור כחכר הוא פכליס כליסיסן. והכס דברי ר"י הלכן כמס דמוכח לשמו שלא היה סס החלב רק לילה אחס ומימ לולי סכרס דמו לא כלס היה אופר ח"ל הלאמו ומי שדשסו רחכס יקייס דכרוי ושח כריסה. ולדינא אם כמר דטסן נככס בו מפליס דלס רמי' וכיה להפיר וכאשר אין דגריהס מוכריסס מגמ' דפרק המפקיד כמיס הפיז וגס אינו כמורי כככסי שאין משס רליה אין להקל לכן יש לנסוק כרישיל דכדלי לא אמרינן כככס כיון דטסן כמו כרישול ואפי' שמלד הסכרה היה כרלה לחלק ולומר שאינו כישול דמפוקק כמו מפליס ומכליסיס לא נמנס סקדירה מכלכות פ"י דכנר שפס כליסיסו משי"ס זה שארז"ל ככוס כמנובל אינו מכוח רק מאריכוס זמנו דקבלו ריל' שבהמשך זמן רב כה בולס אחס לאחס עד שיכלס הכרס הרלווי לחסיר. [ודדאי מקמי סבי גיב כלס פולס רק דאינו נרגס לכן אין ככוס ללמוד דומה לכישול כששים ודדאי יש בו פליס ולכן אמרו לפימ"י קפילה ופדיס שפסזמיס אינו אחר מנריס כפסס מה והשני לא כמו בשאר חוסיס רליה שפיסה וריח כמיס כביק ר"ד ל"ב פליס כהו פליס חמרה ח"ל זיל איימי לי מקורייו גופני קנה דיקלא וכר. וכליסיס לשון הפיז כמיס סס שפי"כ אין ללמוד דכ"כ רליס לא שפסרה או נככסל ככלי שפשו בו איסור ח"ל ללמו דכך הל"ל לכן אם כריסנד נככסל זה ההיפיר שאלמר מכה ככוס ככלי איסור בקדירה ומכשיל' של הימר אין ללמוד שהחמיר שחרי דברי הפיז אינס של כליסיס כלי הימר כככוס בו של איסור ודאי הכלי נאכסר מ"יפור ענין רק דכרוי סוכריס של הימר הכרה מפליס ככלי של איסור וק"ל והוא שגסס הקולומס אל טעות הדפוס] דאין סברא לומר דכ"כ שפס וג"ר שפס לא כלסו כלל וככריס שפס אחרונה גוש וכככרל זו לחמסיס ממור"ל קושיית חוקס של הים הפיז ריס קיה פל דאמרינן גס ככליסיס ללמוד הככס בו כמנובל ישי"ס ודוק. לכן שפיר י"ל דכיון דשכס כליסיסו פו לא כלס כלל ומה לי זמן קלר או זמן ארוך מימ מי יקל נגד הכי הגדול רש"ל ופ"ו. ופי"ד הורלמי להפיר הכשר לא ירל לבי מדבר ר"י הלכן כמה דמשמש דנס כלזון כלס כלי חרס שלא מניס כככ"י שוס פוסק גבי אסור והימר לולי מיס בייב ואין ללמוד משס כמיס. ואפי"ס שיהי ל"ד סברא לומר הוליל ששאלר חלב זו בקדירה שפכשלה בו והשחילה ללוס כרישול ריל לכן בולס והולך אפי' אחר שלטמן ולריך מפליס אחר שהורק מתוס ומה גס שפככטו שנס בליק כלס פורת' רק שאין בו כדי ללמוד כלל אפי' קליסה ואלמר דדוקא בולס הפחיל לפולס פולמו משי"ס ככסי סכמחיל ללוס מכה כישול כולס והולך. דאין סברא לומר זה כנלסן לגמרי ולא כ' רש"ל דמספסק ככ"ר ש"ס הירושלמי ללמוד אפי' שאין היסי"ב רק כעומד אלל האס ומודמו חס. ומס שאס היה אחר סמוך מאל למפליס לרמיחמו כלזון שד"דן היה חס שהוא יומר מפוסד ששיפורו כחמימות הרוך היה כרלה ללמוד ואסור אפי' שהוסר מפל האס דמימ גשארלו סס כ"ר ושפסו לו כרחהק ופי"ו ומה גס לפיזן דכלי כראשון בולס והולך כל זמן שהודר שבו סס ולריך מפליס אחר שכל לגוד פוסקינ משי"ס דלי"ד שכנר כלס מפליס אחר ליסן ודאי נפליס ושרי כלשך אורימי והנלסנסי"ד כככסי :

אם יאר חייס ככך
ריח חירי דמים של טורה לפ"כ :
מכונים